psiholog
CĂTĂLIN LUCA

Sempronia Filipoi

Basme terapeutice

pentru copii și părinți

CĂTĂLIN LUCA
psiholog

Fundația Culturală Forum
Cluj-Napoca
1998

Cuvînt înainte

Orice carte are o poveste a ei. Chiar și această carte de povești. Ea este legată de experiența dificultăților de comunicare din practica relației cu pacientul copil dar și cu părintele său, în timpul ședințelor de consiliere sau psihoterapie.

În opinia lui Eric Fromm cea mai imperioasă trebuință a omului este aceea de a-și depăși izolarea, închisoarea singurătății sale. Pentru aceasta el trebuie să spună ceva cuiva care să-l asculte, și care să ia în considerare cele spuse. Zi de zi, cînd vorbim celor din jur, ne dăm seama că ei doar ne aud, nu ne ascultă. Mesajele verbale cotidiene sunt banale. De fapt nu comunicăm, uneori nici cu cei din familie. De aceea se întîmplă să nu ne înțelegem, cu toate că avem aceleași păreri.

Comunicarea este vitală în procesul psihoterapeutic. Ea se realizează totuși dificil, mai ales sub presiunea timpului. Însăși durata psihoterapiei depinde de eficiența comunicării. Puțini pacienți înțeleg că terapeutul nu le rezolvă el însuși problema. Acest lucru nu le-ar fi de un folos real. Rolul lui este să-i asculte, să-i asiste, să-i însoțească pe calea descoperirii forței interioare, a propriilor resurse de soluționare a problemei. Dar pentru a se lăsa condus astfel, pacientul trebuie să aibă încredere, să aibă clar senzația comunicării cu cineva care nu-l judecă, nu decide, nu-și asumă responsabilitățile sale. Ne putem aștepta să dureze mult timp pînă la stabilirea unei relații de încredere.

Majoritatea părinților care au copii cu probleme sunt capabili să găsească singuri rezolvarea deficultăților lor. Totuși au din cînd în cînd nevoie și ei de cineva care să-i asculte (nu doar să-i audă), să-i înțeleagă, în timp ce ei înșiși se află în procesul interior de căutare și elaborare a soluției.

La fel se întîmplă și cu copiii care vin la consiliere sau la psihoterapie. Au nevoie să se simtă înțeleși și să aibă libertatea de a hotărî pe cît posibil singuri în problemele lor. Terapeutul supraveghează această independență, îi ajută să-și descopere eul, forța interioară de a se împăca sau de a se confrunta cu situația conflictuală.

Înainte ca psihoterapia să devină o modalitate științifică de abordare, basmul era deja un element folcloric, poate chiar tradițional de terapie și pedagogie prin folosirea metaforei. Nu putem preciza dacă Șeherazada a fost prima "specialistă" despre care se spune că timp de 1001 de nopți ar fi alinat tulburarea mentală a sîngerosului șah Riar istorisindu-i basmele care au făcut-o celebră. Între 1812-1815 nu mai puțin celebrii frați Grimm, descoperind cît de asemănătoare sunt basmele diferitelor popoare, au semnat actul de naștere al basmologiei moderne ca autori ai culegerii "Kinder und Hausmärchen".

Cu siguranță basmul nu ține totuși numai de domeniul copilăriei. Este principalul motiv pentru care această carte se adresează în același timp adulților și copiilor. Ea a fost inspirată pe lîngă propria experiență, de alți doi autori și psihoterapeuți: Nancy Davis și Nossrat Paseschkian ale căror idei convingătoare au constituit axa principală pentru adaptarea în românește acestei prime colecții de basme terapeutice.

Cum trebuie înțeles basmul cu mesaj terapeutic

"Soldățelul zăcea aruncat la gunoi, trist și speriat. Simțea că ceva în interiorul lui fusese montat greșit, dar nu știa ce putea să facă, pentru că nu era foarte sigur ce anume era greșit. În noaptea aceea, cum stătea așa bietul soldățel în întuneric, i s-a arătat deodată ceva luminos. Pe măsură ce arătarea se apropia, se dovedea a fi o zînă minunată și plină de strălucire. Cînd s-a apropiat destul de mult, zîna s-a prezentat zicînd: "Eu sunt zîna visurilor distruse".

"Visuri distruse? Ce înseamnă asta?" a întrebat încetișor soldățelul de jucărie."Nimeni nu mă poate repara pentru că nici chiar eu nu știu ce mi s-a stricat.".

"Păi nici nu este nevoie să știi tu asta" i-a răspuns cu drăgălășenie zîna cea strălucitoare. Apoi l-a ridicat ușurel pe soldățel și a zburat cu el la meșterul de jucării. Zîna l-a rugat pe meșter să repare părțile stricate ale soldățelului și să-l facă să se miște așa cum era de așteptat de la oricare altă jucărie.

Meșterul a fost foarte fericit să repare la loc pe soldățel..."("Soldățelul de jucărie")

".....Fetița nu mai putea de rușine. Viața i se părea un chin. De necaz, tot gîndindu-se la ce i se întîmpla, obosită și rușinată fetița s-a oprit pe marginea drumului să se odihnească. Cum plîngea așa încetișor, nici n-a observat că s-a apropiat de ea o bătrînică cu ochi buni și înțelepți, care s-a oprit și a privit-o. Văzînd cît de supărată era fetița, a întrebat-o:

"Pentru ce ești supărată?"

"Pentru că nu înțeleg ce se întîmplă cu legumele pe care le îngrijesc și le duc la piață să le vînd. Deși muncesc așa de mult cu ele, deși le împachetez pe fiecare în lădițe, cînd ajung la piață am foarte mari emoții. Deschid lădițele și nu găsesc în ele decît frunze veștede, cotoare putrede, din care nu mai pot să vînd absolut nimic. Nu mai știu ce să mă fac...".

"O, doar asta te necăjește?" a întrebat-o bătrînica. Apoi, plină de bunăvoință a adăugat:

"Tu nu ai auzit încă de gîndacii invizibili ?"

"Nu, nu am auzit și nu i-am văzut niciodată", a răspuns fetița ridicînd ochii.

"Păi nici nu aveai cum să-i vezi , pentru că sunt invizibili. Ei apar atunci cînd ai emoții și-ți distrug munca pe loc."

"Dar cum aș putea să mă apăr de ei?", a întrebat-o fetița.

Bătrînica a privit-o pe fetiță în ochi și a adăugat:

"Am să-ți dau o cheiță fermecată. De cîte ori te vei strădui și vei munci pentru ca legumele și zarzavaturile tale să iasă frumoase ca să le poți vinde, după ce le-ai împachetat, încuie capacul fiecarei lădițe cu aceasta cheiță. Cînd vei ajunge la piață nu vei mai avea emotii, pentru că verdețurile pe care

le-ai cultivat nu vor mai fi atacate de gîndacii invizibili". Zicînd acestea, batrînica i-a întins fetiței o cheie mică, deosebită de toate cheile pe care fetița le văzuse vreodată...."("Gîndacii invizibili")

Aproape indiferent de vîrstă, avantajele folosirii conștiente, intenționate a basmului cu mesaj terapeutic sunt aceleași.

1. Basmul terapeutic *iluminează*. Se adresează intuiției și fanteziei, nu rațiunii și nici logicii. Prin aceasta, la fel ca mitul, parabola sau fabula, introducînd iraționalul, basmul terapeutic *lărgește spațiul interior* al pacientului. Extinderea desființează unilateralitatea poziției inițiale, liniaritatea gîndirii logice (care nu totdeauna conduce la rezolvarea conflictului) și aruncă asupra stării patogene o lumină nouă. Comparativ cu realitatea, basmul reprezintă o lecție de viață care sparge vechiul tipar al conflictului insurmontabil cu care era familiarizat pacientul. Prin intermediul mesajului terapeutic cele mai amare lecții de viață sunt ușor îndulcite afectiv.

2. Adaosul de fantezie, de intuiție, permite descoperirea și rezolvarea unor conflicte, din cauză că basmul cu mesaj terapeutic *este un vehicol foarte potrivit pentru modele comportamentale și valori morale*. Pacientul absoarbe mesajul terapeutic, îl incorporează propriilor sale gînduri, în timp ce comprehensiunea este alimentată de imaginea verbală, de narațiunea propriu-zisă. Schimbarea de poziție îi este doar sugerată și are mai mult un caracter de joc.

3. Mesajul terapeutic nu este impus printr-o concluzie morală finală, ca la fabule, ci ajunge să fie identificat de pacient și rămîne ancorat în conștiința lui, poate undeva la limita cu subconștientul. Pentru că nu este legat direct de experiența vieții reale, *mesajul terapeutic este preluat la fel ca mesajul unui vis*.

4. Nici o confruntare directă nu are loc cu terapeutul. Din această cauză *basmul nu ajunge să fie un "trigger" pentru declanșarea rezistenței la terapie*. El contribuie la dezvoltarea unei noi atitudini față de starea patogenă. Comunicarea îmbrăcă prin intermediul basmului, o formă "filtrată"pe care pacientul nu o are de obicei la dispoziție.

5. *Basmul aduce soluții cu totul neașteptate, cu efect emoțional pozitiv*. Contrazice logica și obișnuința. Acestea, îl țin de obicei pe pacient în cușca conflictelor care, chiar dacă uneori sunt minore, îl tulbură și-l vulnerabilizează prin repetiție.

6. *Pacientul are posibilitatea să lărgească sensul original al mesajului terapeutic*. În cazuri diferite, mesajul este interpretabil diferit, în funcție de situația pacientului, pentru că basmul transmite un anumit tip de creativitate.

7. *Mesajul terapeutic se tezaurizează*. El poate fi imediat aparent, deghizat sau ascuns. Informația din narațiune este de cele mai multe ori plasată într-o manieră ambiguă într-un context care oscilează de la ceva familiar la ceva cu totul neașteptat. Ambiguitatea favorizează efectul "retard" și face ca mesajul terapeutic să poată fi reactivat în alte situații, fără ca dependența față de terapeut să crească.

8. Basmul cu mesaj terapeutic *poate fi folosit în combinație cu orice altă tehnică și la orice nivel al procesului terapeutic*. Trebuie privit ca un instrument de comunicare, pentru că el crează pacientului o bază de identifi-

care, protejîndu-l (fără să-l atace axiologic). Îl învață pe pacient să se autoînțeleagă, să se aprecieze pozitiv, să-și descopere propria putere interioară de a se "autovindeca".

Basmul terapeutic îndeplinește cîteva funcții care aruncă o lumină teoretică asupra unui adevăr simplu: în terapie, ca și în educație nu poți da prea mult, sau prea puțin. Doza bine "calculată" are efect remarcabil dacă mesajul terapeutic îl transformă pe pacient dintr-un receptor pasiv în unul care își asumă activ responsabilitatea propriei schimbări.

Functia de "oglindă" pe care se proiectează trebuințele emoționale ale pacientului. Basmul activează o bogăție neașteptată de imagini. Astfel este posibilă modelarea mesajului său conform structurii pacientului, iar aceasta este o primă reacție favorabilă procesului terapeutic. Al doilea pas favorabil se datorează faptului că imaginea din oglindă separă, distanțează pacientul de conflict și de experiența sa de viață. El încetează să fie o victimă a conflictului, față de care i se sugerează că există opoziție.

Functia de model relevă existența soluțiilor posibile. Ele nu sunt precizate rigid. Sunt cu totul neobișnuite și lasă loc opțiunilor pentru ca să stimuleze căi active de învățare a modelelor proprii. Aplicarea soluțiilor fantastice este un model experimental cu totul inedit pentru pacient.

Functia de mediator între rezistența pacientului la terapie și atacul frontal asupra concepțiilor greșite și a mecanismelor sale de apărare. Eroul basmului este subiectul în cauză, nu pacientul. De aceea este necesară atitudinea creativă a terapeutului față de fiecare basm pe care să-l modifice conform datelor anamnestice ale cazului.

Ca și hipnoza de tip Erikson, basmul cu mesaj terpeutic vizează subconștientul pentru a facilita modificarea comportamentului subiectului. Citind colecția de basme învățăm să le înțelegem și să le utilizăm eficient în sens terapeutic: în doză adecvată cazului sau momentului, pe un ton sincer și bineînțeles fără nuanțe moralizatoare sau pilduitoare.

Cum se folosește basmul cu mesaj terapeutic

Basmul cu mesaj terapeutic nu este un panaceu universal în psihoterapia copilului. În puține cazuri este suficient ca mijloc de rezolvare terapeutică. Poate, și se recomandă, să fie asociat cu alte tehnici. Pentru ca basmul cu mesaj terapeutic să devină totuși un punct central al efortului de vindecare, este absolut necesar să fie folosit la timpul potrivit și în forma (varianta) potrivită.

- Psihoterapeutul își începe demersul în general numai după ce are o informație anamnestică bună. În cazul utilizării basmului cu mesaj terapeutic, este absolut necesar să cunoaștem motivul consultației psihologice, istoria cazului, a familiei, incidența tulburărilor psihice la rudele apropiate, evenimentele principale, (mai ales traumele din viața copilului), descrierea cît mai amănunțită a simptomelor sale. Ar fi utilă inclusiv informația dintr-o caracterizare școlară sau din oricare altă sursă pe care ne putem baza.

- Se recomandă să investigăm tipul de simboluri și metafore pe care le cunoaște și le acceptă pacientul, conform educației și nivelului său de dezvoltare. Testele proiective, cele grafice (Rorschach, respectiv desenul omulețului, casei, pomului) sau visele, sunt utile *înainte* de introducerea basmelor, pentru că sondăm cu ajutorul lor nivelul subconștient căruia se adresează de fapt mesajul terapeutic. Aplicarea acelorași teste *după* introducerea basmelor, semnalizează modificările produse și devin astfel un mijloc de control al eficienței.

- Basmele trebuie alese cu multă grijă. Abea după ce ne-am familiarizat cu întreaga colecție (sau am învățat-o pe de rost), suntem în măsură să alegem poveștile care se potrivesc cel mai bine cazului. Dacă ne pripim, alegerea neadecvată îl va determina pe copil să asculte fără interes, să ignore relația cu terapeutul, sau să se plictisească. Demersul terapeutic este astfel definitv compromis. Dimpotrivă, cînd alegerea a fost reușită, pacientul dorește curînd să asculte basmul din nou, ori afirmă spontan că i-a plăcut. În asemenea situație anxietatea scade, iar copilul va cere să asculte basmul înainte de a adormi.

Un alt avantaj al alegerii corecte este că părintele care ascultă sau citește el însuși basmul beneficiază la rîndul său. Și el simte uneori nevoia de a-și fortifica eul. Contextul neobișnuit, neașteptat, mesajul deghizat, fantasticul în care situații fără ieșire primesc cele mai surprinzătoare rezolvări, diminuează și la adult disfuncțiile emoționale și ameliorează capacitatea de a-și înțelege copilul cu mai multă flexibilitate. Totuși ne putem aștepta ca uneori părintele să nu aibă capacitatea de a identifica și de a recunoaște calitățile terapeutice ale basmului. El va relata după un timp doar schimbările în simptomatologia copilului, fără să le pună pe seama terapiei.

Mesajele pozitive prezente în basme sunt utile tuturor membrilor de familie care-l ascultă (mai ales mesajele de deschidere, de dragoste, de înțelegere, de încredere).

Trebuie semnalizat faptul că atunci cînd pacientul se află în plin eveniment traumatizant, basmele terapeutice sunt ineficiente. La fel se întîmplă în cazul copiilor enuretici, encopretici (cu excepția situației cînd aceste suferințe sunt consecințe ale unor forme de comportament abuziv asupra copilului). Încă nu avem suficiente date experimentale pentru a fi în măsură să precizăm toate tipurile de patologie *în care mesajele terapeutice din basme nu sunt eficiente*.

- După ce am selectionat setul de basme pe care le consideram adecvate, a doua piatra de încercare pentru terapeut este adaptarea anumitor elemente flexibile la cazul concret. Basmele care sunt notate cu asterix își vor schimba chiar și tilul, în funcție de sexul copilului căruia îi sunt povestite. Cunoașterea amănunțită a datelor anamnestice (asupra carora insistăm din nou), permite modificarea detaliilor în așa fel încît personajele basmului să aibă însușiri cît mai apropiate de cele cunoscute de copil. Astfel pesonajul principal trebuie să aibă acelaăi sex cu pacientul, să existe acelaăi anturaj familial, cu aceleaăi păreri, înfățișări ăi stil de a vorbi. Aproape fiecare caz solicită anumite transformări. Realizarea lor conduce la oglindirea în simboluri și metafore proprii, care să ceară cel mai mic efort de acceptare din partea pacientului. Ele constituie vehicolul optim pentru mesajul terapeutic. Pacientul va înțelege mai usor situaăii concrete de viață care nu i-au fost explicate niciodată. Datele din testele proiective aplicate initial sunt o bună sursă de inspirație pentru aceste transformări.

Este important ca pacientul să înțeleagă cuvintele folosite. Pentru copiii mai mari expresiile verbale simple pot fi înlocuite cu altele mai sofisticate.

- Introducem basmele într-un mod cît mai lejeră și directă: "Vreau să-ți spun o poveste despre ...(un iepuraș\ o prințesă\ un băiat etc.) Mă interesează cum o să-ți placă". Sau: "Am găsit cîteva povești frumoase, care parcă îți mîngîie sufletul și te ajută să te simți mai bine". Sau: "Știu că îți plac poveștile frumoase. Am să-ți spun cîteva. Tu să mă ajuți să o alegem pe cea mai frumoasă." Dacă suntem familiarizați cu toată colecția de basme și cu anamneza, vom reuși să prezentăm basmele în cea mai potrivită formulă de introducere.

- Basmele trebuie povestite într-o manieră naturală, degajată, susținută și nuanțată emoțional.

- Se recomandă evitarea a două tipuri de capcane:

a) încărcarea listei cu cît mai multe basme de spus într-o singură ședință; b) tentația de a pune întrebări pacientului despre felul în care a înțeles mesajul, respectiv de a răspunde la întrebările sale despre semnificația basmului.

Nu se recomandă ca lista să fie prea lungă pentru a nu banaliza efortul de ascultare și a nu obosi. Copilul trebuie să rămînă la sfîșit cu senzația că ar mai putea asculta măcar încă o poveste.

La orice întrebare pe care o pune pacientul răspunsul va fi ceva de genul : "Tu ce crezi?" Pentru că mesajul trebuie să alunece în zona subcon-

științtului nu vom căuta dacă pacientul l-a înțeles sau nu și nu vom forța această explorare, această descoperire. Cel mai important lucru este că *pacientul are capacitatea internă de a se expune acestui mesaj*, de a-l înțelege în ritmul său propriu și în același timp *este incapabil să reziste influenței pe care mesajul o are asupra lui.*

- Pacientul poate fi încurajat să inventeze el însuși un basm.

- Ca să fie eficient în aplicarea tehnicii basmului cu mesaj vindecător, terapeutul trebuie să aibă cîteva calități: să rie în mod echilibrat creativ, intuitiv, cu o capacitate empatică excelentă, să descopere și să simtă farmecul basmului, să se centreze pe pacient, să fie un bun observator al realității și să nu se grăbească. Notele de la sfîrșitul basmelor marcate cu asterix semnalează necesitatea modificării titlului și a personajului principal în funcție de sexul pacientului. Alte modificări rămîn la latitudinea terapeutului.

Recomandări pentru părinții care doresc să folosească basmul cu mesaj terapeutic.

Între felul de a gîndi al adultului și cel al copilului este o diferență importantă, cu consecințe emoționale: în timp ce copilul crede foarte ușor că totul este posibil, adultul este convins că totul este imposibil, cu cîteva mici excepții.

Se știe că basmul este o istorisire, o narațiune în care ființe sau obiecte înzestrate cu forțe supranaturale, simbolizînd binele și răul, luptă pentru, sau împotriva fericirii unor pesonaje. Spre deosebire de basmul obișnuit, cel cu mesaj vindecător, terapeutic,este un basm special conceput ca să conțină o idee, mascată, exprimată indirect, și menită să sugereze (*nu să te forțeze să înveți cu tot dinadinsul*) o schimbare de atitudine sau de comportament. Această idee este prezentată într-un context neobișnuit, neașteptat, care îl ia prin surprindere pe copil, furîndu-l din realitate în lumea basmului, în care absolut totul este cu putință, cu ajutorul fanteziei. Copilul alunecă destul de ușor în această direcție care coincide cu opinia lui despre lume, mai ales dacă se crează o ambianță mai deosebită, liniștită și se alege un moment potrivit pentru povestirea basmului.

Eficiența acestei forme de terapie, atît de apropiată de relația tradițională de intimitate dintre părinte și copil, depinde mult de iscusința celui ce istorisește, adică de:
- modul cum intuiește tipul mesajului vindecător de care are nevoie copilul; - capacitatea de a alege momentul potrivit; - intonația naturală, caldă, nuanțată emoțional.

Basmele din această colecție nu sunt aranjate într-o anumită ordine. De aceea este bine să se țină cont de cîteva indicații:

A. Pentru a alege mesajul cel mai potrivit, citiți cu atenție toate basmele căutînd să descifrați mesajele emoționale pe care le sugerează.

B. Confruntați părerile la care ați ajuns cu interpretările oferite în anexa de la sfîrșitul cărții.

C. Selecționați basmele în care vi se pare că ați găsit un sprijin pentru ca să vă înțelegeți mai bine copilul, situația lui emoțională. Ele vă vor ajuta să aveți față de copil cea mai potrivită și mai utilă atitudine.

D. Alegeți 1-2 basme al căror mesaj poate fi de exemplu creșterea încrederii în sine, autoevaluarea pozitivă ("Plăntuța cea perseverentă", "Fluturele din plasa paianjenului","Brotăcelul și cutremurul de pămînt"). Selecționați apoi un basm potrivit cu problema emoțională a copilului, adică un basm de al cărui mesaj vindecător copilul să aibă nevoie.

E. Aveți grijă să transformați titlul și conținutul basmului în așa fel

ca vîrsta, sexul, situația, anturajul personajului principal să fie cît mai asemănătoare cu cea a copilului pe care doriți să-l ajutați. Țineți cont de nota explicativă de la sfîrșitul fiecărui basm.

F. Se recomandă, deși nu este absolut necesar, să învățați basmele pe de rost, pentru a le putea prezenta cît mai natural și mai nuanțat din punct de vedere emoțional.

G. Profitați de orice moment adecvat, în care copilul vă poate asculta cu atenție.

H. Urmăriți reacția *imediată* a copilului, (fața, gesturile, tresăririle, comentariile, atenția, tăcerile). Acest lucru vă ajută să intuiți care basm i s-a părut mai semnificativ. Este posibil ca părerile părintelui să nu coincidă cu cele ale copilului. Este util ca părintele să accepte diferența și să o înțeleagă.

I. Nu uitați să urmăriți și *în timp* eficiența pe care o are basmul terapeutic (modificările părerii pe care copilul o are despre sine, sau schimbarea comportamentului său).

J. Reluați basmele care i-au plăcut mai mult copilului și repetați-le printre alte povești, după un interval de timp care să nu depășească o săptămînă pentru copiii mai mici și trei săptămîni pentru cei mai mari. Bineînțeles, la cererea copilului reluați basmul ori de cîte ori este nevoie. Este un indiciu semnificativ faptul că anumite basme din colecție sunt resolicitate.

K. În anumite situații speciale este posibil să nu vă simțiți suficient de degajați ca să puteți utiliza cu efect bun aceste basme. Pentru ca să vă măriți eficiența, apelați la un specialist psiholog, sau scrieți autoarei despre nelămuririle pe care le aveți.

AVERTISMENT:

1. Nu comentați în nici un fel mesajul basmului în fața copilului! El îl va descoperi singur.

2. Nu puneți întrebări despre felul în care a fost înțeles basmul. Nu siliți copilul să-i "stoarcă" sensul cerîndu-i să repovestească sau să tragă concluzia moralizatoare, învățătura care se desprinde. Basmul cu mesaj terapeutic nu este o lecție de învățat prin constrîngere! Dați timp de gîndire și de "așezare" a sensului vindecător, care este mai aproape de vis și de subconștient decît de raționalitate. El poate "pluti" un timp în mintea copilului, fără să capete de la început rădăcini.

Ritmul de "înrădăcinare" variază de la copil la copil, în funcție de complexul emoțional implicat.

3. Nu-l comparați pe copil cu eroul din basm, în mod direct, dar faceți ca datele lor să coincidă. Cu cît copilul este mai mic, cu atît această coincidență are o influență mai mare.

4. Se recomandă să nu lungiți "lista" basmelor pe care le-ați selecționat din colecție pentru o singură prezentare. În schimb reluați-le de cît mai multe ori pentru a le crește eficiența și pentru a nu-l nemulțumi pe copil.

5.Dacă faceți greșelile de mai sus, basmele sunt ignorate de copil, au efecte contrare, sau chiar devin periculoase. Evitați să faceți aceste greșeli!

BASME

Gîndacii invizibili

(povestea nr. 1)

La marginea unui oraș îndepărtat, trăia un grădinar cu familia lui. Era foarte vestit datorită pasiunii pentru grădinărit, așa că multă lume venea la el să-i ceară sfaturi. Dar cel mai mult stătea pe lîngă el fetița lui, căreia îi plăcea de asemenea grădinăritul. Avea și ea cîteva straturi, pe care tatăl ei i le încredințase să le ingrijească singură. Sădea, săpa, plivea buruienile, cu un cuvînt muncea destul de mult și se străduia din răsputeri ca legumele și zarzavaturile de pe straturile ei să fie frumoase și sănătoase. În fiecare dimineață fetița punea în lădițe salată, fasole verde, varză, morcovi, dovlecei, spanac, tot ce culegea în acea zi și mergea la piață cu ele, încercînd să le vîndă pe un preț cît mai bun. Avea mari emoții, dar marfa ei era proaspătă, așa că șeful pieței îi arăta totdeauna un loc bun unde să se așeze și o ajuta să le vîndă. Cei din jurul ei o priveau cu simpatie, deși era o fetiță cam temătoare și tăcută din fire. Tatăl ei se bucura și o lăuda pentru această treabă pe care o făcea destul de bine. El nu știa ce emoții mari avea fetița în fiecare zi.

Din păcate însă, de un timp încoace, se întîmpla ceva foarte ciudat. Cînd ajungea la piață, fetița nu mai găsea în lădițele ei ceea ce pusese acasă. În locul legumelor proaspete, acolo nu era decît o învălmășeală de frunze mizerabile, șifonate, ofilite și cotoare putrezite, la care dacă priveai, cu greu puteai să-ți dai seama dacă fuseseră morcovi sau pătrunjei. Fetiței nu-i venea să-și creadă ochilor. Se uita în lădițe, se uita în jur la oamenii care se strîngeau în jurul ei, apoi iarăși se uita în lădițe, dar acolo nu mai găsea nimic demn de a vinde. Șeful pieței a iertat-o o dată, de două ori dar apoi a chemat-o la el și a întrebat-o ce s-a întîmplat că vine la piață cu marfă așa de proastă? Fetiței i s-a făcut foarte rușine, a lăsat capul în

pământ, s-a roșit la față și abea aștepta să se termine orele de piață ca să se ducă acasă. După aceea, zi de zi fetița a fost tot mai atentă ce pune în lădițe. Se apropia de piață cu emoții tot mai mari. Și pe bună dreptate, pentru că în lădițele ei nu se găseau din nou decît frunze ofilite și putrede. Cei din jur o fixau cu privirile, rîdeau pe seama ei, îi întorceau spatele, așa că nu putea să mai vîndă nimic. Și nu mai avea nici un prieten la piață.

La început fetița n-a spus nimic tatălui ei. Se gîndea că, poate, cineva îi încurcase coșurile din greșeală sau din glumă. Cînd a văzut însă că nu mai reușește să vîndă nimic, plină de necaz, cu ochii în lacrimi i-a mărturisit tatălui ce pățește. Grădinarul cel vestit s-a supărat și el, însă pentru că avea mare încredere în fetiță, n-a certat-o prea tare pentru neglijență și a început să împacheteze împreună cu ea legumele și zarzavaturile proaspete în lădițele de dus la piață. Făceau împreună această muncă, dar degeaba. Deși tatăl său o ajuta, în ziua următoare, la piață lădițele erau din nou pline de gunoi în loc de verdețuri proaspete. Șeful pieții a început să o privească plin de milă pe fetiță, dar nu avea ce face, decît să o așeze mai în spate, unde nu trecea multă lume, pentru că marfa ei strica tot aspectul pieții.

Fetița nu mai putea de rușine. Viața i se părea un chin. De necaz, tot gîndindu-se la ce i se întîmpla, obosită și rușinată fetița s-a oprit pe marginea drumului să se odihnească. Cum plîngea ea așa încetișor, nici n-a observat că s-a apropiat de ea o bătrînică cu ochi buni și înțelepți, care s-a oprit și a privit-o. Văzînd cît de supărată era fetița, a întrebat-o:

"Pentru ce ești supărată?"

"Pentru că nu înțeleg ce se întîmplă cu legumele pe care le îngrijesc și le duc la piață să le vînd. Deși muncesc așa de mult cu ele, deși le împachetez pe fiecare în lădițe, cînd ajung la piață am foarte mari emoții. Deschid lădițele și nu găsesc în ele decît frunze veștede, cotoare putrede, din care nu mai pot să vînd absolut nimic. Nu mai știu ce să mă fac...".

"O, doar asta te necăjește?" a întrebat-o bătrînica. Apoi, plină de bunăvoință a adăugat:

"Tu nu ai auzit încă de gîndacii invizibili ?"

"Nu, nu am auzit și nu i-am văzut niciodată", a răspuns fetița ridicînd ochii.

"Păi nici nu aveai cum să-i vezi , pentru că sunt invizibili. Ei apar atunci cînd ai emoții și-ți distrug munca pe loc."

"Dar cum aș putea să mă apăr de ei?", a întrebat-o fetița.

Bătrînica a privit-o pe fetiță în ochi și a adăugat:

"Am să-ți dau o cheiță fermecată. De cîte ori te vei strădui și vei

munci pentru ca legumele și zarzavaturile tale să iasă frumoase ca să le poți vinde, după ce le-ai împachetat, încuie capacul fiecărei lădițe cu această cheiță. Cînd vei ajunge la piață nu vei mai avea emoții, pentru că verdețurile pe care le-ai cultivat nu vor mai fi atacate de gîndacii invizibili". Zicînd acestea, bătrînica i-a întins fetiței o cheie mică, deosebită de toate cheile pe care fetița le văzuse vreodată.

Mulțumindu-i, fetița a plecat mai bine dispusă spre casă. S-a apucat imediat de treabă. A smuls buruienile de pe straturi, a curățit plantele de frunze uscate și a cules varza, salata, ardeii, morcovii, roșiile , cu un cuvînt tot ce trebuia dus la piață a doua zi. Le-a așezat cu grijă în lădițe, a încuiat capacele cu cheița fermecată și s-a culcat liniștită.

În dimineața următoare a plecat la piață. Șeful pieței s-a apropiat de ea și a întrebat-o:

"Ei, ai marfă bună astăzi?"

"Da, vino și vezi", i-a răspuns fetița sigură de ea și fără nici o emoție. Cînd a venit lîngă ea, fetița a descuiat lădițele, rînd pe rînd, fără - să-i fie deloc frică sau rușine. Au ieșit la iveală exact verdețurile proaspete, pline de rouă, frumoase și sănătoase pe care ea le împachetase cu grijă. Șeful pieței a admirat marfa. Imediat s-au strîns toți cei din jur. Legumele și zarzavaturile fetiței erau cele mai frumoase din piață așa încît au fost cumpărate la cel mai bun preț. Fetița nu mai putea de bucurie. S-a dus acasă foarte mîndră, iar tatăl ei a lăudat-o cu dragoste.

Fetița nu a spus nimănui despre gîndacii invizibili care i-au distrus munca atunci cînd avea emoții. Acum era foarte sigură pe ea și nu-i mai era deloc rușine de nimeni. Cu timpul a reușit să se ducă la piață absolut fără nici o emoție, așa că n-a mai fost nevoie să folosească acea cheiță fermecată, pe care o păstra totuși ascunsă într-un loc secret știut numai de ea.

NOTĂ: Dacă spunem povestea unui ***băiat***, eroul principal va fi un ***băiat***.

CĂTĂLIN LUCA

Puiul de cerb și anotimpurile

(povestea nr. 2)

Într-o zi de primăvară minunată, în mijlocul unei păduri s-a născut un pui de cerb. Era foarte norocos puiul, pentru că se născuse exact cînd toate florile înfloreau, iar vremea era tot mai caldă și mai frumoasă. Cu fiecare zi care trecea, odată cu micul cerb creștea totul în jur: și copacii și iarba, și florile.

Mai tîrziu, cînd puiul de cerb a crescut mai mare, mai puternic, primăvara s-a transformat într-o vară caldă și plăcută. Apoi a venit toamna. Odată cu ea, frunzele din copaci s-au colorat frumos, iar după aceea una după alta au căzut, lăsînd crengile complet goale. Mai tîrziu toamna s-a transformat în iarnă, cerul s-a făcut cenușiu și din nori a început să ningă.

Puiul de cerb se uita la zăpadă și tremura de frig. El se născuse cînd era atît de cald și de bine. Nimeni nu-i explicase de ce copacii își schimbă culoarea din verde în maro și de ce căldura se transformă în frig. Micul cerb se gîndea: "Cred că eu am făcut ceva rău și din această cauză vremea s-a schimbat atît de mult". Așa se gîndea și era tare, tare trist. Din păcate ninsoarea continua să cadă, iar aerul era tot mai rece. Puiul de cerb era tot mai supărat. Continua să creadă că el era vinovat pentru că primăvara dispăruse și pentru că venise iarna. Îi era foarte teamă că într-o zi el însuși ar putea fi transformat în ceva rece și pustiu, la fel cum iarna transformase pădurea.

Așa că stătea ascuns sub un copac cît era ziua de lungă, crezînd că dacă va rămîne acolo nemișcat, va putea face din nou vremea să devină la fel de bună și frumoasă ca înainte. În timp ce zăcea acolo zgribulit, simțindu-se foarte singur, iată că s-a apropiat de el un șoricel bătrîn și înțelept. L-a privit pe puiul de cerb, l-a tot privit și văzînd că nu se mișcă de acolo i-a spus: "Vai Cerbulețule, ce tare tremuri! Și arăți așa de supărat!" Puiul de cerb i-a răspuns: "Șșșt! Taci, nu face zgomot! Uite, din cauza mea vremea s-a răcit. A venit frigul. Eu cred că dacă o să stau aici nemișcat pot transforma la loc vremea ca să fie iarăși frumoasă. Sunt foarte trist că am fost așa de rău."

Un timp, șoricelul cel înțelept s-a uitat la el în tăcere, minunîndu-se cum o fi ajuns oare cerbulețul să se creadă vinovat de schimbarea anotimpurilor. I se părea foarte important șoricelului să-l ajute pe micul cerb să înțeleagă cum stau lucrurile în această lume în care trăim, așa că i-a

spus: "Nu ești tu de vină că se schimbă vremea! Acesta este un lucru foarte firesc. Așa este viața. În fiecare an după primăvară urmează vara. Atît primăvara, vara, toamna, cît și iarna, sunt numai niște anotimpuri care vin și trec unul după altul. Primăvara este anotimpul în care în pădure toate înmuguresc, înfloresc, cresc din nou, iar vara este foarte cald. Apoi vine anotimpul numit toamnă, cînd frunzele se colorează așa de frumos, iar după aceea cad din copaci, lăsîndu-le crengile goale. După toamnă urmează iarna. Acesta este exact anotimpul care te face să te simți așa de înfrigurat cum te simți acum. Iarna este ger, iar pădurea este goală și pustie. Numai că din fericire iarna se va termina în curînd. După ea va veni iarăși primăvara. În fiecare an, anotimpurile vin și trec în aceeași ordine. Se poate întîmpla ca iarna să vină ceva mai repede decît vremea hotărîtă, iar frigul să înceapă mult mai curînd decît ar trebui. Atunci este foarte greu de găsit hrană în pădure. Dar tu să ții minte că **întotdeauna** după iarnă urmează din nou primăvara, pentru că așa a fost făcută lumea aceasta. Chiar și acum, în timpul iernii reci, cînd îți este foarte greu să crezi că va mai fi din nou primăvară, trebuie să găsești în inima ta puterea de a înțelege acest adevăr."

"Dar de ce nu pot să văd că vine chiar acum primăvara?" a întrebat foarte curios cerbulețul. "Ajută-mă să înțeleg, te rog!"

"Uneori norii ascund soarele de pe cer. Atunci aproape nu-ți mai vine să crezi că soarele există totuși în spatele lor. Apoi, după un timp ,vîntul alungă norii și te lasă să vezi că soarele a rămas tot acolo unde era dintotdeauna. Cîteodată vara, observi cu părere de rău că o floare minunat înflorită, se usucă în scurt timp, iar semințele ei sunt luate și împrăștiate de vînt. În acea clipă este greu să-ți dai seama că din acele semințe vor crește alte flori. Dar atunci cînd în anul următor revine primăvara, poți vedea cum din semințe cresc plante noi care înfloresc la fel de frumos ca cele din anul trecut".

Cerbulețul asculta foarte atent ce spunea șoricelul. I se părea că vorbele noului său prieten au un înțeles special, care mergea drept spre inima lui. Dar mai erau atîtea de spus și de aflat..." Dragă Șoricelule, iarna este așa de rea pentru mine, pentru că mă face să simt un fel de frig în suflet, la fel cu frigul de afară".

Dar Șoricelul l-a sfătuit prietenos pe puiul de cerb: " Orice ființă are propriul său izvor de putere și de căldură în ea însăși, chiar dacă este rece afară. Caută propria ta căldură *înăuntrul* tău și încearcă să o hrănești ca să crească continuu. Atunci ea te va ajuta să te simți încălzit chiar dacă afară este cel mai frig." Apoi, promițînd că se va întoarce pe-acolo Șoricelul și-a luat rămas bun.

Puiul de cerb a lăsat cuvintele Șoricelului să pătrundă pînă adînc în mintea și în inima sa. Ce ciudat i se părea! Oare la ce s-o fi gîndit Șoricelul atunci cînd spunea *"propria ta căldură dinăuntrul tău?"* Cerbulețul a păstrat foarte bine în minte aceste cunvinte și se tot gîndea la ele în timpul plimbărilor sale prin pădure. Pînă într-o zi obișnuită, cînd plimbîndu-se agale, dintr-odată Cerbulețul și-a dat seama de sensul acelor cuvinte. A început să simtă chiar înăuntrul lui căldura misterioasă și minunată. Zilele de iarnă care au mai urmat au trecut ușor, iar cînd a venit primăvara în anul următor Cerbulețul s-a simțit foarte diferit pe dinăuntru. Înțelegea în cu totul alt fel lucrurile. De exemplu de data aceasta pricepea că el nu putea deloc să controleze sau să schimbe ordinea anotimpurilor, pentru că ele urmează unele după altele în ordinea dată de natură, indiferent de ceea ce ar fi dorit el. Apoi și-a mai dat seama de ceva foarte important: că acea căldură dinăuntrul său trebuie hrănită și antrenată să crească astfel încît chiar și în cea mai friguroasă zi, înăuntrul lui să existe totuși propria lui căldură specială și puternică. Din acea zi, cerbulețul a început să vorbească despre anotimpuri cu ceilalți pui de cerb din pădure. Toți și-au dat seama cît de cald și prietenos era el și ce multe știa.

NOTĂ: Dacă spuneți povestea unei fetițe, atunci titlul ei va fi *" **Căprioara cea mică** și anotimpurile"*, iar eroina poveștii va fi bineînțeles o ***căprioară***.

CĂTĂLIN LUCA
psiholog

Poarta de fier *

(povestea nr. 3)

O dată demult, într-o țară îndepărtată era un prinț, care trăia într-un palat foarte mare, cu multe, multe încăperi. De jur împrejurul palatului se ridica un zid înalt de piatră cu o poartă uriașă de fier. Nici un vizitator nedorit nu putea să treacă pe acolo.

Din păcate, pentru că trăia într-un astfel de palat, prințul nu avea nici o ocazie să se apropie de altcineva cu care să povestească despre gîn-

durile, dorințele sau visele pe care el le avea. Celor din palat, de care ar fi putut să se apropie, nici nu le trecea prin cap că el ar fi avut nevoie să se imprietenească cu ei. Își închipuiau că și așa, fiind prinț, avea tot ce-și dorea. Regele și regina erau foarte ocupați cu treburile lor regale, așa că prințul, deși vorbea cu multă lume, în sufletul său se simțea foarte singur.

Însă într-o noapte, s-a întîmplat că o vietate mică și îmblănită furișîndu-se tiptil, s-a strecurat de afară printre gratiile porții de fier și și-a croit drum spre camera prințului. N-a trecut mult timp pînă cînd prințul și micul său vizitator s-au împrietenit foarte tare. Mai ales prințul era așa de mulțumit că putea povesti și el cu cineva apropiat despre tot ce i se întîmpla zi de zi. Era fericit pentru că în fiecare zi mica vietate venea la el, îl asculta cu atenție și-i păsa de tot ce spunea el. Prințul îi dădea de mîncare îi mîngîia blănița și făcea în așa fel ca micul animal să se simtă cît se poate de bine în acel palat în care tuturor le era frică să intre. Mica vietate venea tot mereu în vizită, iar prințul a îndrăgit-o atît de mult încît a devenit o parte a vieții lui.

Toate mergeau ca pe roate și cei doi erau tare fericiți. Pînă cînd într-o zi, întorcîndu-se în camera sa, prințul a găsit micul animal zăcînd fără viață pe dușumea.

Imediat a chemat toți doctorii din palat ca să-l învie pe micul său prieten, dar, din păcate era prea tîrziu.Toți medicii erau neputincioși. Zdrobit de durere prințul a organizat o înmormîntare regească pentru micul animal cu care se împrietenise așa de tare. Bietul prinț, ascunzînd în sufletul lui ceea ce simțea, a devenit foarte trist și tot mai supărat și mai însingurat pe zi ce trecea.

Regele a observat această schimbare și s-a îngrijorat de felul în care se purta prințul din cauza tristeții sale. De aceea a dat ordin dulgherilor și tîmplarilor să construiască peste poarta de fier încă o poartă, groasă și rezistentă, astfel încît nici un alt animal să nu mai poată vreodată să se strecoare și să rănească din nou atît de tare inima prințului.

Imediat ce poarta a fost terminată, într-o noapte, în timp ce prințul se frămînta în somn, mica creatură îmblănită a venit din nou la el în vis și i-a spus:

"Tu nu m-ai înțeles deloc, dragul meu prieten. Rostul meu a fost ca să te înveselesc, să te fac să rîzi, iar tu m-ai închis afară. Acum nu mai pot ajunge la tine."

Prințul a rămas foarte uimit de aceste cuvinte, pe care nu le-a priceput imediat. După un timp de cugetare, prințul și-a dat seama că era vorba de un alt fel de a înțelege viața și dragostea pierdută.

Prințul s-a gîndit toată noaptea la visul lui. Dimineața abea a așteptat să-i întîlnească pe rege și pe regină la dejun, după multe săptămîni de cînd nu mai luaseră masa împreună. El i-a cerut regelui să dea imediat ordin să fie demontată uriașa poartă de lemn. Regele, la rîndul lui mirat de această dorință, dar iubindu-și nemăsurat fiul, a fost de acord să se scoată poarta. După un timp, prințul a venit din nou la părinții săi cu o altă rugăminte: cît se poate de curînd să deschidă și poarta de fier și să organizeze o petrecere, un carnaval cu nenumărați invitați.

Astfel, după multă vreme, muzica și cîntecele vesele au putut fi iarăși auzite de-a lungul și de-a latul împărăției.

* NOTĂ: Dacă spuneți povestea unei ***fetițe,*** eroina poveștii va fi ***o prințesă.***

Brotăcelul * și cutremurul de pămînt

(povestea nr. 4)

Nu demult, pe malul unui lac din inima munților trăia fericit un brotăcel. Cît era ziua de lungă se bronza la soare, prindea muște, iar seara orăcăia din toate puterile încît toate animalele din pădure îl auzeau de departe. Brotăcelul nu știa multe despre această lume și se bucura trăindu-și viața de la o zi la alta. Era norocos pentru că venise pe lume într-un loc atît de frumos, plin de soare și hrană după plac.

Din păcate, într-o zi întunecoasă și nefericită s-a produs pe neașteptate un cutremur de pămînt. Stînci mari și pietre multe au început să se clatine și să se miște de la locul lor. În învălmășeala de țărînă răscolită, pietre prăbușite și copaci răsturnați, bietul brotăcel a căzut și el pe neașteptate într-o crăpătură de pămînt neagră și foarte adîncă. Printre bulgării mari și grei nici vorbă nu mai era să poată vedea soarele. Cutremurul de pămînt îl luase absolut pe nepregătite, așa că brotăcelul zăcea acoperit de întuneric și țărînă, fără să știe ce să mai facă, fără să poată reacționa. Orele treceau și abea putea

mișca din lăbuțe. Din cînd în cînd cîte o lacrimă îi umezea ochii. Gaura în care căzuse era așa de întunecoasă și rece. Aproape că uitase de soare, de iarba verde și plină de flori, de muștele pe care le prindea atît de ușor. Uitase de ceilalți brotăcei cu care se scălda în lac, de păsările care ciripeau în pădure. Întunericul care-l înconjura era așa de adînc, încît brotăcelul se simțea complet neputincios și s-a hotărît să rămînă acolo pentru totdeauna.

"Nimeni n-o să observe și n-o să-i pese" își spunea trist brotăcelul, gîndindu-se că nu va mai putea rezista multă vreme, din cauza întunericului care îl copleșea și din care începea să simtă că făcea parcă și el parte. Era cît pe-aci să renunțe la tot. Numai că mai era ceva. Pînă atunci nu dăduse deloc atenție unei voci foarte adînci din sufletul lui. Se părea că acea voce nu era de acord cu gîndurile lui și parcă îl îndemna dinpotrivă, să încerce să se elibereze singur din gaura în care se afla. "Caută să găsești o cale să ieși de aici din nou la soare" îi șoptea vocea foarte lăuntrică. "Gîndește-te că de fapt asta vrei și tu în realitate".

La început brotăcelul n-a ascultat-o, pentru că vocea era mult prea slabă.

Dar treptat vocea a devenit tot mai puternică, mai insistentă și el nu se mai putea face că nu o aude. Acest glas a trezit treptat în brotăcel vechea lui dorință de a vedea din nou soarele și de a se zbengui prin iarbă.

Așa că brotăcelul și-a adunat ultimele puteri, s-a scuturat de pămînt și a început să sape cu lăbuțele în sus. Săpa mai slab la început, dar apoi din ce în ce mai spornic. Mișcările l-au ajutat să se strecoare printre pietre și bulgării de pămînt, așa încît la un moment dat chiar a zărit o rază de lumină. Deși ochii lui nu mai erau obișnuiți cu lumina, aceasta i-a dat putere și în curînd brotăcelul a ieșit iarăși la suprafață. Acum putea să vadă clar urmările groaznice ale cutremurului de pămînt. Rînd pe rînd a început să simtă cum razele soarelui îi încălzeau din nou corpul, a reînceput să simtă mirosul ierbii și l-a cuprins o înviorare plăcută. De necrezut, dar țopăind de colo-colo a simțit chiar că se poate bucura iarăși de viață așa ca înainte.

Bineînțeles brotăcelul nu a uitat niciodată cutremurul de pămînt, pentru care a păstrat o amintire deosebită în sufletul lui. Era acolo un locșor special din inima lui unde se afla această amintire. Dar acum brotăcelul petrecea mult timp ascultînd cu mai mare atenție de vocea misterioasă din interiorul lui, care îl îndemnase să găsească singur calea de a se elibera și de a ieși iar la lumină.

* NOTĂ: Dacă spuneți povestea unei ***fetițe***, titlul ei va fi " ***Broscuța și cutremurul de pămînt***" iar eroina poveștii va fi bineînțeles ***o broscuță.***

Maimuța * care se credea copac

(povestea nr. 5)

Odată demult, o maimuță viețuia într-un copac unde se obișnuise așa de bine, încît a ajuns să creadă chiar ea însăși că este un copac. Tare ciudat și de necrezut părea acest lucru! Maimuțica stătea în copac cît era ziulica de lungă și nu cobora de acolo nici noaptea. Zi și noapte stătea în copac și nimeni nu i-a spus niciodată că ea nu era de fapt copac. Nici copacul nu i-a șoptit niciodată că ea nu era copac, pentru că și pe el îl amuza și i se părea chiar un compliment plăcut faptul că această maimuțică se credea copac. Așa că mai departe, maimuțica se lăsa legănată în vînt odată cu copacul. Dormea în copac și se hrănea cu frunzulițele fragede de pe crengile mai subțiri. Pe scurt maimuțica creștea an după an crezînd în continuare că era și ea un copac.

În pădurea aceea nu se găsea nici o oglindă, așa că nu era nici o posibilitate pentru ca maimuțica să-și dea seama că ea arăta cu totul altfel decît un copac. Părea mulțumită că stă în copac, însă totuși, pe undeva în adîncul sufletului ei, parcă simțea că-i lipsește ceva și că viața ei era prea legată de copac într-un fel ciudat și chiar nepotrivit.

Într-o bună zi s-a întîmplat să treacă pe acolo un iepuraș. S-a uitat sus în copac și văzînd-o pe maimuțică a strigat:

" Hei, tu de colo! Dă-te jos și hai să ne jucăm! Sunt tare singur și mi-ar place să găsesc pe cineva cu care să mă împrietenesc și să mă joc!"

Maimuțica nu vorbise pînă atunci aproape cu nimeni, așa că nu prea avea voce. Totuși i-a răspuns:

" Pe MINE mă strigi? Dar eu sunt copac".

Iepurașului i s-a părut foarte comic răspunsul, ca o glumă bună, așa că a început să chicotească, iar apoi s-a apucat să rîdă de-a binelea, de se tăvălea pe jos de rîs. NICIODATĂ nu mai văzuse o maimuță care să se creadă copac!

Uitîndu-se la el cum rîde de ea, maimuțica s-a înfuriat și a țipat:

"Pentru ce rîzi așa?" Tot chicotind , iepurașul i-a răspuns:

" Păi nu ești copac. Ești MAIMUȚĂ. De unde ți-a venit ideea asta caraghioasă că ești copac?"

Auzind aceste cuvinte, maimuțica și-a dat seama că de fapt nu știa sigur de unde-i venise ideea. Acum ar fi vrut să se dea jos din copac, dar nu era deloc sigură pe ea și se temea.Totuși, pentru că iepurașul o tot

îndemna cu binișorul, a reușit să coboare și apoi și-a petrecut tot restul zilei jucîndu-se și distrîndu-se așa de bine cum nu i se mai întîmplase niciodată în viață pînă atunci. Seara, după ce făcuse o mulțime de descoperiri amuzante și se zbenguise cu poftă toată ziua, s-a întors în copacul ei ca să se culce. În copac era foarte bine și plăcut, însă, pe zi ce trecea, maimuțicii i se părea tot mai ușor să renunțe la acest confort și cobora ca să se distreze jucîndu-se. Curînd, părerea de rău după copac a dispărut de tot și maimuțica a ajuns să se simtă cu totul altfel în sufletul ei.

Pentru prima oară în viață maimuțica simțea cine este ea CU ADEVĂRAT și se bucura chiar că este atît de diferită de un copac. Se bucura foarte mult pentru că zi de zi descoperea lucruri noi despre ea însăși, așa că își dădea tot mai mult seama ce ființă deosebită era ea. Acum îi venea chiar să zîmbească de cîte ori își amintea că înainte putuse să creadă că este un copac.

*NOTĂ: Dacă spuneți povestea unui băiat, titlul ei va fi "***Maimuțoiul care se credea copac***", iar eroul principal va fi bineînțeles un ***maimuțoi***.

Gemenii * siamezi

(povestea nr. 6)

Odată demult, undeva, trăia o pereche de gemeni siamezi. Deși gemenii siamezi sunt aproape totdeauna absolut la fel, aceștia doi nu erau deloc. Unul din ei era foarte mare, iar celălalt era foarte mic. Cu toate acestea ei trăiau agățați unul de altul, astfel încît orice făceau, puteau face numai împreună. Însă pentru că unul dintre gemeni era mai mare decît celălalt, totdeauna făceau numai ce dorea el și nu ce dorea cel mic. De exemplu cînd cel mare voia să se uite la televizor, dar cel mic nu voia, se uitau totuși la televizor; cînd cel mare dorea să stea liniștit sau să doarmă, ei amîndoi stăteau liniștiți și dormeau. În acest fel, geamănul mare era totdeauna cel care hotăra după bunul său plac ce să facă sau încotro ia, cărîndu-l după el oriunde pe geamănul mic.

Bietul geamăn mic era tare obosit și sătul să facă numai pe voia celui mare, dar pe de altă parte, nu se simțea sigur de el, nu prea știa ce ar putea face și nici nu avea curajul să-și spună părerea cu voce tare. Era atît de atașat de fratele cel mare, încît se temea chiar că dacă ar spune ceva, fratele mare s-ar supăra foarte tare pe el și i-ar putea face ceva rău. Deși nu-i convenea deloc cum stăteau lucrurile, geamănul cel mic nu putea decît să tacă din gură.

Acești doi gemeni erau așa o ciudățenie, încît au venit doctori din alte părți ca să-i observe și să le facă fotografii. Într-o bună zi a venit la ei un doctor vestit și după ce i-a studiat întorcîndu-i pe toate părțile, i-a anunțat:

"Aflați că am o veste bună pentru voi. Am să vă pot despărți unul de altul, în așa fel încît să fiți două persoane complet diferite".

Geamănului cel mare nu i-a convenit deloc propunerea doctorului pentru că lui îi plăcea să-l conducă pe cel mic după cum avea chef. Asta îl făcea să se simtă mai puternic și mai important. Dar geamănul cel mic, s-a gîndit un pic . Deși nu putea ști cum vor sta lucrurile cînd vor fi despărțiți, se săturase să tot fie legat de geamănul cel mare și voia să încerce ceva nou. Așa că a spus doctorului:

" Bine, bine! Hai, te rog despărțește-ne!".

Geamănul cel mare insista ca doctorul să nu-i separe. Cu răbdare, doctorul i-a ascultat pe fiecare în parte și pentru că aveau păreri atît de diferite, a organizat o mare conferință la care au participat toți ceilalți doctori. După ce au discutat despre ce credea fiecare, au ajuns la concluzia că geamănul cel mare nu avea dreptul să ia singur hotărîrea ca geamănul cel mic să rămînă pentru totdeauna lipit de el. Așa că împotriva voinței celui mare, doctorii i-au despărțit. Astfel ei au devenit două ființe cu totul diferite.

Odată separați geamănul cel mic era cît se poate de bucuros. În sfîrșit putea și el să fugă sau să meargă încet, după cum avea chef. Putea să facă tot ce voia. Era minunat că se simțea liber. În schimb geamănul cel mare era foarte nefericit. Era morocănos și bombănea pentru că în inima lui se temea. Acum lucrurile erau așa de diferite! Dacă nu-l va mai putea conduce pe cel mic, cum se va descurca el? Va ști ce trebuie să facă, și ce nu? Cum va mai avea oare putere asupra lui?

După cum ne putem ușor închipui, geamănul cel mic bănuia această problemă. El nu dorea deloc ca geamănul cel mare să se simtă nefericit. Totuși ce putea face ca să înlăture nefericirea lui? Doctorul a vorbit atunci cu cel mic și i-a explicat că despărțirea lor era un cadou pentru

amîndoi și că ei trebuiau să aștepte un timp pînă se vor obișnui cu libertatea și își vor da seama fiecare în ce fel vor putea deveni amîndoi puternici.

Așa că de cîte ori geamănul cel mare încerca iar și iar să-l facă pe cel mic să-i îndeplinească voia, acesta din urmă refuza. Cel mic a înțeles că acum putea fi stăpîn pe el însuși pentru că nu mai era legat de cel mare. Putea să hotărască singur încotro să meargă, sau nu, unde avea chef să mănînce sau să se culce. Dacă geamănul cel mare se arăta nemulțumit de asta, cel mic se gîndea în sinea lui: "Ei frățioare, se pare că tu mai ai nevoie de un pic de timp ca să-ți dai seama cum să devii puternic prin tine însuți".

Și geamănul cel mic avea dreptate.

*NOTĂ: Dacă spuneți povestea unei ***fetițe,*** titlul va fi ***"Gemenele siameze"***.

Prințul* și mama sa regina

(povestea nr. 7)

Odată, demult, într-o țărișoară foarte mică, trăiau un rege, o regină și fiul lor Dorando. Toată lumea spunea că prințul semăna foarte bine cu regina chiar și în felul său de a fi. Se spunea că atunci cînd va fi mare, cu siguranță, prințul va conduce regatul exact în același fel cum făcea mama lui acum. Prințul Dorando auzea fără încetare că bunicul său, profesorii săi, și toți prietenii își tot dădeau cu părerea cît de mult semăna el cu mama sa.

Trebuie să știți că regina mama era o femeie foarte deosebită, care se gîndea deseori că micul său regat va fi atacat de dușmani. Era chiar obsedată de această idee, așa că supraveghea mereu uitîndu-se pe ecranul radarului special instalat ca să detecteze din timp dacă micul regat urma să fie atacat. Într-o zi, pe cînd tocmai făcea acest lucru, a observat o mică virgulită pe ecran (care putea foarte bine să semnaleze prezența unei păsări, ori poate ca era numai un fir de praf), Regina mama a dat însă imediat alarma: "Vin dusmanii!" Drept urmare a cerut pe loc tuturor ostașilor care

păzeau să fie gata de apărare pentru că regatul era atacat. Din nefericire, regina interpreta greșit semnele de pe radar atît de des, încît ostașii de gardă au început să se plictisească tot pregătindu-se degeaba pentru atacurile pe care și le imagina regina. În plus, reginei ajunsese să i se pară că aude și unele sunete suspecte pe care bineînțeles că nimeni altcineva nu le auzea. Ea credea că dușmanul se strecurase pînă în camera ei, unde făcea anumite zgomote, sau îi deranja instalația de telefon. Sau i se părea ca noaptea dușmanul făcea gălăgie la etaj. Convinsă că toate acestea erau adevărate, regina se apuca să strige: "Săriți! Săriți! Săriți!" chemînd gărzile în ajutor.

De fiecare dată cînd regina începea să strige, soldații de pază se uitau unul la altul și oftau: "Auzi, Regina a început iar cu bazaconiile ei". Însă pentru ca regina era totuși șefa lor, alergau deîndata la ea, prefacîndu-se că îi cauta pe dusmani.

Se străduiau din răsputeri să facă tot ce ordona regina, pentru că știau foarte bine că în ACEL regat, dacă cineva nu i-ar fi făcut pe plac, ea ar fi putut oricînd să ordone să le taie capul.

Prințul Dorando creștea imitînd-o pe regină. El a început să creadă că un așa-zis lup îl urmărea, mai ales cînd se ducea la culcare. Era sigur că văzuse așa-zisul lup la fereastră, ba i se părea că-l auzise la ușă, ba i se părea că-l aude circulînd la etaj. Atunci se spuca și el să strige: "Săriți! Săriți! Săriți!". Soldații de pază se grăbeau să vină și la el , dar își făceau unul altuia cu ochiul și comentau îngrijorați:" Dorando a început să fie exact ca mama lui".

Mai este important de știut că în acel mic regat soldații care păzeau primeau această slujbă pe toată viața lor, fără să poată renunța la ea. Așa că, într-o zi, sătui de atîtea false alarme, ei s-au hotărît să discute despre prințul Dorando.Voiau să găsească o soluție pentru ca nu cumva el să crească, ajungînd exact ca mama lui. Pur și simplu nu mai suportau să se prefacă de fiecare dată că îi caută pe dușmani sau pe așa-zisul lup, care nu era niciodată nicăieri. Tot discutînd, soldații s-au hotărît să îl roage pe un om bătrîn și foarte înțelept din regat să stea de vorbă cu prințul.

Din fericire acesta a fost de acord să-i sprijine pe soldați, pentru că la rîndul său se săturase să-i tot audă pe prinț și pe regină strigînd. Așa că înțeleptul s-a dus la prințul Dorando și l-a ajutat să priceapă că nu era pe-acolo absolut nici un lup care să încerce să-i facă rău. Atîta a vorbit și l-a sfătuit pe prințul Dorando, pînă cînd acesta a înțeles în sfîrșit că totul era doar în închipuirea lui care îi juca feste făcîndu-l să vadă sau să audă ceea ce de fapt nu exista. Apoi bătrînul a continuat să-l învețe pe prinț să vadă lumea așa cum este ea în realitate. Ascultîndu-l pe înțelept prințul

Dorando și-a dat seama ce lucru important este ca el să crească în felul său propriu și să devină un rege cît se poate de bun. Înțeleptul l-a mai ajutat pe Dorando să priceapă că el nu era deloc obligat să crească pentru a deveni exact ca mama lui regina.

Prințul Dorando și bătrînul au stat de vorbă îndelung. Niciodată nu s-a știut exact tot ce au discutat ei. Dar ceea ce s-a putut observa a fost că de la acea dată Dorando a început să se comporte foarte diferit. N-a mai strigat niciodată să sară gărzile să-l apere de așa-zișii lupi imaginari. Cînd a mai crescut și a devenit adolescent, n-a mai lăsat-o pe mama lui să-l păcălească făcîndu-l să creadă că vin dușmanii. El îi spunea: "Vai, dragă mamă, doar știi că-i numai o pasăre pe ecranul radarului! Pentru ce vrei să ne purtăm de parcă ar veni dușmanii?"

După mai mulți ani a venit și timpul ca Dorando să devină rege. Trebuie să știți că el a condus țara cu totul altfel decît făcuse mama lui. În primul rînd pentru că el vedea lucrurile AȘA CUM ERAU ÎN REALITATE. Se simțea sigur pe el, era un om sensibil și drept, bun cu toți supușii lui, mai ales cu soldații de gardă.

Multă vreme după aceea soldații de gardă încă își mai aminteau discutînd între ei despre cele întîmplate și se felicitau că avuseseră ideea de a trimite pe bătrînul înțelept să-i vorbească lui Dorando cu atîta folos pentru toți.

*NOTĂ: Dacă spuneți povestea unei fetițe, titlul poveștii va fi "***Prințesa și mama ei regina***" iar eroina principală va fi ***o prințesă*** al cărei nume ar putea fi ***Doranda*** .
Celelalte date ale poveștii rămîn neschimbate.

Cum se hrănește un rechin *

(povestea nr. 8)

Undeva departe, trăia un băiat care s-a angajat ca îngrijitor la un delfinarium adică la un fel de grădină zoologică pentru pești, unde se aflau mai multe bazine și acvarii cu apă de mare. Acolo au fost aduși și trăiau toate felurile de pești din ocean, chiar și cei mai mari și mai răi. Băiatul care îi îngrijea voia să-și facă treaba cît mai bine, așa că s-a străduit să strîngă cît mai multe informații despre fiecare pește oceanic. Din această cauză băiatul trebuia să își amintească tot timpul o mulțime de lucruri. Dar el avea noroc pentru că viața peștilor îl interesa foarte mult, așa că ținea minte tot ce citise.

Într-unul din acvarii trăia un mare rechin alb, care avea cele mai înfricoșătoare și mai puternice fălci și era cel mai mare și mai rău dintre toți peștii de acolo. Băiatul îngrijitor a aflat de undeva că era necesar să intre și el în apă împreună cu rechinul pentru a-l hrăni .Acest lucru era o problemă foarte serioasă pentru îngrijitor, pentru că odată intrat în apă cu rechinul, se puteau întîmpla oricînd niște lucruri groaznice. Rechinul se repezea la îngrijitor, încercînd să-l atace și înfricoșîndu-l tare de fiecare dată. Bietul băiat se străduia din răsputeri să se ferească de dinții rechinului, înotînd, sărind în diferite direcții ca să nu fie mușcat. Cînd termina de hrănit rechinul era mort de oboseală din cauza efortului făcut.

Într-o zi a venit la acvariu un vizitator care a privit îndelung felul în care era hrănit rechinul. Era de-a dreptul uimit de ce vedea că se petrece. În sfîrșit, cînd îngrijitorul a reușit să iasă afară din acvariu, bucuros că mai scăpase încă odată cu viață, vizitatorul s-a apropiat de el și l-a întrebat: "Pentru ce intri în apă cînd e timpul să-i dai mîncare rechinului?"Îngrijitorul i-a răspuns:" Am citit undeva în manualul de îngrijire a peștilor că trebuie să intri în apă ca să hrănești un rechin".

"Cred că n-ai citit din cea mai bună carte. Sau probabil n-ai înțeles corect" i-a răspuns vizitatorul. Cel mai potrivit mod de a te purta cu un rechin este să stai cît mai departe de marginea bazinului în care se află el. Cînd vrei să-l hrănești trebuie să-i arunci mîncarea în apă. În felul ăsta nu poate să-ți facă nici un rău".

Băiatul îngrijitor a început să se gîndească la acest lucru și ideea i s-a părut a fi bună. Se săturase peste poate de frica pe care o încerca zilnic, mai ales cînd rechinul reușea să-și înfigă cîte un colț în brațul sau piciorul lui, umplîndu-l de sînge. Așa că, zis și făcut, în ziua următoare a

stat cît s-a putut de departe de bazinul în care înota rechinul cel fioros și i-a aruncat de acolo mîncarea în apă. Rechinul a devenit foarte furios văzînd că băiatul nu mai intră în apă. Pentru că el se distra de minune încercînd să-l atace și să-l muște de picior. În sinea lui rechinul spera că într-o zi băiatul nici nu va mai fi în stare să iasă afară din bazin și că va rămîne pentru totdeauna acolo cu el.

Numai că îngrijitorul era destul de deștept ca să-și dea seama că există mai multe feluri de a te purta cu un rechin fioros și că de fapt nici nu conta ce credea rechinul despre el. Ceea ce conta cu adevărat era numai propria lui siguranță.

Începînd din acea zi, el l-a hrănit pe rechin numai de la distanță, ba chiar le-a dat voie și altor îngrijitori să-l hrănească. Băiatul a înțeles că în viață unele lucruri sunt mai importante decît altele și că trăind învățăm ceva nou în fiecare zi.

*NOTĂ: Dacă spuneți povestea unei fetițe, eroina principală va fi o ***îngrijitoare.***

Păpușa Lorela *

(povestea nr. 9)

O dată demult s-a întîmplat că un bărbat și o femeie căsătoriți, dar ceva mai în vîrstă, au dat naștere unei fetițe, minunat de frumoase. Era un copil extraordinar și au hotărît ca numele ei să fie Lorela. Fetița știa să facă tot ce știe să facă un bebeluș obișnuit, adică gîngurea, dădea din mîini și din picioare, făcea pipi în scutece și urla cînd îi era foame. Nu-i lăsa pe părinții ei să doarmă noaptea, iar ziua nu-i lăsa în pace de exemplu să mănînce în liniște. Își murdărea hainele și era teribil de gălăgioasă. Din cauza tutuor acestor fapte, părinții ei și-au dat seama că făcuseră o mare greșeală, pentru că ei de fapt nu-și doriseră un copil care să fie chiar așa , adică să se poarte numai cum voia el.

Drept care, cumva-cumva, au găsit ei o modalitate de a o trans-

forma pe fetiță într-o păpușă. S-au hotărît să facă astfel încît să-i poată controla purtarea în toate privințele, la fel cum păpușarii mînuiesc trăgînd de sfori marionetele. Desigur Lorela era o păpușă cu totul neobișnuită. Ea creștea exact cum crește o fetiță, numai că îi lăsa pe părinții ei să o conducă în toate privințele: să-i spună cum să se miște, ce să-și dorească, ce să vorbească, ce să facă, adică era exact ca o păpușă.

Anii s-au scurs și Lorela a devenit o adolescentă, iar apoi a terminat și școala.

Treptat, cu trecerea timpului însă, în sufletul Lorelei s-a ivit un fel de sentiment foarte ascuns, un fel de dor de a fi o persoană, o ființă adevărată. Acest dor devenea tot mai puternic. Lorela a încercat să vorbească despre acest lucru chiar cu unele colege de clasă, dar nimeni, absolut nimeni nu o înțelegea. Totuși, într-o noapte, în timp ce dormea, Lorela a visat ceva deosebit, un vis care avea un înțeles special pentru ea însăși. Mesajul era foarte clar: ea NU ERA absolut deloc o păpușă. Se pare că părinții făcuseră ceva ochilor ei, în așa fel încît ea nu se mai vedea deloc așa cum era în realitate. Însă în visul pe care tocmai l-a avut , Lorela a reușit să se vadă exact așa cum era ea de fapt, adică o fată care avea propriile ei dorințe, propriile ei păreri și care știa ce să facă pentru a realiza ceea ce voia.

A doua zi dimineața, cînd s-a trezit, Lorela a sărit din pat și a fugit în fața oglinzii în care se putea vedea din cap pînă în picioare. A privit la imaginea sa din oglindă și s-a văzut cu totul altfel. S-a convins că într-adevăr nu era deloc, dar deloc, o păpușă. Era o fată ca toate fetele, cu visele și dorințele pe care orice fată de vîrsta ei le avea. Plină de nerăbdare a zbughit-o să-i caute pe părinții ei ca să le spună și lor ceea ce descoperise. Numai că din păcate, părinții ei pur și simplu nu apreciau această descoperire și nu împărtășeau deloc bucuria ei. Ei continuau să creadă despre Lorela că este o păpușă care le permite să o controleze și să o manevreze în toate privințele, așa cum se întîmplase pînă atunci.

Din această cauză, Lorela încerca în același timp două sentimente opuse. Unul de bucurie și unul de tristețe, pentru că își dădea seama că pentru a crește mare nu-i mai rămîne decît să continue ea însăși să se vadă ca o persoană reală, ca o ființă adevărată. Pentru aceasta, profitînd de tot ceea ce știa, Lorela a putut să afle cum să-și găsească propriul ei loc în această lume. Pe zi ce trecea, Lorela s-a maturizat tot mai mult și de atunci a reușit cu succes să nu mai permită nimănui să facă din ea o păpușă pe care să o dirijeze pur și simplu fără a ține cont de voința ei.

"NOTĂ; Dacă spuneți povestea unui ***băiat***, eroul principat va fi un ***băiat***, al cărui nume ar putea fi ***Lorel.***

Pățenia iepurelui Fliti * cu leul cel fioros

(povestea nr. 10)

Odată demult vieţuia un leu mare care credea că el este regele junglei. Cele mai multe animale din pădure îl respectau sau chiar le era un pic frică de el, pentru că se purta ca orice leu. Numai că la un moment dat, leului i s-a întîmplat ceva El a devenit tot mai tiranic, mai afurisit, mai rău şi într-un cuvînt a început să-i asupreasca pe cei din pădure. Îi teroriza pe toţi, îi zgîria, îşi bătea joc de ei. Animalelor din pădure a început să le fie foarte frică. Viaţa lor se schimbase cu totul, atît de frică le era. Pur şi simplu se temeau să adoarmă, ori să mai iasă din vizuinile lor. Unele dintre ele au început să viseze coşmaruri îngrozitoare, iar altele nici nu mai puteau mînca.

Se pare că leului nu-i păsa de toate astea. Continua să-i chinuie, să-i asupreasca şi să îi înfricoşeze pe toţi. De fapt, leul se purta aşa urît din cauză că în sinea lui se simţea tare slab şi credea că singurul mod în care ar putea să pară puternic era să-i forţeze pe ceilalţi să facă lucruri pe care ei nu doreau să le facă şi să bage frica în ei.

Numai că trăia în pădure, sătul de toate astea pînă peste urechi, amărîtul şi zdrenţărosul iepure Fliti. El se săturase să le tot audă pe celelalte animale că se văicăresc despre leu şi să le vadă toată ziua aşa de pleoştite şi nedormite din cauza viselor de groază pe care le aveau noaptea. De altfel iepurele Fliti fusese primul care se speriase groaznic de leu, dar pînă la urmă a reuşit să scape puţin de teamă.

Într-o zi Fliti le-a anunţat pe celelalte animale :

" Mă duc să-i dau o lecţie acestui leu, să-i fie de învăţătură. "

."Bine, dar cum vrei să faci?"l-au întrebat animalele."Doar tu eşti numai un biet iepure fără apărare. N-ai nici colţi ascuţiţi, nici ghiare puternice ca leul. Şi la urma urmei nici nu poţi alerga chiar aşa de tare".

"N-are importanţă" a răspuns spre mirarea tuturor iepurele Fliti. "Am reuşit să-mi găsesc propria putere şi m-am hotărît să-i dau acestui leu o lecţie de o să mă ţină minte cît o să mai trăiască!"

Tuturor celorlalte animale li s-a făcut mai frică decît niciodată. Erau absolut sigure că temutul leu îl va sfîşia pe iepurele Fliti. Dar Fliti nu dădea nici o atenţie fricii lor. El s-a apucat să sape o groapă foarte adîncă

drept pe cărarea pe care obișnuia să treacă leul dimineața la plimbare. Se străduia să sape cu propriile lui labe atît de repede cît putea. Toată ziua a lucrat și numai tîrziu, noaptea și-a terminat treaba.

Groapa era foarte adîncă și Fliti a acoperit-o cu frunze și cu tot felul de uscături, ba chiar cu un copăcel, în așa fel ca să nu se observe deloc că acolo ar fi o groapă. Fără să aibă știre de nimic, a doua zi leul a venit să se plimbe, așa cum făcea în fiecare dimineață. Ca de obicei era prost dispus, bombănind, înjurînd, răgnind și speriindu-le foarte pe bietele animale. Dar Fliti privea la el și tremura foarte puțin.

Plimbîndu-se, leul a păsit peste frunzișul cu care era acoperită groapa și cu un zgomot puternic s-a prăbușit în ea. Iepurele Fliti săpase groapa așa de adîncă încît era absolut imposibil de ieșit din ea. Cum l-a văzut pe leu căzînd în groapă, Fliti s-a dus la marginea ei și l-a privit.

" Tu, leule, n-ai înțeles totuși ce înseamnă să fii puternic", i-a spus el foarte liniștit leului. Să știi că puterea nu înseamnă să ai colții fioroși sau ghearele ascuțite. Nu înseamnă că ești puternic nici dacă îi faci pe alții să tremure de frică înaintea ta, sau dacă îți bați joc de ei, făcîndu-i să se simtă buni de nimic. Adevărata putere vine din interiorul fiecăruia. Dacă îți dădeai seama de asta, n-ai fi stat acum aici pe fundul gropii. Cînd o să pricepi ce înseamnă să fii puternic cu adevărat, vei fi în stare să găsești o soluție ca să ieși din groapa asta."

Și zicînd acestea, iepurele Fliti a plecat țopăind mai departe.

*NOTĂ: Dacă spuneți povestea unei ***fetițe***,
povestea se va intitula "***Pățania veveriței Fliti cu leul cel fioros.***" iar eroina
principală va fi ***veverița Fliti.***

Iepurica * Richi învață să spună "Nu"

(povestea nr. 11)

Într-o pădure minunat de frumoasă trăia odată iepurica Richi împreună cu părinții ei. Era o iepurică tare drăguță și cît era ziua de lungă țopăia pe lîngă mama ei și se simțea foarte fericită. Într-o zi mama ei i-a spus: "Eu trebuie să mă duc pînă la marginea pădurii să văd dacă găsesc ceva trifoi pentru cină. Tu rămîi aici pentru că mă întorc imediat."

Se știe că iepurii se dau în vînt după trifoi, așa că, deși iepurică Richi nu-i plăcea că mama pleacă, nu voia nici să rămînă flămîndă. Și-a luat rămas bun de la iepuroaică și s-a uitat după ea cum pleacă spre marginea pădurii.

La început iepurica se simțea destul de bine de una singură, dar așa cum vine ghinionul de obicei, iată că s-a întîmplat să treacă pe acolo un vulpoi mare și rău. El a început să-i spună la iepurica Richi să facă anumite lucruri pe care ea nu voia să le facă. Biata iepurică era tare încurcată pentru că ea totdeauna obișnuia să asculte și să facă ceea ce îi cereau adulții să facă. Dar de această dată simțea că nu trebuie deloc să facă ceea ce îi cerea vulpoiul. În plus își aducea aminte foarte bine că mama ei îi spunea adesea că este o iepurică tare isteață și deșteaptă.

Deodată și-a dat seama ce anume să-i spună vulpoiului celui rău. Așa că a început să strige cît se putea de tare:

"NU! NU! OPREȘTE-TE !" .i cu cît striga mai tare, cu atîta glasul ei devenea tot mai puternic. Așa că striga mai departe: "NU VREAU! STAI! NU FACE ASTA! OPREȘTE-TE! "

Vulpoiul cel rău se răstea la iepurică și încerca să fie aspru și să o forțeze să facă ce voia el, dar iepurica nu voia deloc și striga întruna. Deși îi era teribil de frică, striga și iar striga: "NU! NU!NU!" cît putea de tare.

Într-un tîrziu, văzînd că nu reușește nimic, vulpoiul cel mare și rău a plecat. Iepurica Richi era încă foarte înspăimîntată, dar parcă acum se simțea altfel. Ea a făcut descoperirea că deși era mult mai mică în comparație cu vulpoiul, era totuși puternică în cu totul alt fel decît el. Cînd mămica ei s-a întors acasă, iepurica i-a povestit tot ce s-a întîmplat. Mama ei a fost foarte mulțumită pentru că iepurica i-a spus absolut tot ce s-a întîmplat și a îmbrățișat-o din toate puterile. Cînd s-au dus la culcare mama

ei încă mai zîmbea fericită că iepurica Richi era la fel de deșteaptă ca și vulpoiul cel mare dar rău.

NOTĂ: Dacă spuneți povestea unui băiat, titlul ei va fi :"Iepurașul Richi învață să spună NU"* iar eroul principal va fi *iepurașul* Richi.

Vițelușul * și pietrele din rîu

(povestea nr. 12)

O dată demult, era un viteluș care trăia împreună cu mama lui într-o luncă largă ,verde și foarte frumoasă pe malul unei ape. Mai trăiau acolo o mulțime de alți vecini, vaci ,cai mari dar nu mai erau deloc alți viței. Așa că, micul viteluș putea să fugă și să se joace numai cu mama sa. Totuși, deși o iubea foarte mult, se simțea teribil de singur și era trist pentru că nu mai erau în vecini alți viței de vîrsta lui cu care ar fi dorit grozav să se joace. Se știe ce bine se simt împreună vițelușii cînd se pot împrieteni cu cei de o vîrstă cu ei. Așa că vițelușul nostru simțea permanent că lui îi lipsește ceva.

Într-o zi, cînd parcă era mai trist ca niciodată, vițelușul s-a așezat lîngă trunchiul unui copac și a început să moțăie și să viseze. În vis se făcea că era într-o vale nu prea mare, pe malul unui rîu. Pe malul celălalt putea să vadă o turmă întreagă de viței și vițelușe care fugeau și se zbenguiau distrîndu-se de minune. Parcă toți erau de vîrsta lui și doreau foarte mult să-l întîlnească și să-l cunoască. Îl tot strigau să vină să se joace cu ei, dar vițelușul nostru nu-și dădea seama cum ar putea trece rîul ca să ajungă la ei. Nici nu știa dacă va fi vreodată în stare el, cel obișnuit cu singurătatea,să se joace cu alți viței. Așa că a rămas privind lung spre rîu. Cum se tot uita el așa, a văzut deodată ceva interesant în apă. Erau pur și simplu niște pietre, care traversau rîul - una, două, trei, patru...Deodată vițelușului îi veni o idee. Ce-ar fi să treacă pe malul celălalt călcînd cu grijă pe fiecare piatră, PAS CU PAS pînă pe malul celălalt. Și chiar așa a și făcut.

Ne putem închipui ce bine s-a distrat apoi sărind și fugind împreună cu ceilalți viței prin lunca verde...

Spre seară, s-a întors și a trecut din nou rîul, călcînd cu atenție pe pietre înapoi.

Deodată visul vițelușului luă sfîrșit, iar el se trezi tot acolo, stînd așezat lîngă mama lui. Numai că de data asta, vițelușul se ridică repede în picioare și exact așa cum făcuse în vis, privi spre malul celălat al apei. Descoperi cu mare încîntare că acolo se jucau într-adevăr cîțiva viței veseli. De data aceasta însă vițelușul nostru știa ce să facă să ajungă la ei. Și așa a și făcut.

NOTĂ: Dacă spuneți povestea unei fetițe, titlul poveștii va fi ***"Vițelușa și pietrele din rîu"***, iar eroina principală va fi bineînțeles o ***vițelușă.***

Plăntuța cea perseverentă

(povestea nr. 13)

S-a întîmplat odată ca sămînța unei flori, purtată de vînt să aterizeze pe o cărare cu pămînt puțin și plină de pietre. O pală de vînt a rostogolit-o pînă a căzut printre bulgării de pămînt, iar cînd a venit ploaia, a început să crească. Floricica a reușit să se înalțe destul de bine pe cărare. Din păcate însă, de cîte ori încerca să se întindă mai mult, cineva călca peste ea. De cîte ori se întîmpla acest lucru, fie că era strivită o frunză, fie că se rupea chiar vîrful florii. Micuța plantă încerca iar și iar să scoată la iveală cîte o frunzuliță, sau un bobocel de floare. Numai că de cîte ori acest lucru pornea bine, se găsea cineva care să o rupă în vreun fel, fie turtind-o cu pantoful fie cu roata bicicletei. Pînă la urmă biata plăntuță s-a văzut silită să renunțe la dorința de a se mai înălța. S-a hotărît să încerce doar să supraviețuiască rămînînd mereu la fel. Însă și acest lucru era greu, pentru că primea prea puțin soare și prea puțină hrană.

Într-o zi, un grădinar a trecut pe acolo și a observat pe cărare mica

plantă. "Ei, ei, nu crești într-un loc prea bun", a spus el. Tu ar trebui să te afli într-o grădină unde să poți crește cît mai frumos". Grădinarul a plecat acasă și s-a întors cu o sapă și cu o găleată. Apoi s-a apucat să sape, asigurîndu-se că a reușit să cuprindă toate firicelele rădăcinii fără să le rupă. A luat planta la el în grădină, a găsit un loc cu pămînt gras unde a fixat-o, iar apoi a stropit-o grijuliu cu multă apă.

"Acuma ești într-un loc mai potrivit, Micuță Plantă" i-a zis el." Aici vei putea să crești și să te dezvolți exact așa cum le este dat tuturor celor ca tine. și pentru că te-ai străduit atît de mult să supraviețuiești, în mod sigur vei crește și vei deveni cea mai frumoasă floare din această grădină."

Mica plăntuță era foarte speriată. Se chinuise să stea în același loc atît de mult timp, încît îi era pur și simplu frică acum cînd i se oferea această nouă posibilitate de a se schimba total. Grădinarul a băgat de seamă că micuței plante îi era frică, așa că i-a vorbit din nou.

"AVEM VOIE SĂ NE FIE FRICĂ, DAR NU TREBUIE CA FRICĂ SĂ NE OPREASCĂ SĂ CREȘTEM ȘI SĂ NE DEZVOLTĂM" a sfătuit-o el pe mica plantă.

"Pentru ca să ajungi să fii exact ceea ce poți cu adevărat să fii ,trebuie să găsești forța în tine însăți, să te îndrepți și să te deschizi chiar tu către soare. Abea atunci vei reuși să te vezi în adevărata lumină."

Bietei plăntuțe îi era încă frică, dar s-a hotărît să nu scape această ocazie, așa că a căutat și a găsit în ea însăși puterea de a se deschide spre lumină, Foarte curînd s-a ivit o frunzuliță, iar apoi un bobocel de floare, urmate de altele și de altele. Plăntuța a căpătat încredere și a început să se simtă mai puternică și mai curajoasă. Nu după mult timp s-a acoperit cu o mulțime de flori minunate. Grădinarul povestea tuturor prietenilor săi despre noua, extraordinara plantă din grădina sa. Foarte multă lume a început să viziteze grădina ca să admire florile acestei plante atît de speciale. Planta auzea din ce în ce mai des în jurul ei cuvintele cu care vizitatorii îi lăudau frumusețea și își dădea seama ce mult se schimbase și ce mult crescuse. Acum că era vindecată de tot, planta a înțeles cu adevărat că pentru ca să se dezvolte pînă la frumusețea ei deplină a trebuit să aibă foarte multă încredere și curaj ca să se înalțe singură spre soare prin propriile ei puteri.

Povestea unui băiat care era foarte urît

(povestea nr. 14)

A fost odată un băiat care era foarte, foarte urăt. Urechile lui erau teribil de lungi și de-a dreptul ciudate. Avea și un nas uriaș din cauză că era acoperit cu umflături, dinții lui erau rupți, iar cei rămași erau foarte negri. Corpul lui crescuse mare și strîmb. Una peste alta se înfățișa ca o pocitanie groaznic de privit. Viața acestui băiat era foarte grea, pentru că ceilalți rîdeau mereu de el. Îl batjocoreau, îi găseau tot felul de porecle caraghioase și îl luau peste picior făcînd mare haz pe seama lui. Absolut nimeni nu dorea să-i fie prieten, iar el se simțea neputincios și nicicum nu reușea să se apropie de altcineva de aceeași vîrstă. Pentru că se simțea atît de pocit, nici la școală nu învăța bine. Ura din tot sufletul să meargă la școală, pentru că în acel loc copiii își băteau joc cel mai mult de el și-l chinuiau cel mai tare. Pînă și părinților lui le era rușine de el. Nici nu se fereau să-i spună în față cît era de urît și cît de mult îi deranja pe ei acest lucru. Pînă la urmă băiatul n-a mai putut suporta și s-a hotărît să fugă departe într-o pădure, unde să nu mai fie nimeni care să-i vadă urîțenia.

După ce și-a strîns toate lucrurile de care credea că va avea nevoie pentru drum, băiatul cel urît a lăsat o scrisoare părinților săi, iar noaptea s-a furișat afară din casă și a plecat. A intrat în desișul pădurii și a mers adînc, tot mai adînc, pînă cînd s-a trezit lîngă un rîu foarte frumos, pe malurile căruia era numai mușchi verde și moale de tot. Bietul băiat se simțea așa de slăbit de drumul greu pe care-l făcuse, încît s-a lăsat cît era de lung pe mușchiul moale și a adormit adînc pe loc .

În timp ce dormea, băiatul a început să viseze. În visul lui se făcea că o zînă foarte înțeleaptă a venit să-i vorbească. Zîna l-a atins cu gingășie pe umăr, iar vocea ei blîndă și dulce semăna cu murmurul unui izvoraș. Cu cît băiatul asculta mai mult vocea zînei înțelepte, cu atît devenea mai calm și mai liniștit. După ce au stat ei de vorbă îndelung despre urîțenia lui, zîna cea înțeleaptă i-a atins ochii și a îndepărtat de pe ei un fel de solzișori, care semănau cu niște lentile .Băiatul nu-și dăduse niciodată seama că avea așa ceva pe ochi. Deci era extraordinar de surprins și de mirat. Acum se simțea cu mult mai bine și se întreba de ce oare nu-și dăduse seama înainte ce mult îl înșelau ochii. Pentru că, uite ce interesant, acum privind de jur împrejur

chiar și lucrurile i se păreau altfel. Culorile i se păreau mai luminoase. Toate străluceau mai tare.

Apoi zîna cea înțeleaptă i-a atins urechile, scoțînd ușurel din ele două dopuri făcute din vorbele murdare pe care băiatul le auzise spuse despre el. Era și mai uimit. Cum au putut ajunge dopurile acolo fără știrea lui? Zîna cea bună a început să-i vorbească din nou, așa că acum băiatul îi auzea vocea minat de blîndă foarte clar:

"Au fost foarte multe lucruri pe care nu aveai cum să le auzi, să le vezi și să le înțelegi", i-a spus zîna cea înțeleaptă." Dar de-acum înainte ești pregătit să vezi și să auzi lucrurile într-un fel nou. In zilele și nopțile care vor urma în viitor, oamenii și întîmplările vor avea o cu totul altă înfățișare și vor suna cu totul altfel pentru tine. Îți vei da seama cine are cu adevărat grijă de tine, cine te respinge, cine este mînios și rău și cine te iubește cu adevărat. Vei putea pricepe cine își bate joc de tine sau caută să te umilească, astfel încît vei ști să te ferești din calea acestor oameni. Toate aceste lucruri pe care le vei cunoaște de aici înainte, te vor face să-i înțelegi cu totul altfel pe ceilalți. De aceea vei putea să te înconjuri cu persoane care vor avea grijă de tine, pentru că în sfîrșit VEI FI CONVINS CĂ ȘI TU MERIȚI SĂ FII IUBIT._

Apoi l-a sărutat pe băiat pe frunte, și l-a binecuvîntat cu toată dragostea. Băiatul a simțit ceva greu de descris, ca un fior străbătîndu-i tot corpul pînă în inimă și în suflet. Mai tîrziu cînd s-a trezit din somn, și-a dat seama imediat că i s-a întîmplat ceva cu totul deosebit și important. Era convins că visul fusese special și absolut extraordinar. S-a sculat și s-a dus la pîrîu ca să se spele. Privindu-și chipul în unda limpede, a văzut cu uimire o înfățișare care era de-a dreptul frumoasă. Și-a amintit de ce i-a spus zîna care îl vizitase în vis. Atunci băiatul a înțeles pe loc că fața atît de arătoasă pe care o zărea în oglinda apei acum, era imaginea propriei lui figuri. Și-a dat seama că urîțenia lui nu fusese altceva decît o iluzie, o părere. Băiatul a priceput că într-un anume fel, cei din jurul său vorbindu-l de rău, sau batjocorindu-l, i-au strîmbat imaginea, adică părerea despre el însuși, făcîndu-l să se creadă îngrozitor de urît.

Întorcîndu-se pe drumul către casă, băiatul vedea lumea într-un fel care era cu totul nou pentru el. Ce ciudat: cît de minunate erau florile care creșteau pe cărare, iar păsările - ce cîntece clare aveau. Pînă și soarele parcă era mai puțin dogoritor. Cînd a ajuns acasă, părinții nu i-au adresat nici un salut, pentru că nici nu băgaseră de seamă lipsa lui de acasă. În acea noapte, cînd s-a culcat din nou cu ai săi, băiatul i-a văzut și pe ei cu totul altfel. De fapt păreau alunecați într-un somn ciudat, în care puteau să umble

și să vorbească, dar nu puteau să vadă și să audă cu adevărat. Atunci băiatul a priceput în sfîrșit că urîțenia sa era de fapt o parte din visul lor ciudat și nu era deloc propria lui imagine!

Cînd s-a dus din nou la școală, a înțeles că și pe colegii lui îi vede în cu totul alt fel. Băiatul și-a dat seama cu care dintre ei s-ar putea împrieteni. Apoi a mai descoperit ceva uimitor: cunoscîndu-și calitățile și adevărata imagine, reușea să descopere mult mai ușor pe cei buni din jurul său. Dar mai presus decît toate, acum cînd vedea lumea într-un mod atît de nou și special a priceput și înțelesul pe care îl avea dragostea, atît cea simțită de el, cît și cea pe care o simțeau unii din jurul său. Așa se face că, avînd această nouă posibilitate de a înțelege lumea, a descoperit pas cu pas, în fiecare zi care trecea, că inima și viața lui se umpleau tot mai mult de bucurie...

*NOTĂ :Dacă spuneți povestea unei ***fetițe,*** povestea se va întitula ***"Povestea unei fetițe care era foarte urîtă"*** , iar eroina principală va fi desigur o ***fetiță.***

Brăduțul ars

(povestea nr. 15)

Odată într-o pădure depărtată se afla un brăduț care nu prea arăta la fel ca ceilalți copaci, pentru că nu era verde și dădea impresia că este cu totul lipsit de viață. Părea ca și cum ar fi fost lovit de trăsnet și de atunci n-ar mai fi crescut deloc. Sau arăta ca și cum cineva ar fi venit și i-ar fi retezat ramurile. Ceilalți copaci de prin partea locului credeau chiar că murise, deși stătea încă în picioare, pentru că , după cum se știe, majoritatea copacilor sunt capabili să rămînă drepți multă vreme după ce îi părăsește viața. Numai că ei se înșelau. Foarte adînc înăuntrul său, brăduțul era încă în viață. Însă pentru că fusese lovit de un trăsnet care îl arsese, el nu mai știa cum să crească și să se dezvolte, cum

să devină din nou frumos, cu cetina verde așa cum erau ceilalți brazi. Cîteodată după ce este ars, un copac se simte ca după un adevărat șoc și nu-și mai dorește să crească, să trăiască sau să fie la fel cu alți copaci. Așa că uneori, după șocul unui trăznet, după cîte o furtună, copacii încep să creadă că n-o să mai poată crește niciodată și că nu le mai rămîne nimic altceva de făcut decît să aștepte moartea așa urîți și arși.

Într-o zi, s-a nimerit să treacă pe acolo un pădurar care iubea mult pădurea. Crezînd și el că brăduțul era mort, s-a apucat să-l lovească la rădăcină cu securea, ca să-l taie.

"Vai! Au!" a țipat copăcelul.

Foarte mirat pădurarul a aruncat o privire de jur împrejur și a întrebat:"Hei! Cine-i acolo? Cine strigă?"

"Sunt eu!" a scîncit brăduțul. "Ce faci tu mă doare. Nu mă mai lovi!"

"Nu-mi vine să cred" s-a mirat pădurarul. "Mi s-a părut că nu mai ai viață în tine. Arăți mai uscat decît orice uscătură. Ești ars și ca vai de tine. Crengile ți-s rupte și nu mai ai cetină deloc. Însă ești norocos, pentru că eu sunt un pădurar care iubesc pădurea și nu mă lasă inima să tai un brăduț care mai are viață în el. Dar te credeam pur și simplu mort."

" Nu sunt mort" a scîncit iarăși brăduțul."Nici măcar nu sunt bolnav".

Pădurarul i-a aruncat o privire plină de îndoială. "Păi dacă nu ești nici mort, nici bolnav, pentru ce arăți așa de jalnic?"

Plin de tristețe, bradul cel mic a răspuns: "Nu mai știu cum să cresc.Nu mai știu cum să fac cetină verde. Nu mai știu cum să par din nou viu, pentru că m-a lovit trăsnetul de atîtea ori și au fost atîtea furtuni în viața mea...Pur și simplu am uitat cum trebuie să fac ca să cresc din nou."

Pădurarul care iubea pădurea și avea multă experiență cu copacii, s-a hotărît imediat să-l ajute pe brăduț. I-a explicat că mai întîi va trebui să-i înlăture toate părțile arse. Apoi cu multă pricepere, pădurarul s-a apucat să scoată cioturile de crengi uscate, pînă cînd toate părțile care erau moarte au fost curățite și trunchiul a rămas pregătit pentru a da viață unor crengi noi. Bradul cel mic era surprins de faptul că nu simțea de loc nici o durere. Apoi pădurarul a adus îngrășământ special și l-a presărat în jurul copăcelului. S-a asigurat că locul era destul de luminat de soare și că avea apa necesară. Ca prin minune, după aceste îngrijiri, în foarte scurt timp , bradul cel mic a descoperit

că el de fapt ȘTIA cum să crească, ȘTIA cum să se dezvolte făcînd cetină verde și bogată. Cu alte cuvinte nu uitase deloc cum să facă pentru ca să se vindece și să devină la fel de frumos ca ceilalți copaci din jur. Și chiar așa făcea: a dat la iveală mulți mugurași fragezi din care au crescut o puzderie de rămurele și cetină nouă. În scurt timp nici n-ai mai fi zis ca a fost vreodată lovit de trăznet sau ars. Pădurarul era bineînțeles cel mai apropiat prieten al brăduțului.

Pentru că pădurarul care iubea atît de mult pădurea l-a ajutat pe copăcel să redevină frumos și sănătos, micul brad s-a hotărît să facă ceva anume pentru pădurar, ca un semn al prieteniei lor. A dat o umbră așa de deasă, că orice trecător pe potecă se odihnea cu plăcere lîngă trunchiul lui, dîndu-și seama că pădurarul care a îngrijit acest copac nu putea fi decît un adevărat prieten de încredere.

Iepurașul * care avea bube

(povestea nr. 16)

Odată s-a născut un iepuraș, care în timp ce era foarte mic, adică un bebeluș era foarte frumos. Numai că, din păcate, puțin după aceea s-a umplut de bube pe tot corpul. Ceilalți nu vedeau că el are bube, așa că mereu îi apăreau alte și alte bube noi. Asta îl supăra foarte mult pe iepuraș. El credea că s-a îmbolnăvit din cauză că se purtase prea rău și că nu fusese cuminte. Uneori era așa de supărat încît nici nu putea să mai plîngă.

Într-o bună zi cineva și-a dat seama totuși că iepurașul avea bube pe dinafară și l-a dus la doctori. Ei l-au vindecat, numai că ceea ce n-au reușit doctorii să înțeleagă a fost că iepurașul mai avea o bubă care îl durea foarte tare și care era ascunsă undeva lîngă inima lui. Pînă la urmă iepurașul cel mic a mai crescut și uneori a fost chiar fericit. Alteori însă simțea cum buba de lîngă inima lui începe să zvîcnească și să-l doară. Iepurașul gemea și plîngea de durere. La început nimeni nu pricepea pentru ce plînge iepurașul. Apoi, cînd într-un tîrziu au priceput că avea o bubă dureroasă lîngă inimă, nimenin-a putut să-l ajute. Așa că de cîte ori buba zvîcnea și-l durea, bietul iepure se apuca iarăși să plîngă plin de amărăciune și

neputincios. O ducea tot într-un plîns pentru că îl durea atît de rău.

Într-o zi a trecut pe acolo o iepuroaică foarte pricepută și înțeleaptă. Ea a zis că știa o cale de a-l vindeca. I-a mai spus iepurașului că de fapt el se comportase bine, așa că era o greșeală să mai creadă că bubele îi apăruseră pentru că nu a fost cuminte. S-a uitat drept în ochii iepurașului și l-a făcut să aibă încredere în ea. Apoi i-a mărturisit că se pricepea să-i scoată tot răul din buba de la inimă și l-a întrebat dacă el dorește acest lucru cu adevărat și dacă o va lăsa să încerce să-l vindece. Bietul iepuraș suferea de atîta amar de vreme, încît greu îi venea să creadă că ar mai fi totuși posibil să scape cumva de durere. Dar iepuroaica cea înțeleaptă l-a asigurat că este totuși posibil. Deci pentru că i-a dat voie să încerce să-l ajute, iepuroaica i-a atins pieptul, amorțindu-l pe o mică porțiune, pe unde a scos apoi buba și a curățit locul de lîngă inimă. După aceea a pansat rana cu multă grijă, ungînd-o cu un anumit medicament și i-a spus iepurașului că l-a scăpat pentru totdeauna de durere, iar corpul său are puterea să se însănătoșească repede.

Iepurașul era foarte convins de acest lucru. Deja se și simțea cu totul altfel de cînd corpul său vindecase pielea din jurul locului unde a fost mai demult buba. Durerea a dispărut cu totul, iar pielea s-a refăcut ca NOUĂ, FĂRĂ NICI O URMĂ. Mai mult decît atît, inima iepurașului, după ce fusese amărîtă atît de mult timp, se umpluse acuma de bunătate. Iepurașul se simțea eliberat, se bucura de viață, și creștea vioi așa cum sunt toți iepurii de obicei. În plus inima lui devenea pe zi ce trecea, tot mai înțeleaptă și mai iubitoare.

*NOTĂ: Dacă spuneți povestea unei ***fetițe,*** titlul
poveștii va fi " ***Iepurica cea care avea bube***"
iar eroina va fi desigur o ***iepurică.***

O lumină mai ciudată

(povestea nr. 17)

Trăia odată mai demult, un băiețandru mai puțin obișnuit. Spre deosebire de alții de vîrta lui, el nu știa cît de sigur poate fi pe sine și nu se cunoștea de loc pe sine însuși. Acest lucru se întîmpla din cauză că era învăluit tot timpul într-o ciudată lumină neagră din cap pînă în picioare. Indiferent unde mergea, sau unde se afla, lumina cea întunecată îl însoțea peste tot, fără să-i ceară părerea. Desigur o asemenea lumină întunecată era cel mai ciudat lucru, mai ales pentru că nu oricine putea să o zărească. Totuși, cei care își dădeau seama de prezența ei, profitau cît puteau de băiat. Îl umileau, tratîndu-l în cele mai înjositoare feluri. Ne putem da seama că din cauza acestei lumini negre cu care era înfășurat fără voia lui, băiatul se simțea copleșit de tristețe. Era foarte amărît, tăcut și nu putea deloc să-și dea seama de deșteptăciunea sau de priceperea lui.

Bietul băiat încercase în fel și chip să se lepede de lumina aceea neagră. Odată a luat-o la fugă cît îl țineau picioarele, dar cînd s-a oprit, lumina neagră era tot acolo, lipită de el. Altădată s-a cățărat într-un copac înalt și a rămas acolo mai multe ceasuri, dar cînd a coborît, lumina ciudat de neagră era tot în jurul său. S-a apucat să țipe cît îl ținea gura ca să o alunge, dar degeaba. A încercat să o spele, chiar să o înghită, dar nu ajuta la nimic. Nu o putea da la oparte absolut deloc. Cîteodată se simțiea atît de neputincios, încît îngenunchea în fața altora, implorîndu-i să-i dea și lui un pic de putere. Numai că nici cu îngenunchiatul n-a rezolvat nimic, ba mai mult, cei în fața cărora făcea acest lucru îl tratau cu și mai mult dispreț, așa că nu-l ajutau deloc să scape de lumina aceea mizerabil de neagră.

Deja începuse iarna și se apropia Crăciunul. Băiatul era din ce în ce mai disperat. Într-o zi, nerăbdător să mai aștepte pînă la Crăciun, s-a pornit la drum să-l caute pe Moș Crăciun mai curînd și să-l roage să-i îndepărteze povara de care nu putea scăpa. L-a găsit și i-a explicat lui Moș Crăciun că el nu-și dorea jucării, nu-și dorea nici un cadou, ci numai să scape de lumina aceea neagră, fără de care viața lui ar fi putut deveni atît de fericită. Moș Crăciun i-a promis că va încerca să vadă ce va putea face pentru el. Băiatul a plecat, îndoindu-se puțin în sinea lui că Moș Crăciun îl va ajuta, pentru că, de altfel el nici nu prea credea în Moș Crăciun.

În timp ce toată lumea se pregătea bucurîndu-se de apropierea sărbătorii Crăciunului, băiatul nostru se simțea tot mai împovărat de ciudata lui lumină neagră.

În seara de ajun, băiatul era convins că Moș Crăciun uitase cu totul de rugămintea lui, așa că s-a culcat fără a mai avea vreo speranță să-i fie îndeplinită. Însă în acea noapte de sărbătoare băiatul a avut un vis. Și în vis se făcea că auzea un glas dulce și blînd, care îl chema pe nume. Și-a dat seama imediat că era vocea unui înger, învăluit într-o minunată lumină aurie. Îngerul l-a înștiințat că a fost trimis anume ca să-i îndeplinească dorința și să-l scape de lumina neagră care îl împovărase atît de mult timp.

Zicînd acestea, îngerul cel minunat și-a înălțat brațele, care asemenea unor magneți foarte puternici au smuls cu totul lumina ciudată și neagră în care fusese înfășurat băiatul. Apoi îngerul i-a spus că lumina neagră nu se va mai apropia niciodată de el și nu-l va mai împovăra. În plus, îngerul a desprins o parte din minunata lui lumină aurie și a legat-o strîns de scînteia luminoasă care zăcea neștiută și ascunsă adînc în sufletul băiatului. Îndată ce a făcut acest lucru, propria lumină aurie pe care o avea băiatul înăuntrul său a început repede să crească. A crescut, a tot crescut pînă ce l-a înconjurat și l-a învăluit complet. Era o lumină strălucitoare, exact ca cea a îngerului. După ce a îndeplininit acest lucru, îngerul l-a binecuvîntat cu mult drag pe băiat, și-a luat rămas bun, iar apoi a dispărut.

Băiatul era atît de încîntat, că nici n-a mai putut dormi restul nopții. Se simțea cu totul și cu totul altfel. Cînd s-a făcut în sfîrșit dimineață, a ieșit tiptil din camera lui și a observat că lîngă bradul împodobit, Moș Crăciun îi lăsase o mulțime de alte daruri. A găsit un minunat glob de cristal și o casetă plină de chei. Mai era acolo și o oglindă, pe care stătea scris: "Uită-le la mine și vei vedea adevăratul tău chip". Băiatul a privit și n-a mai văzut nici o urmă din lumina neagră.

În zilele care au urmat acelui Crăciun, băiatul și-a dat seama că cei din jur îl tratau cu totul diferit. Pentru că el însuși ajunsese să se cunoască, să-și dea seama că este inteligent, că poate fi sigur pe el. Ca prin minune și cei din jurul său îl apreciau la fel de bine. Pe zi ce trecea, băiatul înțelegea tot mai mult ce important este să te accepți și să fii mulțumit de tine însuți. Acest sentiment dă adevăratul înțeles senzației de încredere în sine și de putere pe care trebuie să le avem. El s-a convins din ce în ce mai mult că avea această putere și că toată umilința sau vorbele urîte pe care trebuise să le îndure țineau de trecut și nici nu mai merita să se gîndească la ele.

CĂTĂLIN LUCA
psiholog

Anii s-au scurs unul după altul. Multe sărbători de Crăciun i-au adus bucurii. Băiatul a devenit un adevărat bărbat. Lumina aceea strălucitoare și aurie care îl învăluia crescuse tot mai mult odată cu el. De fiecare dată cînd își împodobea bradul de Crăciun, avea grijă să pună acolo și un mic îngeraș, care să-i amintească pentru totdeauna că visele pot deveni realitate și că oamenii se pot schimba.

*NOTĂ: Dacă spuneți povestea unei *fetițe,* eroina principală va fi bineînțeles tot *o fetiță.*

Adevăratele bijuterii ale prințesei

(povestea nr. 18)

Era odată mai demult, o prințesă mică și foarte frumoasă, care trăia împreună cu părinții ei, regele și regina. Ei locuiau împreună într-un palat minunat. Micuța prințesă era foarte fericită. Ea avea o comoară într-o casetă, în care păstra niște bijuterii strălucitoare de-ți luau ochii nu altceva. Erau acolo nenumărate lănțișoare, brățări și inele care sclipeau, reflectînd toate culorile curcubeului. Toate bijuteriile erau din aur și argint, foarte meșteșugit alcătuite. Trebuie să știm că micuța prințesă ținea într-un mod cu totul special la caseta cu bijuterii, pentru că erau numai ale ei și nimeni nu mai avea una la fel. De aceea, oriunde mergea, ea își lua neapărat și caseta cu bijuterii.

Într-o zi însă, nu se știe cine, a ascuns caseta prințesei. Biata prințesă se simțea foarte nenorocită pentru că-i dispăruse caseta și nu știa cum ar putea face să o primească înapoi. Era atît de dezamăgită și supărată, încît a încetat să mai rîdă, să se întîlnească și să se joace cu prietenii ei. Stătea tot timpul posomorîtă și închisă în cameră. Cu un cuvînt, prințesa s-a schimbat de tot. Mama ei regina, a întrebat-o ce s-a întîmplat, dar ea nu știa cum să-i explice că cineva i-a ascuns caseta cu comoara. .i prințesa nu mai avea chef de nimic.

Într-o noapte, în timp ce plîngea disperată în camera ei, i-a apărut în fața ochilor zîna ursitoare care a întrebat-o: "Ce ți s-a întîmplat, mică prințesă?".

"Cineva mi-a ascuns bijuteriile" a suspinat prințesa cea mică. "Nu știu deloc cum să fac să le găsesc".

Auzind acestea, ursitoarea a zîmbit și a făcut peste prințesă un semn magic cu bagheta ei fermecată, zicînd:

"Ceea ce vrei tu să găsești, se află chiar în tine însăți. Privește cu atenție înăuntrul tău și vei găsi adevăraratele bijuterii la care trebuie să ții. Mulți nu-și dau seama că au această putere de a se privi pe dinăuntru. Ei nu se uită niciodată înăuntrul sufletului lor, așa că nu se cunosc și nu știu ce calități au, calități care sunt mai prețioase decît orice bijuterie. Dacă ții la propria ta ființă, cu toate calitățile pe care le ai, vei avea puterea să te vezi cu ochii minții tale. Semnul magic pe care l-am făcut asupra ta te va ajuta să descoperi acest lucru."

Zîna și-a luat rămas bun și a dispărut deodată, tot așa cum apăruse.

În chip minunat, exact după prevederile zînei ursitoare, mica prințesă a descoperit cum să se uite cu ochii minții înăuntrul propriului ei suflet și să descopere acolo o comoară de un cu totul alt fel decît bijuteriile din casetă. Din ziua aceea, a părăsit camera în care se închisese cînd era supărată, și i-a căutat pe ceilalți copii, cărora să le dăruiască prietenia ei. Din acel moment, plină de fericire că și-a recuperat adevărata comoară, mica prințesă n-a mai permis nimănui să i-o fure din suflet, iar toți ceilalți o iubeau foarte mult pentru bunătatea ei.

* NOTĂ: Dacă spuneți povestea unui băiat, povestea se va întitula "***Adevăratele bijuterii ale prințului***"; eroul principal va fi un ***mic prinț.***

Extraterestrul

(povestea nr. 19)

Undeva, departe de aici trăia un extraterestru. Toată lumea știe că să fii extraterestru înseamnă că ești complet diferit de ceilalți, ca și cum ai fi de pe o altă planetă și nu ai avea nimic în comun cu cei din jurul tău. Arăți cu totul altfel, și pari atît de ciudat încît ceilalți cred că ar fi mai bine să pleci de unde ai venit.

Extraterestrul nostru avea și el aceleași probleme. De exemplu cînd se plimba pe stradă, lumea se uita la el și zicea: "Hei, ia priviți un extraterestru!" Apoi o luau la fugă pentru că bănuiau că este rău și afurisit. Cînd a încercat să-și facă prieteni, ceilalți s-au uitat la el fără nici o încredere, de parcă el ar fi avut niște puteri supranaturale cu care să le facă rău. Nu reușea deloc să se apropie de nimeni. Absolut nimeni nu-i dădea nici o ocazie, ferindu-se de el. Nu mai avea habar cum să facă să ajungă într-un loc unde să înceteze să mai fie considerat extraterestru. Era foarte singur și amărît pentru că nu mai cunoștea alți extratereștrii cu care s-ar fi putut împrieteni.

Adesea mergea la o bibliotecă mare, pentru că i se spusese că acolo ar mai putea afla unde se găsesc alți extratereștrii. Numai că spre necazul lui, niciodată nu găsea nici o informație despre așa ceva. "Oare de unde am venit și ce mi s-a întîmplat că am ajuns aici? Pentru ce sunt altfel decît alții?" Și se mai întreba ce ar putea face el pentru ca ceilalți să-l primească printre ei? Extraterestrul era de-a dreptul obsedat de aceste întrebări și se simțea cu totul nefericit. Nu se mai străduia să se poarte altfel ca să-și facă prieteni. Toți îl respingeau mereu și-i făceau zilele amare pentru că arăta și se comporta atît de diferit de ei.

Într-o zi, în timp ce se afla la bibliotecă, a dat întîmplător peste o carte de magie, care cuprindea tot felul de descîntece, formule secrete și vrăjitorii. Cartea stătuse pe un raft dosnic și nimeni n-o mai deschisese poate de ani de zile. Extraterestrul nostru a împrumutat cartea și a luat-o acasă, unde a început s-o citească. De neînchipuit, dar cartea conținea formule magice care te puteau transforma din ceva în altceva, sau să dispari dintr-un loc și să apari în altul. Citind-o cu atenție, extraterestrul s-a hotărît că dacă mai vrea să rămînă pe pămînt și să fie fericit, ar trebui să înceteze să mai fie un extraterestru. Pentru ca să reușească acest lucru, era absolut necesar să se schimbe și pe dinăuntru și pe dinafară. Nu avea altceva de ales dacă dorea să fie și el fericit.

În cartea de magie extraterestrul a găsit o rețetă miraculoasă, care spera să i se potrivească. Ca să o pregătească îi trebuiau tot felul de lucruri stranii. De exemplu: scoici în formă de omidă, trifoi cu patru foi, 3-4 fire din mustața unui lup, ouă de broască rîioasă, și altele, pentru care avea nevoie de ceva timp ca să le găsească. Numai că își pusese în gînd cu tot dinadinsul să încerce, așa încît s-a străduit să-și facă rost cît mai repede de tot ce-i trebuia și a petrecut toată noaptea amestecîndu-le ca să prepare licoarea fermecată. A amestecat, a tot amestecat și cu toate că avea un miros îngrozitor s-a hotărît să o bea. Și ce să vezi!? Minune! Deîndată ce a înghițit licoarea,o schimbare de necrezut s-a petrecut în tot corpul său, iar el a început să se simtă ca orice ființă omenească obișnuită! Bănuitor, a căutat o oglindă și s-a uitat în ea. Într-adevăr nu mai era extraterestru deloc! În sfîrșit aflase formula de a se preschimba din extraterestru într-un om obișnuit - ba chiar îi plăcea noul său chip. Plin de nerăbdare se repezi afară și începu să se plimbe pe stradă. Cînd cineva îl saluta, el răspundea politicos "Bună ziua". La drept vorbind nu era deloc obișnuit ca ceilalți să fie prietenoși cu el. Simțea o bucurie nemăsurată.

Mai tîrziu s-a dus într-un parc, s-a așezat pe o bancă și a început să vorbească plin de atenție și voioșie cu cei ce treceau pe acolo. A descoperit cu surprindere că era cu totul altfel și în sufletul său, în interior. Acum îi veneau foarte ușor în minte cuvintele pe care trebuia să le rostească, pentru ca să-și arate simpatia și dorința de a se împrieteni. Știa ce să vorbească și cum să vorbească. În sinea lui și-a dat seama că se schimbase cu adevărat într-o ființă omenească și-i plăcea de el însuși așa cum se schimbase! Se simțea foarte bine și era mîndru de el pentru că a reușit să găsească formula prin care să se preschimbe dintr-un extraterestru într-o ființă omenească și mai ales pentru că a ieșit atît de repede în lume și a putut atît de bine să se descurce cu noul său fel de a fi.

Din acea zi, a descoperit că se simțea din ce în ce mai bine, că era o adevărată ființă omenească, din ce în ce mai amabilă și mai apropiată de ceilalți. Cu fiecare moment care trecea, viața lui era tot mai plăcută. Toată supărarea și chiar disperarea lui s-au terminat definitiv. Nici măcar cu o jumătate de gînd nu mai dorea să fie extraterestru. Cît despre formula secretă, a păstrat-o de atunci cu multă grijă, pusă într-un loc bine știut, pentru ca să o poată împrumuta oricui s-ar întîmpla să se simtă, așa cum se simțise el mai demult, extraterestru.

Balaurul din întuneric

(povestea nr. 20)

S-a întîmplat odată, ca un băiețel să trăiască într-un loc foarte straniu. Era vorba de o cameră foarte, foarte mare, care avea multă lumină în mijloc, dar pe margini era teribil de întunecoasă, de ți se făcea frică. Pentru că nu putea vedea prin întuneric, băiețelului îi ea într-adevăr tare frică. În întunecimea de acolo trăia un balaur. De fapt era ceva ce băiețelul nu văzuse cu adevărat niciodată. În schimb îl auzise trosnind sau scîrțîind, mă rog, făcînd zgomote care îl înfricoșau îngrozitor pe băiețel. Lui nu-i plăcea deloc acest lucru.

Așa că s-a gîndit ce să facă, pentru ca să-l liniștească pe balaur să nu mai fie așa de zgomotos. Mai întîi l-a rugat: "Te rog frumos nu mai face gălăgie". Dar balaurul nici vorbă să-l asculte, ceea ce l-a indispus pe băiețel destul de mult. Așa că într-o seară, în timp ce mînca cina, iar balaurul făcea zgomote înfricoșătoare, băiățelul a luat o bucată de pîine și a aruncat-o în el. Parcă a fost mai liniște, dar numai pentru puțin timp. Așa că după aceea băiețelul a trebuit să arunce în el cu un cîrnăcior. Și parcă din nou s-a făcut un pic de liniște. Văzînd că dacă îi aruncă de mîncare balaurul se liniștește, băiețelul s-a gîndit că ar fi o idee bună să-l hrănească. Drept care a aruncat spre el tot paharul de suc, iar balaurul s-a potolit mai mult timp. Cînd l-a auzit bombănind din nou, i-a aruncat o bucată de prăjitură. Balaurul a tăcut apoi și mai mult.

Băiețelul își spunea în sinea lui: "Ce bine-mi pare că am găsit cu ce să-l potolesc pe balaurul ăsta afurisit și rău". I se părea foarte important să-l liniștească pe balaur cît mai mult posibil, așa că a făcut rost de o cantitate mai mare de mîncare pe care să i-o dea. I-a aruncat prăjituri, cartofi, bomboane, înghețată, suc, carne, salată, apoi dulceață, cremă de ciocolată, sau alune. În sfîrșit îi arunca tot ce găsea și observa că pe măsură ce-l hrănea, balaurul făcea tot mai puțină gălăgie și-l speria tot mai puțin. Într-o zi n-a mai găsit nimic ce să-i arunce, așa că i-a dat mîncarea pisicii. Dar balaurul a fost mulțumit cu așa ceva și n-a mai făcut zgomot.

Din păcate, odată băiatul a uitat să-l hrănească pe balaur.Ca urmare acesta a reînceput să ragă, să bombăne și să facă zgomote înfricoșătoare. Din cale-afară de speriat, băiețelul a mai căutat cu disperare ceva de mîncare, însă n-a găsit. Îi dăduse deja balaurului absolut toată mîncarea pe care a avut-o acolo, așa că nu mai rămăsese nimic. În schimb balaurul făcea un zgomot nemaipomenit, din ce în ce mai puternic și mai înspăimîntător.

Pentru că totuși timpul trecea, băiețelul crescuse puțin și era cu ceva mai curajos. Așa că după o vreme s-a gîndit din nou ce era de făcut cu balaurul. I-a venit o idee. A căutat toate întrerupătoarele de curent electric din cameră, iar apoi l-a chemat pe balaur, zicîndu-i: "M-am săturat să te tot aud făcînd zgomote ca să mă sperii."

Cînd a aprins toate becurile din cameră, s-a făcut o lumină mare încît se vedea fiecare colțișor. Spre surprinderea lui, balaurul pe care băiețelul îl credea mare și tare, s-a dovedit a fi ceva foarte mititel și nepericulos. Încă mai încerca să-l sperie pe băiețel mîrîind de zor. Dar băiețelul a izbucnit în rîs văzînd cine era balaurul de care se temuse atîta timp cînd era mai mic. Acum rîdea de se prăpădea..Ba a observat și pe mutrișoara balaurului un zîmbet.

Atunci băiatul i-a spus: "Cred că ne-am putea împrieteni". Dar balaurașul a încercat să-l sperie din nou mîrîind. Totuși nu era nici pe departe așa de fioros și înspăimîntător cum crezuse băiatul, chiar dacă se străduia să mîrîie. Așa că băiatul l-a îndemnat: "Hai să ne jucăm un pic și să fim prieteni".

Numai că balaurașul nu prea dorea să înceapă cu așa ceva. El a scîncit: "Dă-mi ceva să mănînc.Vreau să mănînc". Băiețelul s-a scotocit prin buzunar și a găsit o bombonică pe care i-a dat-o, dar nu i-a mai dat altceva. Apoi i-a spus:" Hai pe genunchii mei ca să-ți spun o poveste". Parcă de data asta balaurașul era cel mai speriat. Dar n-a trecut mult timp și a îndrăznit să se așeze pe genunchii băiatului. Și ce să vezi? Cu cît îi spunea băiatul mai multe povești și îl strîngea mai mult în brațe, cu atît balaurașul era mai blînd și mai puțin temător. Cu un cuvînt, a devenit la fel de drăguț ca un ursuleț de catifea. Nu mai era absolut deloc speriat. Iar în loc să tot ceară de mîncare, se alinta spunînd: "Hai mai îmbrățișează-mă și fii prietenul meu". Iar băiețelului îi era mult mai ușor să facă asta. Din clipa aceea nu a mai trebuit să-l hrănească pe balaur. Erau pur și simplu prieteni și băiețelului i se părea foarte simplu și firesc să-l iubească pe balauraș și să se joace cu el.

* NOTĂ: Dacă spuneți povestea unei ***fetițe,*** eroina principală va fi o ***fetiță***.

Băiatul * înconjurat de un zid

(povestea nr. 21)

Demult, odată, s-a născut un copil. Cînd a crescut destul de mare ca să observe ce se găsea în jurul lui, și-a dat seama că se născuse în plin război. Cei din jur erau împărțiți în două tabere. Parcă înebuniseră de tot încercînd să se ucidă unii pe alții. Se luptau din greu. Puștile trăgeau, gloanțele șuierau, tunurile bubuiau îngrozitor, bombe explodau peste tot. Băiețelul era mult prea mic ca să se poată apăra singur. Nu știa să lupte și nu avea nici un chef să tragă cu pușca sau să facă rău rănind pe cineva. Însă pentru că se afla în plin război era și el nevoit să facă ceva, pentru că altfel l-ar fi putut lovi o bombă, sau vreun glonte și l-ar fi omorît.

Din această cauză, a construit ziduri de jur împrejurul lui sperînd că cele două tabere dușmane nu-l vor observa dacă se ascunde acolo. Credea că dacă se va ascunde și va rămîne neobservat nimeni nu-l va răni cu vreo armă. A folosit tot felul de lemne și pietre ca să-și construiască ascunzătoarea. Pentru mai multă siguranță nu a lăsat loc nici de fereastră, nici pentru ușă. A mai făcut un acoperiș gros și întunecat. Stătea pitit în adăpostul său și încerca să fie cît mai liniștit ca să fie sigur că nu-l găsește careva. Pentru că înăuntru nu pătrundea de loc lumina zilei, singurul fel în care își putea da seama cum trecea timpul era simțind temperatura. După cum era cald sau frig, știa dacă a venit vara sau iarna. Bineînțeles că se simțea teribil de singur, dar habar nu avea ce altceva ar putea face, pentru că afară, cele două tabere se războiau încă, iar lui îi era teribil de frică.

Într-o zi, un șoricel s-a strecurat printr-o crăpătură a peretelui și a început să alerge încolo și încoace prin ascunzătoare. Băiatul l-a observa surprins și l-a întrebat: "Cum ai ajuns aici? Credeam că nimeni nu poate pătrunde prin pereții mei puternici, fără ușă și ferestre."

" Nu fi prostuț! " i-a răspuns șoricelul. Totdeauna se găsește o intrare sau o ieșire. Chiar atunci cînd crezi că ai construit pereții cei mai groși, descoperi că ei nu sunt deloc groși sau de nepătruns! Ești singur-singurel pe aici? Mi se pare cam aiurea, cam trist și cam întunecos aici, nu crezi?"

"Ba da", a răspuns băiatul."Nu-i prea plăcut aici, dar nu știu ce să fac altceva, pentru că afară este război și nu am unde să plec în altă parte."

"BINEÎNȚELES CĂ MAI EXISTĂ LOC UNDE SĂ TE DUCI" a zis foarte convins șoricelul. În lumea asta nu este peste tot război. Aici

se dă cu adevărat o bătălie. Dacă vom putea ieși de aici ,te vei putea duce într-un alt loc unde nu este război. Pun pariu că o să-ți placă foarte mult să trăiești în altă parte. O să te poți juca, o să faci sport sau orice ai chef, la fel cum fac copiii de vîrsta ta."

Așa că băiatul și șoricelul s-au așezat ca să se gîndească ce-ar putea face pentru ca băiatul să iasă de după ziduri și din zona unde se purta războiul. S-au gîndit la tot felul de planuri. Mai întîi li s-a părut bine să sape un tunel lung. Numai că asta cerea mai multă putere de muncă decît avea el. În plus, se putea surpa peste el.

Apoi s-au gîndit ce s-ar întîmpla dacă băiatul ar ieși repede afară și ar lua-o la fugă tare de tot sperînd să nu-l lovească nici o bombă în acest timp. Totuși nici ideea asta nu părea mai bună decît cealaltă.

Atunci șoricelul a făcut o observație interesantă: "Ai văzut că atunci cînd cineva ridică un steag alb în timpul unei bătălii nimeni nu mai are voie să tragă în el, pentru că este un semn internațional de pace? Steagul alb le dă de înțeles celorlalți că nu ești periculos și că nu vrei să faci nimănui rău. Atunci poți trece printre tabere neînarmat fără să pățești nimic".

Băiatul a rupt o zdreanță de culoare albă și a legat-o de un băț lung. Pe șoricel l-a băgat în buzunar și tremurînd de frică a ieșit afară dintre pereții ascunzătorii pe care și-o construise de jur împrejurul său, fluturînd steagul alb. Mergea repede, tot mai repede, în timp ce șoricelul din buzunar îi spunea cum să iasă din zona războiului. Cei care se luptau au încercat să-l atragă fiecare de partea sa în război. Dar băiatul a refuzat. Fiecare tabără voia să-l facă să țină cu cineva și să lupte împotriva celuilalt, devenind soldat în război. Numai că băiatul era tare sătul de război, era sătul de lupte, era sătul de ură și mînie. Se săturase și să stea pitit, singur și trist după pereții groși pe care îi ridicase în jurul său.

Băiatul a continuat să meargă pînă a ajuns la marginea cîmpului de bătălie, într-un loc unde nu se mai lupta nimeni împotriva altcuiva. Nu erau gloanțe, bombe, sau alte pericole. A găsit oameni care să aibă grijă de el cu dragoste și bunăvoință. Împreună cu ei a învățat foarte multe lucruri despre el însuși, despre lumea sa. Lucrul cel mai important pe care l-a învățat, a fost cum să se țină departe de războaie, în așa fel încît să nu mai trebuiască să-și ridice ziduri de apărare împrejurul său. El a priceput că se poate întîmpla să fie și el furios, dar atunci cînd furia îl stăpînește, înseamnă că a și intrat într-un război.

După ce a reușit să învețe toate astea, lumea a devenit pentru el un loc fericit care l-a ajutat să uite că a trecut mai demult și el prin

acel război, ascunzîndu-se după ziduri groase, despre care acum nici nu-și mai aducea aminte.

*NOTĂ: Dacă spuneți povestea unui ***fetițe***, titlul poveștii va fi ***"Fetița înconjurată de un zid"***, iar eroina va fi o ***fetiță***.

Ieșitea la lumină *

(povestea nr. 22)

Odată a fost un băiețel pe care-l chema Mobi. El a fost nevoit să facă o călătorie foarte lungă .Cînd a început-o, drumul pe care mergea era teribil de întunecat și complet pustiu, așa că nu era absolut nimeni și nimic de la care ar fi putut afla sau învăța cîte ceva. Nu se vedeau nici măcar copaci sau flori. Drumul era mai întunecat decît dacă ar fi fost miezul nopții. Din cauza acestei întunecimi Mobi trebuia să fie extrem de atent. Își deschidea larg ochii și ciulea urechile ca să afle și să învețe orice se putea, dar mai ales ar fi vrut să știe cum să pună capăt acestei călătorii forțate. Numai că din cauza întunericului, nu prea putea să afle nimic. De multe ori se întîmpla ca Mobi să audă în beznă răcnete de animale care se băteau, sau alte zgomote ciudate, și toate astea îl făceau să-i fie foarte frică. Pe lîngă că avea de străbătut drumul acela atît de întunecat, mai era și frica aceasta, care îl împiedica și mai mult pe Mobi să învețe și să crească mare.

Totuși, la un moment dat, drumul pe care avea de mers, parcă a început să se lumineze, ca și cum soarele s-ar fi hotărît în sfîrșit să răsară. Acum Mobi începea să zărească de o parte și de alta a drumului cîte ceva. La început a văzut niște copaci, apoi niște flori și curînd după aceea chiar un pic de cer albastru. Mobi era plin de încîntare și nu se mai temea. Numai că, pe lîngă încîntare el a început să observe că este singur și să resimtă nevoia de a se împrieteni cu cineva. Cîtă vreme fusese complet în întuneric, el nu prea băgase de seamă că e singur, dar acum singurătatea îl deranja tot mai mult.

Din cînd în cînd se mai iveau alți copii în drumul lui Mobi, dar în afara faptului că uneori îl salutau cu indiferență, alteori se întîmpla că își băteau joc și se purtau rău cu el. Pentru că Mobi călătorise atîta vreme numai prin întuneric, el nu știa decît să amenințe, să înjure sau să țipe la acești nesuferiți. Cînd și ei îl amenințau sau îl loveau, Mobi o lua la fugă plîngînd foarte nefericit. Odată, cînd tocmai se întîmplase una ca asta, iar Mobi bătut de niște copii mergea smiorcăindu-se de unul singur, a trecut pe lîngă o vulpiță roșcovană. Mai întîi Mobi s-a speriat de ea, dar apoi a observat că vulpița era prietenoasă. A mîngîiat-o, s-a așezat lîngă ea și a întrebat-o suspinînd:

"De ce nu pot fi copiii aceia pe care i-am întîlnit la fel de prietenoși ca și tine?"

Vulpița i-a spus: "Prietenii sunt foarte prețioși în viață. Este un adevărat dar și un talent să știi cum să ți-i faci și cum să-i păstrezi."

"Eu am mers așa de multă vreme pe un drum foarte întunecos" s-a plîns Mobi. De atîtea ori m-am speriat de fiarele sălbatice care urlau bătîndu-se, așa că nu am avut de unde să învăț cum să-mi fac prieteni". Apoi ridicînd din umeri adăugă: "De altfel nici nu-mi pasă de ei!"

"Ei, nu mă păcălești tu pe mine" i-a spus zîmbind vulpița."După ochii tăi triști se vede că totuși îți pasă".

"Dar este așa de greu să înveți cum să-ți faci prieteni" s-a plîns Mobi, aplecîndu-și cu tristețe capul. "N-am cine să mă învețe acest lucru și pe mine."

Privindu-l drept în ochi, vulpița i-a spus lui Mobi: "Ca să înveți cum să fii prietenul cuiva , trebuie mai întîi să fii prieten cu tine însuți. Trebuie să-ți placă, să te împaci cu tine însuți și să nu-ți faci rău de unul singur. După ce o să-ți dai seama tu despre tine însuți ce calități ai, se vor găsi și alții cărora să le placă de tine."

"Nu înțeleg cum vine asta, să fii prieten cu tine însuți" a răspuns mai liniștit Mobi, în timp ce ochii i se umeziseră de lacrimi.

" Știu cum pot să te învăț acest lucru" i-a răspuns vulpița zîmbind și l-a condus ușurel pe Mobi lîngă un lac mititel, In a cărui undă strălucitoare și limpede orice se reflecta ca într-o oglindă. "Ăsta este un lac fermecat" a continuat vulpița să-i explice."Cînd privești în apa lui, vezi propria ta imagine și descoperi ce inimă bună și ce suflet bun ai. După ce ai să-ți vezi clar sufletul și propria inimă, vei înțelege că poți să ții la tine însuți, să te împaci și să-ți fii propriul prieten. Apoi vei ști cum să te împrietenești cu alții".

Lui Mobi îi era un pic frică, dar cînd s-a apropiat de lac, s-a văzut pe sine însuși, ce ciudat, ÎN CU TOTUL ALT FEL! Apoi a reușit să-și vadă

propria inimă, iar cînd s-a uitat la chipul lui, a simțit în tot corpul un fel de mulțumire și a mai simțit că-i place de el însuși așa cum era.

Vulpița și Mobi au mai vorbit unul cu altul multă vreme. Mobi n-a mărturisit nimănui exact tot ce a discutat cu vulpița atunci, dar nu mult după aceea, vulpița l-a condus pe Mobi înapoi pe drumul lui. Mergînd mai departe, Mobi a întîlnit iarăși copii, așa cum se mai întîmplase altădată. Numai că acum, pentru că de data asta știa cum să fie prieten cu el însuși, Mobi a înțeles ce trebuie să facă pentru ca să se împrietenească cu acei copii. știa să vorbească frumos cu ei și după scurtă vreme rîdea și se zbenguia deja împreună cu ei, de parcă ar fi făcut toată călătoria numai împreună.

Vulpița s-a uitat zîmbind cum se depărtează pe drum Mobi, însoțit de acestă dată de noii lui prieteni. Fiind foarte înțeleaptă, vulpița știa că dacă ai o inimă zîmbitoare și bună, dacă ești bun cu tine însuți, atunci îi vei face să zîmbească și pe cei din jurul tău.

*NOTĂ: Dacă spuneți povestea unei **fetițe,** eroina principală va fi o ***fetiță.***

Soldățelul de jucărie
(povestea nr. 23)

O dată demult, într-o țară îndepărtată, trăia un meșter foarte priceput în fabricarea jucăriilor mecanice, spre marea bucurie a copiilor. Jucăriile făcute de el erau minunate. Cel mai mult îi plăcea să facă soldăței, pe care copiii îi foloseau bucuroși ca să se joace de-a războiul și ca să cîștige bătălii imaginare. Meșterului îi trebuia timp, nu glumă, ca să facă soldățeii mecanici. Pînă reușea să termine cîte unul, trebuia să-l încerce de mai multe ori, ca să vadă dacă funcționează fiecare piesă din care era compus. Așa că îi testa, adică îi încerca pe fiecare în parte. În faza de încercare, soldățeii își mișcau mîinile, picioarele din cale afară de dezordonat și erau foarte neastîmpărați. Făceau teribil de mare

gălăgie și păreau cu totul necontrolați. Meșterul înțelegea că soldățeii fac așa pentru ca să arate că s-ar putea apăra și singuri. Zîmbea pe sub mustață cînd îi vedea cum sunt în stare să se miște de jur împrejur, cum cad pe podea și fac atîta zgomot.

Odată,meșterul s-a hotărît să facă un soldățel care să arate mai bine decît ceilalți și i-a pus chiar un păr minunat. L-a lustruit în mod special, de strălucea, nu altceva. Meșterul a fost foarte mîndru cînd l-a vîndut unei familii care avea un băiețel căruia îi plăcea nespus de mult să se joace cu soldăței mecanici. Dar, să vezi ghinion! Cum a scos băiețelul pe soldățel din cutie ca să se joace cu el, s-a întîmplat că în loc să pășească sau să ia poziție de luptă, soldățelul a căzut pe podea și s-a stricat. Băiețelul nu știa cum să-l repare. A strîns bucățile și s-a străduit să le potrivească din nou laolaltă. Dar, de fiecare dată cînd reușea cît de cît să-l facă la loc, soldățelul cădea din nou și se distrugea, împrăștiindu-se în bucăți pe podea. Pînă la urmă băiatul s-a enervat așa de tare, că l-a luat și l-a aruncat la gunoi. S-a săturat să tot încerce să-l aranjeze la loc, să nu reușească iar și iar, dar mai ales s-a săturat să vadă că soldățelul nu făcea nimic din ceea ce era de așteptat să facă soldățeii mecanici.

Acum soldățelul zăcea aruncat la gunoi, trist și speriat. Simțea că ceva în interiorul lui fusese montat greșit, dar nu știa ce putea să facă, pentru că nu era foarte sigur ce anume era greșit. În noaptea aceea, cum stătea așa bietul soldățel în întuneric, i s-a arătat deodată ceva luminos. Pe măsură ce arătarea se apropia, se dovedea a fi o zînă minunată și plină de strălucire. Cînd s-a apropiat destul de mult, zîna s-a prezentat zicînd: "Eu sunt zîna visurilor distruse".

"Visuri distruse? Ce înseamnă asta?" a întrebat încetișor soldățelul de jucărie."Nimeni nu mă poate repara pentru că nici chiar eu nu știu ce mi s-a stricat.".

"Păi nici nu este nevoie să știi tu asta" i-a răspuns cu drăgălășenie zîna cea strălucitoare. Apoi l-a ridicat ușurel pe soldățel și a zburat cu el la meșterul de jucării. Zîna l-a rugat pe meșter să repare părțile stricate ale soldățelului și să-l facă să se miște așa cum era de așteptat de la oricare altă jucărie.

Meșterul a fost foarte fericit să repare la loc pe soldățel, pentru că lui nu-i plăcea ca jucăriile pe care le făcea să iasă defecte din mîna lui, sau să funcționeze altfel decît era programat să o facă. El l-a făcut pe soldățel să funcționeze bine din nou, astfel că atunci cînd îi răsuceai cheița mergea și chiar rîdea. Mă rog, făcea tot felul de lucruri pe care asemenea jucării obișnuiesc să le facă. Cînd a fost gata, zîna l-a luat din nou pe soldățel în

zbor și l-a dus înapoi la băiețel, punîndu-l lîngă el în pat în timp ce dormea. A doua zi dimineața, cînd băiețelul s-a trezit, l-a văzut cu mirare pe soldățel și i-a zis:

"Ce cauți aici? Doar ești stricat!"

Pe moment soldățelul s-a temut că băiatul n-o să mai încerce să-l pună în funcțiune. Dar băiatul i-a răsucit cheița, și a privit cum se mișca soldățelul, exact așa cum trebuia să se miște. Băiatului nu-i venea să creadă. Răsucea cheița iar și iar. Soldățelul funcționa de fiecare dată exact așa cum trebuia. Băiatul era așa de mulțumit de jucăria lui, că îl iubea pe soldățel mai mult decît pe oricare altă jucărie. În camera lui, băiatul l-a așezat pe soldățel în locul cel mai de cinste. Ori de cîte ori, își amintea de cele întîmplate mai demult, băiatul îl întreba pe soldățel: "Mă tot mir ce s-a întîmplat atunci cu tine?". Soldățelul zîmbea în sinea lui, pentru că el știa lucruri pe care băiatul n-ar fi putut niciodată să le înțeleagă.

Fetița * care nu putea să se vadă în oglindă

(povestea nr. 24)

A fost odată o fetiță care avea în casă o mulțime de oglinzi. Numai că, de cîte ori se uita în ele se întîmpla ceva foarte straniu: nu putea să vadă imaginea ei adevărată. Fetița vedea numai un fel de linie, un contur neclar, din care nu se putea desprinde nici o formă. Asta era tot ce putea vedea cînd se uita în oglindă. Acest lucru o speria destul de tare pe fetiță care se temea să spună altcuiva că ea nu vede în oglindă decît o formă neclară. Fetiței îi era frică mai ales pentru că începea să creadă că ea nici nu este altceva decît o formă neclară, adică ceva fără importanță, de fapt un nimic. Prin urmare, ca să impresioneze și să le dovedească altora că ea există totuși cîteodată fetița se înfuria și plină de mînie refuza să facă ceea ce i se cerea. În general însă ea era visătoare, cu capul în nori, nu prea știa ce să spună celorlalți și simțea că mintea ei este complet goală. Pentru că fetița considera că lucrurile stau în acest fel, viața nu-i oferea prea multă fericire. Nu reușea să

obțină aproape nimic din ceea ce voia și nu reușea să-i facă pe ceilalți să o ia în considerare așa cum și-ar fi dorit. Mai mult, adesea cei din jur se purtau indiferent față de ea. Parcă într-adevăr ea nu merita să fie băgată în seamă și nu conta deloc. Li se părea tuturor că este numai o formă neclară, ca cea din oglindă, deci cu totul altfel decît își dorea ea să fie în realitate.

Într-o zi fetița era din nou foarte mînioasă, pentru că privind în oglindă, iarăși nu vedea acolo mare lucru. Toate prietenele ei cînd se uitau în oglindă puteau spune ce văd, puteau să se descrie cum sunt. Așa că fetița s-a hotărît să facă ceva pentru ca oglinda să-i arate și ei o imagine. Mai întîi s-a apucat să picteze un chip pe oglindă. Numai că treaba asta nu se prea potrivea. Cînd se uita în oglindă știa că ceea ce a pictat acolo nu era de loc ceea ce ea ar fi dorit să fie. Așa că și-a făcut alt plan.

A plecat la un magazin unde se vindeau oglinzi și a spus:

" Oglinzile pe care le am acasă sunt defecte. Ori de cîte ori privesc în ele nu pot să văd cine sunt eu. Știu că oricine privește într-o oglindă trebuie să se vadă pe el însuși, exact așa cum este el."

Vînzătorul s-a uitat la fetiță foarte uimit, pentru că nu mai auzise de la nimeni altcineva ceea ce spunea ea: că nu-și vedea propriul chip în oglindă. Apoi a scos din raft o oglindă nou-nouță, a așezat-o în fața fetei și a întrebat-o: "Nu te vezi nici aici? Eu pot să te văd". "Nu, nu mă văd. Tot ce văd este o linie de contur, o formă neclară."

"Cred că știu care-i problema ta" a zis vînzătorul."Nu-i adevărat că oglinda nu-ți reflectă imaginea. Ea este acolo în oglindă. Eu pot să o văd. DAR TU NU TE UIȚI LA TINE CA SĂ TE VEZI CINE E.TI.".

Apoi a continuat să discute un timp cu fetița făcînd-o să înțeleagă că ea își putea construi imaginea din oglindă cu propria ei minte, așa după cum dorea. Fetița a aflat că ceea ce reflecta oglinda, era numai o imagine a felului cum credea și simțea despre ea însăși, adică neclar și foarte nesigură de ea. Dacă s-ar fi simțit mai sigură, mai puternică, atunci în oglindă i-ar fi apărut imaginea clară, ca a unei persoane precis definite.

Fetița a plecat din magazin și a început să se gîndească, să se tot gîndească la ceea ce-i spusese vînzătorul. Dar din păcate, nu avea habar cum să facă să devină o persoană puternică și bine definită. Nimeni nu-i spusese niciodată acest lucru. Așa că s-a dus la prietena ei cea mai bună și i-a mărturisit:

"Eu nu știu cine sunt și nu știu nici cine aș vrea să fiu". Dar pentru că prietena ei era mică, de aceeași vîrstă cu fetița, n-a înțeles nici ea ce spunea fetița și n-a știut cum să o ajute.

Atunci fetița s-a dus la învățătoarea ei și i-a spus același lucru.

Dar învățătoarea a înțeles-o greșit. A crezut că e un moft al fetiței care de fapt dorea să chiulească de la școală, așa că s-a supărat pe ea. Fetița i-a întrebat apoi și pe părinți același lucru. Însă ei n-au fost siguri dacă au priceput ce voia ea să spună. Așa că nu i-au putut răspunde.

După toate aceste încercări fetița a devenit foarte tristă dezamăgită și chiar disperată. Se gîndea în sinea ei:

"Nimeni nu pricepe ce neplăcut este să te uiți în oglindă și să nu vezi cine ești. Simt ceva foarte ciudat, de parcă aș fi o fantomă. Parcă oamenii s-ar uita la mine și nu m-ar vedea cu adevărat."

În acea noapte, înainte de a se culca, fetița s-a gîndit:

"Aș vrea să am un vis în care să mi se spună cum sunt eu și să pot afla cine sunt eu de fapt."Cînd s-a culcat în acea noapte, dorința ei a fost într-adevăr îndeplinită.Visul i-a răspuns la întrebare. I-au venit idei despre cum să fie mai sigură de ea, mai puternică, despre cum să devină o persoană pe care ceilalți să o bage în seamă. În dimineața următoare s-a dus repede să se privească în oglindă și a descoperit că se vedea mult mai limpede decît înainte. De atunci încolo, în fiecare noapte propriile ei vise îi spuneau tot mai mult despre cum să capete încredere în ea insăși, cum să fie mai îndrăzneață, în așa fel încît să fie mulțumită și să-i placă de ea însăși. Ca prin minune, după fiecare vis, în dimineața următoare , cînd privea în oglindă, deslușea tot mai limpede și mai clar propria ei imagine. După un oarecare timp a venit și dimineața în care uitîndu-se în oglindă a văzut în fața ei un chip limpede, foarte încrezător, care zîmbea frumos și plin de siguranță!

În sfîrșit și-a dat seama că răspunsul la vechea ei întrebare (cine era ea și cine va deveni ea în viitor?) l-a găsit numai în propriile sale gînduri și vise. Nimeni nu a putut mai bine decît ea însăși să imagineze dinainte și să planifice drumul vieții ei. Dar mai mult decît toate, fetița era mulțumită pentru că îi plăcea și era foarte mulțumită de propria imagine, așa cum i-o reflecta acum oglinda.

*NOTĂ: Dacă spuneți povestea unui băiat, titlul ei va fi ***"Băiatul care nu putea să se vadă în oglindă"***, eroul principal fiind bineînțeles un ***băiat.***

Lacul cel mic

(povestea nr. 25)

Într-un anume ținut, se afla mai demult un lac mititel și extraordinar de frumos. Era cu totul acoperit de nuferi galbeni și roz, iar în undele lui înotau puzderie de peștișori colorați. Pe valuri se zbenguiau toată ziua rățuște și bobocei gălăgioși. De jur împrejurul lacului creșteau de asemenea cele mai frumoase flori, iar sălciile își aplecau ramurile bogate pînă în apele lui. Numai că lăculețul se simțea tare nefericit. Nu se știe de unde, îi venise ideea că ar fi bine pentru el să aibă mai multă apă. Credea că dacă ar avea mai multă apă ar fi fost cu mult mai fericit. Așa că a început să fie preocupat să aibă apă în plus de unde putea, tot mai multă apă. Nu conta cît de multă apă se aduna în el mai ales cînd ploua. El dorea tot mereu mai multă și tot mai multă. Era pur și simplu de nesăturat, pentru că își fixase ideea că va fi fericit numai dacă va avea enorm de multă apă. Așa că indiferent cîtă strîngea, nu i se părea deloc suficientă.

Nici nu se mai gîndea la altceva, decît cum să facă să găsească alte căi de a mai strînge apă. Nu-și dădea seama că pe măsură ce se aduna mai multă apă în el, înfățișarea lui se schimba din ce în ce mai mult. Se pare că schimbarea nici măcar nu era în bine, pentru că lăcușorul nu devenea mai frumos absolut deloc. A crescut și s-a întins în tot ținutul, care s-a transformat într-o zonă umedă, plină de bălțoace și de țînțari. Undele lui care odinioară erau așa de albastre, deveniseră acum tulburi și puturoase. Nici broaștele rîioase nu mai stăteau cu plăcere în el. Peștii cei colorați muriseră rînd pe rînd sufocați de nămol, nuferii roz și galbeni se uscaseră, iar rațele care nu mai găseau hrană acolo au zburat să caute un loc mai bun în altă parte. Astfel împrejurimile lacului au devenit tăcute și pustii.

Lacul nu putea să înțeleagă ce se petrecuse? Își spunea în sinea lui: "Credeam că dacă apa mă face să mă simt atît de frumos, adunînd în mine toată apa de pe lume, mă voi simți și eu cu mult mai bine. Acuma îmi dau seama că nu este deloc adevărat. Dar ce aș putea să mai fac?" Pe măsură ce se tot gîndea își dădea seama că făcuse o greșeală mare. Așa că după un timp s-a hotărît să renunțe la ideea de a mai strînge apă. Treptat a împins înapoi toate apele pe care le absorbise în el. Se bucura și cînd soarele evapora bălțoacele care-l înconjurau. Treptat, treptat a revenit la forma și mărimea lui naturală de altădată. Nămolul puturos a dispărut, iar

undele lăcușorului au redevenit albastre. Rățuștele s-au întors bucuroase înapoi. Alți peștișori colorați s-au hotărît să înoate în lăcușor. Curînd din rădăcinile rămase pe fundul apei au răsărit nuferi, galbeni, albi, roz și albaștri.

Lăcușorul a învățat ceva foarte important din pățania lui. Și anume că a avea mai mult ,nu înseamnă neapărat a te simți mai bine. În schimb a fi mai mic și a avea mai puțin nu este chiar deloc ceva neplăcut. De asemenea și-a dat seama că ceea ce îți dorești uneori din tot sufletul, se poate întîmpla să nu fie spre binele tău. Această întîmplare a fost atît de importantă în viața lăcușorului, încît i-a deschis ochii și l-a învățat un nou mod de a privi lumea, și bineînțeles de a înțelege altfel fericirea.

Fluturele din plasa păianjenului

(povestea nr. 26)

Trăia odată demult un paianjen. Ca toți paianjenii și-a țesut și el o plasă mare. Scopul lui era să prindă toate insectele, gîzele sau fluturii care din nefericire pentru ei treceau pe acolo. Paianjenul nu era prost, așa că știind că insectelor le plac florile, a avut grijă să-și întindă plasa tocmai între două tufe pline de flori parfumate. Fiind sigur că era foarte bine făcută și așezată capcana lui, paianjenul s-a ascuns liniștit în spatele plasei și se uita atent cine va cădea în ea.

După cum știm, dacă nu sunt acoperite cu stropi de rouă sau picuri de ploaie care să strălucească în lumină ca niște bijuterii, plasele paianjenilor sunt invizibile pentru ochii celor mai multe insecte. Acest lucru făcea plasa paianjenului și mai periculoasă pentru gîzele naive și neștiutoare care picau în ea pentru că nu observau deloc această capcană distrugătoare, sau o vedeau prea tîrziu. Desigur unele gîze știau că există paianjeni și chiar îi și văzuseră, dar neînțelegînd cum își duc ei viața, nimereau drept în plasele lor. Atunci erau repede înfășurate cu un fir lipicios și erau ținute în viață pînă cînd paianjenii se hotărau să se folosească

de ele, să le mănînce. În această privință toți paianjenii sunt la fel. Sunt foarte mîndri de plasele pe care le întind și nu se simt deloc vinovați că își duc viața procedînd în acest fel.

Într-o zi a trecut pe acolo un fluturaș albastru, care tocmai căuta nectar dulce în florile unei tufe colorate. Fără să bănuiască ceva rău, fluturașul a fost atras de felul cum strălucea plasa subțire pe care cădea o rază de soare și bineînțeles fără să vrea s-a prins drept în ea. Îngrozit , fluturașul a încercat să se elibereze, luptîndu-se, zbătîndu-se, din toate puterile. Dar cu cît se zvîrcolea mai tare plasa se lipea de el și mai mult. Paianjenul care știa cum se zbat de frică victimele sale, făcuse în așa fel încît plasa să se strîngă cu atît mai tare , cu cît se luptau mai mult să scape.

Din fericire, s-a potrivit să treacă prin apropiere o mămăruță bătrînă și plină de experiență, care cunoștea multe despre paianjeni. Ea s-a hotărît să-l ajute pe fluturaș să scape.Paianjenul era foarte ocupat cu țesutul pînzei .Nu dădea prea multă atenție fluturașului, fiind sigur că era prostuț și prea neajutorat ca să scape, iar plasa bine făcută oricum nu-i dădea voie să se elibereze. Îngrijorată mămăruța zbură mai aproape de fluturaș și îi șopti:

"Nu te mai zbate, nu te mai lupta cu plasa. Asta o face să se strîngă și mai tare peste tine."

"Dar îmi este atît de frică" s-a văicărit fluturașul.

"Atunci folosește-ți frica în așa fel încît să-ți dea putere".Iar apoi a continuat:" Incearcă să înțelegi felul cum ești prins în plasă și folosește-ți gura ca să te eliberezi singur. Descurcă-te. AI ACEASTĂ PUTERE DE A TE ELIBERA SINGUR."

Auzind aceste cuvinte ,fluturașul s-a liniștit și a încetat să se mai zbată cu disperare în plasă. Luînd aminte la vorbele mămăruței, s-a gîndit cum să facă un plan ca să scape.A încercat să-și amintească tot ceea ce știa ,pentru ca să găsească un mod de a se elibera. Și a reușit.

Odată scăpat, a observat că din păcate , aripioarele lui fuseseră îndoite , șifonate și zdrențuite cîtă vreme se luptase cu plasa. Însă cu timpul, fluturașul a reușit singur să-și vindece rănile și suferința pe care i-o provocase plasa paianjenului. Nu după mult , era din nou ca înainte,un fluturaș întreg , fără cusur, frumos și albastru, căruia îi plăcea să culeagă polen din florile colorate. Bineînțeles că acum știa foarte bine că există în această lume și paianjeni răi, care întind plase și capcane periculoase. Acum fluturașul nostru era mai deștept decît paianjenii, avea mai multă experiență și putea să zboare liber unde voia.

Fetița care a învățat să coloreze
(povestea nr. 27)

Tai demult era o fetiță * căreia îi plăcea foarte mult să coloreze. Folosea cu mare plăcere toate creioanele de colorat, dar îi plăcea mai ales roșu, portocaliu, verde și albastru. Prefera culorile luminoase. Însă fetița avea probleme cu coloratul pentru că depășea mereu liniile desenelor care trebuiau colorate. Colora, colora cu spor, dar culorile ei se împrăștiau pe pagină, Colora cu atîta poftă încît părea că nici nu observă marginile desenelor și le depășea totdeauna, de parcă nu ar fi fost linii acolo pe care să le respecte. Cînd arăta prietenilor sau învățătoarei ceea ce făcuse, aceștia o întrebau:

"Ce-i asta?" Fetița le răspundea nemulțumită:

"Păi, nu vedeți?" După care le explica ce desenase. Nimeni nu era în stare să priceapă ce colorase ea, dacă nu i se explica.

Într-o zi învățătoarea s-a hotărît să discute cu fetița despre cum se colorează. A rugat-o pe fetiță să aducă și o carte de colorat, s-a uitat în ea și a spus:

"Văd că atunci cînd colorezi, depășești liniile și colorezi peste tot. Nu ești în stare să respecți liniile de contur."

"Care linii?! Nu văd niciuna. Nimeni nu mi-a spus vreodată nimic despre linii". A răspuns fetița, uitîndu-se nelămurită la învățătoare.

Învățătoarea i-a arătat cu multă răbdare despre ce linii era vorba. După ce fetița a colorat pagina aceea, învățătoarea a întors foaia și i-a arătat cu degetul pe noul desen care erau liniile care trebuiau respectate cînd colorezi.

Fetița a putut înțelege despre ce era vorba. "Aceste linii sunt puse aici anume, iar tu trebuie să înveți să le respecți, să nu le depășești", i-a mai explicat învățătoarea.

"Oare din cauza asta am avut eu probleme că nu eram deloc atentă la aceste linii și nu le-am respectat deloc?" a întrebat fetița cu lacrimi în ochi.

Învățătoarea a spus "Da", fără să mai adauge nimic altceva.

Fetița a continuat să privească tristă la învățătoare. O lacrimă mare curgea încet pe obrăjorul ei.

"Știi ceva? Uneori mă simt de parcă nici în interiorul meu n-ar fi linii din astea care trebuie respectate. Mă uit la brațul meu și nu reușesc să

văd unde se termină. Ca și cum cineva l-ar fi colorat peste tot, depășind liniile și l-ar fi amestecat cu tot ce se află în jurul meu."

"Hmmm", a mormăit învățătoarea. "Poate că de aceea n-ai reușit să vezi și să respecți liniile cînd colorai. Hai să facem niște exerciții. Eu o să întăresc liniile care nu trebuie depășite, ca să le poți vedea mai ușor și să le poți respecta. Nu va dura mult timp pînă cînd o să-ți dai seama exact cît de lungi sunt brațele tale, unde se termină ele și unde se află restul corpului tău."

"Îți mulțumesc foarte mult pentru ce mi-ai explicat" a spus fetița, zîmbind în sfîrșit.

Din acea zi învățătoarea a ajutat-o să învețe despre liniile care trebuiau respectate, despre colorat și despre cum să se privească pe ea însăși. Fetița exersa în fiecare zi, iar desenele ei ieșeau din ce în ce mai bine. Desigur a venit și momentul cînd a colorat un desen întreg fără să depășească nici o liniuță. Era foarte bucuroasă și mîndră de ea însăși cînd a arătat colegilor ce desenase și fiecare a înțeles despre ce era vorba. Atît de fericită era fetița că reușise să învețe despre liniile care nu trebuie depășite cînd colorezi, încît în semn de mulțumire și ca amintire, i-a făcut cadou învățătoarei un liniar minunat, cu care să deseneze linii, învățîndu-i despre ele și pe alți copii.

*NOTĂ: Dacă spuneți povestea unui *băiat,* eroul principal trebuie să fie neapărat *un băiat care a învățat să coloreze.*

Iepurele care îl imita pe tăticul lui

(povestea nr. 28)

A fost odată un iepuraș care locuia împreună cu familia lui prin tufișurile pădurii. În general o ducea foarte bine pentru că putea face tot ceea ce fac de obicei iepurașii la această vîrstă. Știa el că într-o zi va crește mare și va avea de făcut lucruri pe care iepurii tătici le fac, dar deocamdată se simțea fericit că este mic și că se putea juca împreună cu alți iepurași de vîrsta lui.

Într-o zi, pe cînd iepurașul era singur acasă, s-a întîmplat ceva foarte ciudat. A trecut pe acolo un urs mare și fioros care a răsucit un buton din micul iepuraș, încît de atunci el a început să se poarte la fel cum se purta uneori tatăl său. Iepurașul era foarte zăpăcit, pentru că de fapt el nu dorea de loc să se poarte în acest fel, ca un iepure mare, dar după această întîmplare pur și simplu nu s-a mai putut stăpîni și se purta mereu ca un iepure mare. Chiar și la școală învățătoarea s-a supărat pe el cînd l-a văzut că se poartă ca un iepure mare. Micul iepuraș se simțea foarte nefericit, dar era ceva dinăuntrul lui care nu-l lăsa să se oprească și să redevină ca înainte.

Din fericire, odată, iepurașul s-a întîlnit cu un iepuroi mai bătrîn ,care i-a spus: "Orice comportament își are timpul său. Vine vremea pentru orice lucru. Încă nu este timpul pentru tine să te porți ca un iepure mare. Va veni o zi cînd te vei putea purta așa, dar acum este momentul să te porți doar ca un iepuraș de vîrsta ta. Exact la fel cum o plantă trebuie să se înalțe, să facă mai întîi frunze, înainte de a face flori și fructe, va trebui să mai crești, să te mai dezvolți ca apoi să te porți ca un iepure mare, ca tăticul tău." Zicînd aceste vorbe, iepurele cel bătrîn a răsucit înapoi butonul din iepuraș pe care îl apăsase ursul cel fioros. Apoi a adăugat: "În mod sigur, cînd va veni timpul potrivit ,vei putea tu singur să-ți răsucești acest buton interior. Îți vei da singur seama cînd a venit acest moment. Dar acuma mai bucură-te că ești mic și te poți juca și zbengui cît poftești".

Bineînțeles că iepurașul i-a mulțumit bătrînului iepuroi și a plecat țopăind mai departe, tot străduindu-se să înțeleagă ceea ce auzise de la el. Își dădea seama că acum el se simte și se poartă din nou ca înainte de întîmplarea cu ursul. Ba mai mult, de atunci încolo nu s-a mai trezit niciodată imitînd un iepure mare și era foarte mulțumit că este încă mic la vîrstă. Sigur că pe undeva în sufletul lui simțea că într-o zi va fi și el iepure mare,

dar acum îi făcea mare plăcere că este totuși mic. Așa că țopăind bucuros s-a dus să se joace împreună cu prietenii lui.

* NOTĂ: Dacă spuneți povestea unei fetițe, povestea se va întitula ***"Iepurica ce o imita pe mama ei"*** , eroina va fi o ***iepurică,*** iar personajul, imitat va fi ***iepuroaica mamă.***

Tobi * și bandajul nevăzut

(povestea nr. 29)

Era odată un cățeluș al cărui nume era Tobi. El locuia împreună cu părinții, și cu ceilalți cățeluși din familie și după cum este ușor să ne închipuim, cît era ziulica de lungă se juca . Nu prea îi era frică de nimic și toți îl cunoșteau drept un cățeluș gata de orice aventură. Tobi pleca adesea să cerceteze împrejurimile casei sale uitîndu-se pe sub bolovani, mîrîind și lătrînd la paianjeni și gîndaci. Îi plăcea mai ales pe înserate, cînd după ce apunea soarele se apuca să vîneze licurici și să urle către lună, toată noaptea, împreună cu alte animale.

Așa aventuros cum era, lui Tobi i s-a întîmplat să plece odată într-o călătorie în adîncul pădurii. Atunci cînd s-a întors de acolo, părea schimbat. Era foarte diferit de vechiul Tobi. Acum îi era frică să se culce și îi era frică să rămînă singur. Noaptea avea vise urîte, coșmaruri și începea să tremure cu teamă dacă cineva îl ruga să caute pe sub bolovani, sau să iasă de unul singur noaptea. În plus, se plîngea și că-l doare burta, iar uneori îl durea foarte rău și capul.

Toți ai lui au observat că Tobi nu mai era în apele lui. Nu mai era același de cînd făcuse acel drum în adîncul pădurii. L-au rugat să le spună pentru ce se poartă altfel și pentru ce este atît de schimbat. Dar Tobi pur și simplu nu era în stare să vorbească despre călătoria lui prin pădure, pentru că acolo căpătase un bandaj invizibil și vrăjit peste botișor și i se spusese

că dacă l-ar da jos, ar dispărea el însuși. Lui Tobi îi era groaznic de frică să nu dispară, așa că a lăsat bandajul mai departe pe botișor, cu toate că toți cei din jurul său îl întrebau pentru ce se poartă așa de ciudat, și altfel decît înainte. Se temea foarte mult mai ales cînd i se tot puneau întrebări, pentru că Tobi era sigur că dacă își va da jos bandajul amenințarea aceea se va împlini și el va dispărea pe loc.Cînd venea vorba despre călătoria lui în pădure ,tot ceea ce simțea în sufletul lui îl făcea să se zăpăcească de emoție Nu mai știa ce să zică și se învîrtea în jurul cozii .Apoi le întorcea spatele celor ce-l întrebau și se simțea de parcă l-ar fi durut burta.

Într-o zi Tobi a fost înțepat de un spin și plîngea de durere. Cei din familia lui știau că fusese prin niște tufe pline de spini așa că îl tot întrebau unde îl doare. Dar bandajul vrăjit și invizibil îl făcea să nu le spună. Ceilalți din jurul său încercau să ghicească: "Te doare lăbuța? Ți-a intrat spinul în ureche?" Nimeni nu știa unde să caute spinul, iar pe cățeluș îl durea din ce în ce mai tare.Tobi știa că spinul îi intrase în codiță și că nu era în stare să și-l scoată singur. Cei din familia lui s-au supărat pînă la urmă pe el și îl forțau mereu să le spună unde a intrat spinul, ca să-l poată ajuta să și-l scoată. Dar Tobi tăcea în continuare. Tot mai avea pe botișor bandajul acela fermecat și se temea mult mai tare să-l dea jos decît să rămînă cu spinul înfipt în codiță.

Într-o zi, un alt cîine bătrîn, rău și nesuferit, pe nume Bozo a început să rîdă de Tobi zicînd:"Pariez că nu știi nici măcar să înoți", zicea el răutăcios."Dintre toți cîinii de pe lumea asta probabil că numai tu habar n-ai ce să faci în apă. Ha!Ha!" Bozo tot făcea haz de cățelușul Tobi, dar acesta și-a dat seama că Bozo vorbea degeaba, doar așa, ca să-se audă și el vorbind. De aceea s-a sculat și s-a dus pe malul apei. Deși îi era un pic de frică,Tobi a intrat în apă și a început foarte firesc să-și miște lăbuțele și corpul. Cînd a ajuns pe malul celălalt a înțeles că stia să înoate. Numai bătrînul Bozo încercase să-l păcălească.Tobi și-a dat seama că deși sunt mici, copii simt cînd cineva încearcă să-i înșele. El a văzut clar care era diferența dintre un adevăr și o minciună.

După această întîmplare cu bătrînul cîine Bozo, Tobi a început să se îndoiască privitor la bandajul acela vrăjit dar nevăzut. S-a gîndit că a fost păcălit cînd i s-a spus să nu-l mai scoată niciodată . A ridicat lăbuța și s-a pipăit pe botișor. Apoi cu multă grijă l-a frecat cu lăbuța ca să-l dea jos. Nu-i vorbă, l-a durut un pic, însă Tobi NU A DISPĂRUT. Simțindu-se foarte ușurat că a scăpat de bandaj, Tobi a fugit acasă și le-a povestit alor săi ce se întîmplase. Le-a arătat și locul unde-l înțepase spinul în codiță și i-a rugat să-l ajute să și-l scoată. Bietul de el, avea spinul înfipt în codiță de

atîta vreme, încît l-a durut un pic atunci cînd l-a scos. Dar bineînțeles s-a simțit cu mult mai bine după ce a scăpat de spin.

Puțin timp după aceea Tobi a redevenit cel care era înainte, un cățeluș curajos, care mergea să vîneze licurici și nu se temea deloc să stea în întuneric. Adormea cu mult mai ușor , nu mai avea deloc vise urîte și în plus putea foarte bine să stea și singur fără să-i fie frică.

Ca să fie sigur că nu va mai fi niciodată un bandaj invizibil pus pe botișorul său, Tobi a povestit oricui voia să asculte despre călătoria lui în adîncul pădurii și cît de frică îi fusese să vorbească despre ce a pățit. Era foarte interesant un lucru: CU CÎT POVESTEA MAI MULT ADEVĂRUL, CU ATÎTA SE SIMTEA MAI ÎN SIGURANȚĂ ȘI MAI PUTERNIC. Astfel Tobi a descoperit că bandajul vrăjit și invizibil nu a fost deloc un bandaj vrăjit, ci numai un fel de a-l face să nu vorbească despre anumite lucruri. Din această întîmplare a învățat ceva ce își va aduce aminte totdeauna: povestind despre călătoria lui în adîncul pădurii, a avut încredere în cei mari care îl puteau apăra, iar acest lucru îi dădea lui însuși o putere specială.

*NOTĂ: Unei *fetițe* i se va spune aceeași poveste, cu titlul "***Cățelușa Piri și bandajul nevăzut***", eroina principală fiind *cățelușa Piri.*

Băiatul * și furtuna vijelioasă

(povestea nr. 30)

Într-o vreme de demult trăia un băiat care avea înăuntrul lui o furtună vijelioasă. Era extraordinar pentru el să o stăpînească, pentru că se știe că furtunile au multă forță și vînt puternic care se abate în valuri. Între băiat și furtuna vijelioasă era o legătură așa de strînsă, încît furtuna care se dezlănțuia continuu în interiorul lui îl făcea să fie totdeauna mînios.

Băiatul se temea de această furtună cu care nu se putea înțelege și de aceea se străduia din răsputeri pe dinafară să pară calm și să arate de parcă n-ar fi fost absolut deloc mînios. Însă pe mulți din jurul său nu-i putea păcăli cu prefăcătoria sa și ei își dădeau seama că de fapt el este tulburat. Cînd îl întrebau dacă are nevoie să fie ajutat, băiatul se grăbea să răspundă "Nu, deloc." Nu dorea nicidecum ca cineva să știe că el avea o furtună în interiorul său. Era de-a dreptul speriat.

Se știe că furtunile vijelioase nu pot sta ascunse multă vreme. Cu cît stau mai mult , cu atîta strîng mai multă putere, vîntul face vîrtejuri și se repede cu și mai multă furie. La fel și furtuna din interiorul băiatului devenea tot mai neastîmpărată și de nestăpînit și îl supăra tot mai mult. A ajuns să-l deranjeze atît de tare, încît băiatul nu mai avea astîmpăr și nu mai putea sta cuminte deloc. Așa că s-a hotărît să caute pe cineva care l-ar putea ajuta în legătură cu furtuna; dacă nu ar fi făcut așa, simțea că furtuna îl va sfîșia.

Din fericire, în orășelul lui trăia un om bătrîn și foarte înțelept, care aflase multe și cunoștea destul de multe lucruri despre furtunile vijelioase, pentru că o bună parte din viața lui locuise într-un ținut foarte bîntuit de furtuni. Băiatul s-a dus la el și i-a spus că ar vrea să-i spună ceva între patru ochi. Omul l-a invitat să ia loc pe un scaun. Dar băiatul nu prea putea să stea liniștit pe un scaun, pentru că furtuna vijelioasă din interiorul său îl făcea să fie fără stare, așa că se mișca tot timpul de colo-colo, de parcă l-ar fi urmărit un roi de albine.

Bătrînul cel înțelept l-a întrebat pe băiat: "Ce s-a întîmplat? Pentru ce ai venit să vorbești cu mine? Pentru ce nu ședzi pe un scaun?"

"Păi, cred că trebuie să spun cuiva că am o furtună vijelioasă în mine și am nevoie de ajutor ca să scap de ea."

"O, sunt mulți oameni pe care-i supără asemenea furtuni , " i-a răspuns bătrînul.

Foarte uimit băiatul a zis:"Chiar așa? Eu n-am auzit niciodată pe cineva spunînd că ar avea o furtună vijelioasă!"

Bătrînul a răspuns zîmbind: "Asta din cauză că oamenii nu-ți spun cînd au în ei o furtună vijelioasă, pentru că se tem. Am eu un mijloc special să o alung afară din tine, în așa fel încît să nu te mai supere vreodată." Zicînd acestea bătrînul s-a apucat să șoptească niște cuvinte în urechea băiatului. Deodată furtuna s-a năpustit afară chiar prin gura băiatului. A făcut un zgomot îngrozitor cînd a ieșit. Băiatul se temea că furtuna vijelioasă ar putea să se repeadă iarăși asupra lui. Se simțea cu adevărat calm pe dinăuntru și era foarte ușurat acum că furtuna plecase afară din el."Dar oare n-o să se mai întoarcă?", l-a întrebat el pe bătrîn."Cum ai reușit să o scoți?"

"Ei, asta este ceva ce fac de ani de zile" i-a mărturisit bătrînul. Trebuie că adînc în sinea ta ai avut toată încrederea că eu te pot ajuta. De aceea ai și venit la mine. Este foarte important ca chiar atunci cînd simți că începe să se formeze și să se învîrtă o furtună vijelioasă prin tine să-ți amintești cum să-i dai drumul afară.

Băiatul i-a mulțumit bătrînului înțelept și a plecat în drumul său. S-a hotărît foarte serios să verifice în fiecare zi dacă nu cumva a început să se formeze vreo nouă furtună in interiorul lui. În caz că găsea vreuna, îi dădea drumul afară imediat cînd era de față cineva care îl înțelegea și știa cum să-l ajute. Pe măsură ce trecea timpul, se simțea din ce în ce mai bine. În fiecare zi afla tot mai multe despre el însuși, așa că a început să-i placă de el însuși și de felul cum se comporta. Acum era în stare să vorbească celorlalți despre furtunile sale vijelioase, dar mai ales de felul în care reușea să le stăpînească. Rînd pe rînd s-a convins că furtunile vijelioase îi trecuseră de tot.

*NOTĂ: Dacă spuneți povestea unei *fetițe*, povestea se va întitula *"Fetița și furtuna vijelioasă"*, iar eroina principală va fi *o fetiță*.

Balaurii din sertare *

(povestea nr. 31)

Era odată o fetiță care avea foarte multe sertare în camera ei. Toate sertarele erau încuiate și fetița nu le descuia deloc. Fetița purta cu ea multe, multe chei, fiecare potrivindu-se cîte unui sertar din camera ei. Ținea toate aceste chei la ea numai ca să fie sigură că nimeni nu-i va deschide vreun sertar. Prietenii o tot întrebau despre sertare, dar ea nu dorea să vorbească despre asta, așa că tot schimba subiectul. Fetița nu era deloc de acord să vorbească despre sertarele încuiate. În plus era foarte atentă ca absolut nimeni să nu se apropie de cheile ei. Pentru că îi era atît de frică, sertarele rămîneau mereu încuiate.

Dar să vedeți ce s-a întîmplat. Fetița s-a împrietenit cu un băiețel pe care l-a întîlnit. Erau foarte buni prieteni, așa că fetița îl asculta cu multă atenție ce-i spunea. Într-o zi băiețelul a întrebat-o:

"Pentru ce porți după tine toate cheile astea peste tot unde te duci?"

Fetița și-a lăsat capul în jos zicînd:

"Toate astea sunt cheile de la sertarele din camera mea pe care nu am voie să le descui".

"Spune-mi cînd te-ai uitat ultima oară în sertare?" a continuat să întrebe băiatul.

" Oh, au trecut de atunci cîțiva ani" a răspuns fata.

Băiatul era foarte mirat: "Dar pentru ce?"

La început fetiței i se părea că nu poate avea mare încredere în băiețel, dar mai apoi s-a hotărît să-i spună.:

"Pentru că în aceste sertare sunt niște balauri. Îmi este foarte frică de ei. Dacă-i las să iasă, ar năvăli în camera mea peste tot și mi-ar putea face rău. Dacă balaurii vor ieși de acolo, n-o să mai știu cum să mă scap de ei."

"Dar tu de unde ești așa de sigură că acolo sunt balauri? Parcă spuneai că n-ai mai deschis sertarele de mulți ani..." s-a interesat băiețelul.

"Pur și simplu știu că sunt acolo. Sunt absolut sigură" a făcut fetița uitîndu-se în jos la smocul său de chei, pe care le strîngea acum în mînă mai puternic decît niciodată.

De la această discuție, băiatul a început să o bată la cap iar și iar, îndemnînd-o să deschidă sertarele. A ajuns chiar să-i promită că atunci cînd

le va deschide el va sta chiar lîngă ea să o sprijine la nevoie. Fetița s-a lăsat convinsă pînă la urmă, așa că au intrat amîndoi în cameră. S-au dus la primul sertar și cu mare grijă fetița a băgat cheia în broască. De frică, mai întîi a tras adînc aer în piept, și-a luat inima în dinți, a răsucit cheița și ...FIE CE-O FI!!! A închis ochii imediat pentru că nu dorea deloc să vadă balaurul. Numai că în același timp , era și un pic cam curioasă să-i arunce o privire. Cînd colo în sertar era doar un biet ursuleț de catifea. La prima privire, tocmai pe el îl luase fetița drept balaur!

Cu prietenul lîngă ea, fetița a căpătat curaj și s-a apucat să deschidă rînd pe rînd și alte sertare. De cîteva ori la prima privire fetiței i se părea că vede în ele balauri. Dar, cînd se uita mai atent, vedea că se înșelase. Pînă la urmă, cu ajutorul prietenului ei a reușit să deschidă toate sertarele și s-a convins că în niciunul nu se găsea nici un balaur.De-a dreptul ușurată, fetița a aruncat toate cheile pentru că s-a hotărît să nu mai încuie sertarele acelea, pentru că în ele nu erau balauri. Fetița i-a fost recunoscătoare prietenului ei și i-a cumpărat de ziua lui un cadou, pentru că o ajutase să descopere că nu sunt balauri totdeauna acolo unde ne închipuim că există.

*NOTĂ: Pentru *băieți* eroul principal va fi un *băiețel*.

Ca la război *

(povestea nr. 32)

Odată demult, trăia un băiat care, la fel ca toți băieții, mai făcea uneori greșeli. Dar spre deosebire de ceilalți băieți, ori de cîte ori i se întîmpla lui să greșească, își dădea în cap cu un ciocan. Loviturile erau foarte dureroase și în plus lăsau cucuie care arătau urît. Cînd se ducea la școală, ceilalți îl întrebau: "Ce-ai pățit?". El le răspundea: "M-am lovit în cap cu un ciocan". "Dar de ce?" mai era întrebat. Însă băiatul nu știa de ce se lovea.

Uneori i se întîmpla să se lovească și la școală. De exemplu ședea

în bancă, făcea o greșeală la extemporal la matematică și imediat își dădea una în cap cu ciocanul. Sau altădată cînd se enerva că a făcut ceva ce nu credea despre el că ar fi trebuit să facă, își trăgea iarăși una cu ciocanul. Nu-și ierta absolut nimic cînd aprecia că a greșit, pentru că după părerea lui, copiii nu trebuiau să facă greșeli niciodată pe de o parte, iar pe de altă parte copiii (mai ales el) trebuiau să fie perfecți totdeauna. Credea că nu merită doi bani și se disprețuia foarte cînd greșea. Se ura pur și simplu.

Dacă se întîmpla să facă lucruri pe care ceilalți îi spuneau să nu le facă, (el singur fiind de acord că nu trebuia să le fi făcut), din nou se lovea cu ciocanul în cap. Nu-și dădea seama deloc că toți copiii cresc și învață făcînd uneori lucruri care n-ar trebui să le facă. Aceasta este ceva normal.

Băiatul despre care vorbim, încerca și altfel să-și facă rău. De exemplu atîta îl tot necăjea pe fratele său, pînă ce el se enerva și îi trăgea un pumn. Odată din această cauză i s-a spart un dinte, iar altădată i s-a rupt nasul. Pe lîngă cucuiele pe care și le făcea singur, aceste lovituri l-au făcut să arate jalnic de pocit, așa că într-un tîrziu s-a hotărît: "Trebuie să fac ceva ca să termin cu toate astea".

Așa că a chemat în ajutor un specialist, care se ocupa de reclamațiile făcute de copiii care erau bătuți, zicîndu-i: "Am fost lovit în cap cu un ciocan".

Specialistul l-a întrebat: " O, bietul de tine! Dar cine a făcut așa ceva?"

"Eu singur mi-am făcut-o" a răspuns băiatul.

"Hai, fii sincer! Faci tu singur reclamație că te lovești singur în cap?"

Băiatul a răspuns: "Da, pentru că m-am săturat să mă tot lovesc în cap cu ciocanul".

Specialistul a văzut că problema reclamată de băiat era într-adevăr foarte complicată ,așa că s-a gîndit să trimită pe cineva care să vadă și să înțeleagă cum stau lucrurile cu loviturile de ciocan. În curînd l-a vizitat pe băiat un psiholog, care s-a așezat lîngă el uimit de cîte vînătăi avea bietul băiat:

"Tiiii! Ia să-ți văd eu mai bine cucuiele tale."

Băiatul i-a arătat aici unul, acolo altul, dincolo altul mai mare. Apoi a văzut nasul rupt, dintele spart și toate celelalte urme de lovituri. "Arăți de parcă ai fi fost la război".

Băiatul a ascultat cu luare aminte, s-a gîndit un minut, iar apoi a răspuns:

"Păi cred că am și fost la un fel de război cu mine însumi. De

fiecare dată cînd fac cîte o greșeală, mă enervez așa de tare pe mine însumi încît simt nevoia să-mi dau cu un ciocan în cap! De cîte ori sunt supărat fac acest lucru și nu spun nimănui. Uneori, deși știu că fratele meu mă pocnește dacă nu-i dau pace, anume îl necăjesc ca să-l fac să mă pocnească. Însă în ultima vreme m-am plictisit să mă doară peste tot cînd mă scol dimineața ".

Psihologul a tăcut un pic, iar apoi a răspuns:

"Cred că îți faci rău lovindu-te pentru că nu înțelegi greșelile. Îți imaginezi că pentru a fi bun nu trebuie să faci nici o greșelală, că nu trebuie să vorbești cu altcineva despre ceea ce simți și nu trebuie să te enervezi. Toate ideile astea pe care tu le ai, sunt greșite. Este ca și cum ai avea ideea că 2 + 2 = 5. Ai învățat să crezi în ceva greșit. Așa că va trebui să te dezveți. Adevărul pe care trebuie să-l înveți este că ORICINE POATE SĂ GREȘEASCĂ,, mai ales copiii. Alt adevăr este și că A AVEA DIFERITE SENTIMENTE ESTE FOARTE NORMAL. Ba este chiar folositor să spui și altora ce simți, mai ales dacă ești supărat, nervos, gelos, jignit sau ai alte sentimente despre care simți nevoia să vorbești. Dar cel mai important lucru pe care trebuie să-l înveți, este SĂ TE IERȚI ȘI PE TINE ÎNSUȚI ȘI SĂ NU TE DISPREȚUIEȘTI CÎND FACI UNELE GREȘELI."

Băiatul a început să se gîndească și la acestea, dar a răspuns.

"Sigur că e ușor de spus, dar cum pot să-mi schimb cu adevărat părerile? Cum să gîndesc în alt fel decît gîndesc acum?"

" Felul de a gîndi se poate schimba. Tot așa și felul în care te împaci cu tine însuți" A răspuns psihologul. Faptul că tu crezi că a face greșeli este un lucru așa de grav, este o idee care poate fi corectată, schimbată. O să-ți dai seama că a ține la tine însuți, a nu te disprețui, a fi împăcat cu tine însuți, este ceva foarte important, iar a face cîteodată greșeli nu are nimic de-a face cu acest lucru".

Băiatul dorea foarte mult în sinea lui să nu se mai urască pe el însuși din cauza greșelilor, să nu se mai disprețuiască sau să nu-și mai facă rău pedepsindu-se pentru că le făcuse. Așa că a ascultat sfatul psihologului și și-a schimbat felul de a gîndi. La început i-a fost foarte greu. Gîndurile vechi i se furișau secret în minte și erau greu de prins. Numai că și băiatul era deștept și avea multă răbdare, așa că n-a trecut multă vreme pînă cînd a reușit să prindă toate gîndurile care erau greșite și-i făceau rău. În plus, el a început să exerseze gînduri corectate. Cînd a reușit , a fost mult mai fericit. De exemplu, atunci cînd era furios, nu se mai lovea cu ciocanul în cap, ci pur și simplu le spunea celor din jur că este furios. Cînd era trist pur

și simplu le spunea celorlalți că e trist, iar cînd făcea gețeli, era mai îngăduitor și nu se supăra așa de tare pe el însuși. Ca să învețe și să exerseze mai ușor noile gînduri, băiatul își spunea adesea: *"Oricine face greșeli. Asta-i normal."* Dacă se întîmpla să facă ceva ce n-ar fi trebuit să facă, își zicea. *"Asta-i o lecție de ținut minte. Altădată n-o să mai fac. Dar oricine poate greși. Altfel nu poți învăța ce este bine să faci."*

Vă închipuți că exersînd mereu noile gînduri, în scurt timp băiatul a devenit cel mai fericit copil de prin împrejurimi. Pe zi ce trecea se simțea din ce în ce mai bine, pentru că reușea tot mai mult să se împace cu el însuși. Era de asemenea absolut extraordinar faptul că băiatul care altădată era plin de cucuie și vînătăi, care avea nasul și un dinte rupt, a încetat să-l mai sîcîie pe fratele său, care a încetat să-l mai pocnească.

Pentru că se schimbase așa se mult, de atunci, de cîte ori zărea un ciocan, își aducea aminte că este firesc pentru oricine să mai facă unele greșeli.

Ba a păstrat chiar în camera lui un ciocan care să-i amintească să fie mai îngăduitor cu el însuși, dar mai ales să-i reamintească faptul că a nu fi împăcat cu tine însuți este de fapt cea mai mare greșeală.

*NOTĂ: Dacă povestea este spusă unei *fetițe*,
eroina principală va fi bineînțeles *o fetiță*.

Puicuța * și scaietele cel țepos

(povestea nr. 33)

Într-o ogradă largă trăia odată o puicuță, împreună cu toată familia ei. Nu făcea altceva toată ziua decît să se joace cu ceilalți pui. De cele mai multe ori se simțea fericită și mulțumită, dar, alteori era indispusă de parcă ar fi avut o supărare înăuntrul ei. Asta se întîmpla ori de cîte ori părinții ei cocoșul și găina cloșcă, erau nemulțumiți de ceva, sau cînd prietenii ei nu erau prea drăguți cu ea, sau o jigneau. La fel se întîmpla cînd învățătorul ei, curcanul se răstea la ea. Atunci puicuța era plină de

un sentiment de nefericire. Ea încerca să spună cîte ceva, dar nu prea reușea, încît mai degrabă aștepta să-i treacă. Zilele se scurgeau mai departe, iar puicuța se juca, mînca, dormea, cu un cuvînt, făcea tot ceea ce făceau puii din curte. Dar era mult mai singuratică, zburda mai puțin, de parcă i s-ar fi întîmplat ceva. Puicuța a observat că sentimentul acela de nefericire o apăsa tot mai mult. Parcă avea un nod în gît, de care nu mai scăpa. Îi era teamă să spună cuiva despre asta, pentru că nu-și dădea seama ce putea fi nodul acela. Știa doar că nu se simțea bine deloc. Uneori îi venea chiar să-și facă singură vreun rău la picior sau la aripă, atît de neplăcut se simțea în sufletul ei. Cînd celelalte păsări o observau cum se rănise, i se făcea rușine și se simțea și mai rău.

Într-o zi, după ce s-a plimbat prin livadă, puicuța a adormit lîngă un pîrîiaș și a visat un vis, în care se făcea că pe malul celălalt al apei era un cal minunat și alb. Calul era fermecat. Puicuța ar fi dorit să treacă pe celălat mal ca să-l vadă mai de aproape. dar pîrîiașul o împiedica. Puicuța a zărit nu departe o punte peste pîrîiaș. "Ce bine!" și-a spus ea și cu grijă a păsit peste punte pînă pe malul celălalt.

Calul fermecat a observat că puicuța era tulburată și a întrebat-o ce necaz avea. Puicuța a început să-i spună despre nodul pe care îl avea în gît.

" Oh, asta înseamnă că ai ciugulit un scaiete plin cu țepi"

"Un scaiete țepos?" s-a mirat puicuța.

"Mda" a pufăit calul cel alb. "Cred că te cam doare, nu?"

Auzind ce a zis calul, puicuța a izbucnit într-un plîns nervos de se scutura toată." Da! Da! Nu mai pot să suport! Cum să-l scot? Cum să mă scap de el?" Calul cel alb și fermecat a atins-o ușurel pe puicuță cu copita sa de aur. Și ce să vezi? Scaietele cel țepos a făcut-o pe puicuță să tușească puțin, și a sărit afară, rostogolindu-se pe jos. Era într-adevăr plin de țepi mici și ascuțiți. "Acum privește aici" a îndemnat-o calul fermecat. Cu copita de aur, foarte grijuliu, calul a desfăcut scaietele. Înăuntru, spre marea uimire a puicuței nu era decît o ființă mică aurie. Puicuței nu-i venea să creadă. Cum era cu putință așa ceva???

"Acum vorbește -i " a îndemnat-o calul fermecat.

Ascutătoare, puicuța a început să vorbească micii ființe aurii. Au tot povestit una cu alta multă vreme. Aproape că se însera cînd și-au dat seama că era timpul să plece.

"Dar acum ea este prietena mea și eu sunt prietena ei", i-a spus puicuța calului alb. El a zîmbit înțelegător și cu copita lui de aur a pus-o pe mica creatură aurie drept în inima puicuței. Puicuța a simțit deodată ca un

fior cald și plăcut în tot corpul ei. Și-a dat seama că va ști să-și amintească totdeauna de acest moment. Cu o privire i-a spus la revedere calului alb și fermecat, a trecut peste rîu și s-a trezit din vis. Apoi a luat-o la fugă pe cărare spre casă.

Deși nu vom putea ști niciodată ce a șușotit puicuța cu creatura aceea aurie, toate păsările din ogradă au observat că puicuța s-a schimbat, că a devenit altfel. De exemplu, atunci cînd găina cloșcă mama ei cîrîia înfuriată, puicuța avea curajul să se ducă la ea și-i spunea: "Pentru ce ești înfuriată?" Cînd era cu ceilalți pui prin curte la diferite jocuri, ea le spunea direct : "Asta îmi place, asta nu-mi place". Iar cînd cineva încerca să o jignească, puicuța se simțea destul de puternică să-i spună "Gata, termină!"

Toți erau surprinși , dar cel mai important lucru era că puicuța era prietenoasă și caldă cu fiecare. Asta pentru că o avea pe mica ei prietenă chiar în inima ei. Nici prin cap nu-i mai trecea puicuței să-și facă singură rău sau se disprețuiească, pentru că nu o mai jignea nimeni și se simțea minunat de împăcată cu ea însăși.

*NOTA: Dacă spunem povestea unui ***băiețel,*** ea se va întitula " ***Cocoșelul și scaietele cel țepos***"iar eroul principal va fi ***un cocoșel.***

Vulcanul și insula

(povestea nr. 34)

Într-un ocean mare și întins se ridica din ape, pierdută, o insulă. Era acoperită cu flori și cu niște copaci ale căror frunze erau incredibil de verzi. În mijlocul insulei se înălța un munte mare și frumos. Valurile oceanului se rostogoleau peste nisipul fin al plajelor care înconjurau insula. Totul strălucea la lumina soarelui. Localnicii își iubeau foarte mult insula, pentru că vremea era acolo perfectă întotdeauna. Temperatura aerului nu era niciodată prea ridicată sau prea scăzută. Cu un cuvînt era un loc de trăit ca în rai.

Din păcate, într-o zi s-a petrecut ceva teribil, care a schimbat viața locuitorilor, pentru că din inima muntelui a început să explodeze un vulcan. Cu un uruit de neînchipuit, vulcanul a ieșit la suprafață și a început să scuipe lavă, nori de cenușă și fum negru. Tot aerul a fost murdărit de acel fum negru, iar lava aprinsă a început să se reverse pe pantele muntelui prin toată insula. Valurile de lavă au omorît copacii, cenușa a sufocat plantele, florile, acoperind toate satele de pe insulă. Cît de înflorită și plăcută fusese mica insulă pînă nu demult! Vulcanul i-a transformat frumusețea într-o urîțenie jalnică. Totuși, deși lava acoperise aproape toată insula, locuitorii ei n-au vrut să o părăsească. Ei mai sperau că vulcanul va fi cel care va părăsi insula. Însă locuitorilor le era totuși frică pentru că era greu de ghicit cum va acționa vulcanul care era foarte năzuros și imprevizibil; în orice caz vulcanul nu obișnuia să anunțe din timp pe nimeni că ar avea de gînd să explodeze. Muntele făcea numai niște zgomote în adîncul său, spre suprafață și apoi, dintr-o dată cu un uruit puternic exploda, furios, distrugînd totul de jur împrejur.

Cîțiva locuitori ai insulei, s-au gîndit că ar fi totuși bine să se mute de pe insulă. Altora dinpotrivă, li se urîse să se mai teamă de amenințările vulcanului și nu se mulțumeau să se simtă neputincioși. Ei auziseră de un om care știa cum trebuie să se poarte cu vulcanii și s-au dus la el. I-au spus: "Noi o să-ți plătim , numai te rugăm să ne ajuți să rezolvăm treaba cu acest vulcan, ca să nu ne mai distrugă insula."

Omul care se pricepea la vulcani avea o plăcere deosebită să-i ajute pe cei aflați în nevoie, așa că după puțin timp a sosit să vadă cam ce ar putea face. Privind în sus spre munte, a văzut vulcanul scuipînd valuri roșii și negre de fum și praf care așezîndu-se pe lucruri le distrugeau. "Cred că vă pot ajuta", a spus el.

Se știe că vulcanii ies din adîncurile pămîntului. Acest vulcan nu era mai altfel decît alții. Omul care se pricepea la vulcani știa cum funcționează ei și ordinea în care trebuiau luate măsurile pentru a reorienta forța pe care o aveau. Așa stînd lucrurile, s-a echipat cu un aparat pentru producerea razelor speciale laser, cu care putea să schimbe direcția în care lava și cenușa fierbinte ieșeau la suprafață. A folosit acest echipament pentru ca să schimbe scurgerea vulcanului : în loc să se reverse asupra insulei, să iasă direct sub apele oceanului, care răceau imediat lava fierbinte. Cel mai avantajos lucru a fost că nimeni de pe insulă nu a mai fost rănit atunci cînd s-a produs explozia direcționată spre ocean.

După această intervenție, copacii au început din nou să crească, florile, plantele au răsărit din abundență, iar satele s-au umplut iarăși de

locuitori fericiți. Ei se bucurau și zîmbeau pentru că datorită acelui om care se pricepea la vulcani, izbucnirile vulcanului de pe insulă puteau fi acum controlate. Locuitorii care se pregătiseră să se mute de pe insulă din cauza vulcanului au învățat ceva foarte important: a depinde numai de izbucnirile vulcanilor transformă viața într-un coșmar cenușiu, dar a te ocupa să le dirijezi forța este în folosul tuturor.

Băiatul * care avea o scoică

(povestea nr. 35)

A fost odată un băiat care a trecut printr-o întîmplare îngrozitoare atunci cînd era mic. I s-a întîmplat ceva despre care nu a mai aflat nimeni niciodată, pentru că n-a mai povestit nimănui ce i se întîmplase. Pe măsură ce creștea mare încerca să uite sau cel puțin să se gîndească tot mai rar la acea pățanie. Uneori amintirile evenimentului care îl îngrozise îi reveneau în vise - care erau foarte urîte, niște adevărate coșmaruri. Băiatul nu înțelegea că visele erau despre acel eveniment și se sperie de ele. Pățania aceea îngrozitoare îl făcea pe băiat să se simtă foarte neplăcut și să aibă o părere proastă despre el, deși nu a fost ceva ce a făcut el însuși, ci ceva ce i s-a întîmplat lui, fără ca el să vrea. Băiatul aproape că uitase prin ce lucru îngrozitor trecuse, dar ceea ce nu putea să uite era cît de supărat a fost pe el însuși atunci și ce părere proastă a avut despre el.

Într-o noapte, în loc să aibă unul din obișnuitele lui coșmaruri despre acea pățanie din trecut, a visat că era pe malul unui pîrîiaș într-o pădure. La un moment dat a venit să bea apă un cerb, care l-a întrebat:

" Ce faci tu așezat aici?"

"Mă odihnesc", a răspuns băiatul. "Am nevoie de un loc liniștit și în siguranță unde să mă gîndesc la mine însumi."

"O, da. Înțeleg" a zis cerbul și a plecat.

Mai tîrziu a venit să bea apă un iepure. "Ce faci tu aici? l-a întrebat și el pe băiat. "Stau și mă gîndesc"."La ce te gîndești? s-a interesat curios iepurele.

"Nu știu. Nu pot să-mi amintesc."

"O, da.Înțeleg" a făcut iepurele și a plecat și el.

Băiatul stătea în continuare pe malul apei, cînd a venit lîngă el o pasăre să bea apă și să se scalde. Pasărea l-a întrebat la rîndul ei: "Ce faci tu aici?"

"Imi caut eliberarea" i-a răspuns băiatul.

"Hei, eu știu ce este libertatea" a zis pasărea." Eu zbor liberă, aterizez unde am chef, așa că toată lumea este a mea".

"N-ai vrea să mă înveți și pe mine să fiu liber?" a întrebat băiatul.

" Sigur că pot." i-a răspuns pasărea. "Numai că tu ai un fel de greutate mare, ceva ce-ți stă pe inimă și nu-ți permite să fii liber. Te oprește să poți zbura într-acolo unde dorești. Dacă ai putea să iei de pe inima ta acel lucru mare și greu, să-l așezi apoi lîngă tine pe pămînt, vei fi liber să zbori și te vei simți ușurat".

Zicînd aceste cuvinte, pasărea își luă zborul.

Băiatul a rămas mai departe pe malul apei, gîndindu-se ce-o fi vrut să spună pasărea. În acest răstimp, parcă- parcă și-a dat seama că pîrîiașul încerca de mult să-i vorbească, numai că băiatul nu reușea să înțeleagă ce-i spune. La un moment dat, cuvintele pîrîiașului au devenit mai ușor de înțeles. Susurînd, pîrîiașul îi spunea că acel lucru mare și greu pe care îl avea pe inimă, nu era altceva decît secretul său. I-a explicat mai departe că de aceea era acel lucru atît de greu, pentru că orice secret despre întîmplări îngrozitoare, atunci cînd este ascuns și nu este spus nimănui își formează o carapace ca de scoică în jur. Iar carapacea se îngroașă crescînd tot mai mult, pînă cînd devine mult prea grea de purtat. Pîrîiașul a mai adăugat că dacă băiatul dorea cu adevărat să fie liber, exact așa cum spusese pasărea, trebuia să scoată afară scoica, să o fărîme bucățică cu bucățică, pînă cînd secretul ar putea să iasă afară treptat și ar putea să fie spus.

În visul lui, băiatul a primit puterea de a sparge carapacea scoicii, și pe măsură ce așchiile se împrăștiau pe jos, băiatul simțea secretul său tot mai ușor, mai eliberat, pînă cînd secretul a ieșit afară, la lumină. Băiatul era acum în stare să povestească secretul său pîrîiașului, animalelor din pădure, lui însuși, sau oricui altcuiva care dorea să-l asculte. De atunci înainte, nu a mai avut nimic greu pe inimă. Trecuse totul. Secretul își pierduse orice putere asupra băiatului, iar el se simțea așa de lușurat, încît putea fugi ca un iepure, sau putea zbura ca o pasăre. Băiatul a fost absolut mirat cînd a descoperit că era în stare chiar să curgă ca și pîrîiașul.

Cînd s-a trezit din vis, băiatul și-a amintit totul despre întîmplarea aceea îngrozitoare prin care trecuse demult, cînd era foarte mic. A găsit oameni în care a simțit că poate avea încredere ca să le-o spună și cărora le-a

împărtășit secretul său. Băiatul și-a dat seama că pe măsură ce vorbea despre secretul său, acesta își pierdea puterea.
Așa că băiatul s-a simțit eliberat și mai fericit cum nu fusese niciodată pînă atunci.

*NOTĂ: Dacă povestea va fi spusă unei ***fetițe***, ea se va
întitula ***"Fetița care avea o scoică"***,
iar eroina poveștii va fi ***o fetiță***.

Fiul * de boier care a rămas fără un cămin

(povestea nr. 12)

De mult de tot, nu departe de aici, trăiau într-un conac boieresc fiul și fiica unui Mare Boier, împreună cu părinții lor, Marele Boier și Boieroaica. Din nefericire, Boieroaica suferea de o boală foarte grea, care o făcuse oarbă într-un fel foarte ciudat: nu-și recunoștea proprii ei copii. Cînd se uita la ei, în loc să-i vadă pe cei doi copii, ea nu vedea decît două broaște. Numai din cauza acelei boli atît de ciudate era Boieroaica așa, pentru că cei doi copii nu erau deloc broaște.

Biata Boieroaică se temea teribil de tare de broaște. De aceea, pentru că credea că cei doi copii sunt broaște, nu era deloc în stare să aibă grijă de ei. Tatăl lor, Marele Boier era atît de ocupat cu treburile moșiei care erau foarte multe și grele, încît nici el nu avea timp să se ocupe și să-i îngrijească pe cei doi copii.

Astfel că într-o zi a devenit absolut necesar ca băiatul boierului să-și părăsească locul și casa unde se născuse și să plece în lume, înfruntînd tot felul de pericole, ca să-și găsească un adăpost, un cămin așa cum are nevoie orice copil. Din cîte am văzut, conacul în care se născuse el nu era deloc un adăpost potrivit, așa că el a plecat la drum. Ceea ce căuta băiatul, era exact o casă în care să se simtă bine, unde niște părinți așa cum se cuvine, să-i fie părinți adevărați și să-l îngrijească așa cum trebuie. Băiatul Marelui Boier nu știe cum să-și dea seama cînd a găsit exact ceea

ce căuta, adică un cămin potrivit pentru el, așa că de fiecare dată făcea niște probe de examen, niște teste în fiecare loc. Testele pe care le dădea celor din casele prin care trecea, erau tot mai grele și mai dificil de rezolvat . Așa că băiatul a început să se îndoiască și să nu mai creadă că va găsi vreodată exact părinții de care avea el nevoie și care să treacă toate probele de examen la care îi supunea el.

Într-o dimineață, pe cînd băiatul tocmai se gîndea cît de greu se descurcau la testele lui ultimii părinți pe care îi găsise, a intrat la el în cameră zburînd prin fereastra deschisă o libelulă minunată. Ea a dat ocol camerei de cîteva ori, iar apoi s-a așezat pe umărul băiatului și i-a șoptit ceva la ureche. Probabil a fost o vrajă secretă, pentru că băiatul nu a spus niciodată nimănui ce-i șoptise libelula. Dar din acel moment și-a dat seama că găsise exact părinții pe care îi căuta și locul era exact locul cel mai potrivit pentru el. Părinții aceia s-au străduit din răsputeri să treacă testele date de băiat: în primul rînd l-au ajutat la teme, apoi l-au ajutat să învețe regulile noii sale familii, i-au cumpărat o bicicletă și foarte multe jucării, l-au prezentat unor bunici și altor rude și i-au asigurat un cămin liniștit și sigur unde să fie fericit. Cînd băiatul se uita în ochii lor iubitori, își dădea seama că așa și era.

Acești părinți îl iubeau atît se mult încît au căutat și au găsit-o și pe mica lui surioară, fata boierului pe care au adus-o de asemenea în căminul lor, pentru ca cei doi frați să fie împreună. Desigur, ca în toate familiile în care toți se iubesc, se mai întîmpla să se și certe unii cu alții. Apoi părinții i-au ajutat pe copii să facă unele treburi pe care, sincer vorbind, ei nu prea erau fericiți să le facă, de exemplu să se spele pe dinți, să facă ordine și curățenie la ei în camere, sau să nu fie mofturoși la mîncare. Dar, deși nu le prea convenea, în inima lor cei doi copii au înțeles că părinții aceia îi iubeau totuși foarte mult și că doreau să-i învețe tot felul de lucruri folositoare și să-i ajute să crească. După un timp ,băiatul și-a dat seama că nu mai avea rost să plece iarăși ca să caute un alt cămin, pentru că această nouă familie era tocmai potrivită. Călătoria lui pentru a găsi un cămin adevărat și o familie care să aibă grijă de copii așa cum se cuvenea, se terminase. În sfîrșit el a găsit ceea ce a căutat. Băiatul zîmbea mereu în sinea lui, mulțumit că a făcut această descoperire minunată.

*NOTĂ: Dacă spunem povestea unei *fetițe*, povestea se va întitula "***Fata de boier care nu avea unde să locuiască***", iar eroina poveștii va fi ***o fată***.

Cum a învățat aricelul * să mormăie ca un ursuleț

(povestea nr. 37)

Într-o luncă frumoasă, în apropierea unui rîu, era așa de plăcut de viețuit, încît își găsiseră sălașul acolo o mulțime de animale. Erau familii de iepuri, căprioare, arici, bursuci, nevăstuici, pisici sălbatice, vulpi și chiar un urs și o ursoaică. După cum se știe primăvara și vara sunt anotimpurile în care toate aceste animale au pui, de care se ocupă cu multă dragoste, pentru că așa a făcut natura lucrurile. Ocupîndu-se de ei cu atenție, îi ajută să se întărească și să crească mari.

Dintre toate aceste animale însă numai aricioaica nu știa cum trebuie să-și crească puii. Încă de cînd i-a născut n-a știut să-i curețe de pielița în care stătuseră în burta ei. Se tot rostogolea printre ei și numai o întîmplare fericită a făcut ca ei să scape nevătămați și neînțepați de țepii aricioaicei.

Ar fi trebuit ca de cîte ori aricioaica se afla în preajma puilor să nu-și zburlească țepii deloc. Numai că ea nu știa acest lucru, așa că toți ghimpii ei erau ridicați drept în sus , pregătiți ca de un atac, chiar dacă puii ei erau în jurul ei și nu venea nici un dușman. Acești țepi erau extraordinar de ascuțiți, mai rău ca niște ace, așa că dacă s-ar fi înțepat cineva în ei, l-ar fi durut foarte rău. Puii aricioaicei, amărîții de ei, ori de cîte ori se apropiau de mama lor ca să sugă, se înțepau în acele ei și îi durea foarte tare. Cînd au mai crescut și au început să se țină cît de cît pe picioare, și-au dat seama că trebuiau să ia o hotărîre importantă: ori rămîneau ca să bea lapte, dar de fiecare dată se alegeau cu înțepături dureroase, ori nu se mai apropiau de mama lor să-i alăpteze, dar atunci rămîneau flămînzi. Este de înțeles că puii nehrăniți cu laptele mamei lor nici nu puteau crește așa de repede ca atunci cînd ar fi avut lapte destul și după pofta inimii. Mai mult decît atît, bieții pui erau plini de răni din cauză că țepii mamei lor se înfigeau în ei ori de cîte ori veneau prea aproape de ea. Puilor li se părea că asta este soarta tuturor puilor de arici și că toate aricioaicele se poartă la fel cu puii lor. Pe scurt, nu se simțeau absolut deloc fericiți că sunt arici.

Într-o bună zi, unul dintre ei a luat-o spre pădurea din apropiere, așa, de unul singur. În sinea lui aricelul cel mic se săturase de înțepăturile ghimpilor mamei sale și se săturase să mai rabde atîta foame, fără să primească nimic de mîncare. Era lihnit de foame, îl dureau toate înțepăturile, se simțea absolut

jalnic și n-avea idee încotro s-o ia. Era clar pentru el că ori va găsi pe altcineva ,în alt loc, să-i dea lapte, ori va pieri de foame, ori va avea o viață plină de tot felul de greutăți.

Cum mergea el așa supărat pe cărare, s-a întîlnit cu o iepuroaică și cu puii ei. Dar iepuroaca nici măcar nu l-a privit și a trecut mai departe. Tot mergînd, aricelul a ajuns pe lîngă vizuina ursoaicei, de unde se auzeau plescăielile și mormăielile vesele ale ursuleților. Ursoaica era și ea o mamă bună, care știa cum să-și crească și să-și hrănească din belșug puii. În acest timp, aricelului i se făuse din ce în ce mai foame. Numai că îi era groaznic de frică de ursoaică. El și-a zbîrlit țepișorii de parcă ar fi fost gata de luptă, crezînd că asta ar putea s-o sperie pe ursoaică și s-o facă să-i dea și lui cîte ceva de mîncare. Bineînțeles că amenințînd-o astfel, ar fi putut-o păți rău de tot. Dar a avut mare noroc. Această ursoaică era una mai deosebită pentru că în copilăria ei rămăsese fără mamă, iar un pădurar cumsecade a ținut-o și a hrănit-o pînă s-a făcut mare, după care i-a dat drumul din nou în pădure, ca să crească în mediul ei natural. Această ursoaică învățase, nu se știe cînd, limba aricilor, așa că i-a putut vorbi direct cînd i-a văzut țepii zbîrliți cu atîta amenințare.

"Nu ai să primești nimic din ceea ce dorești și ai nevoie, dacă te zbîrlești așa la mine și încerci să înțepi pe toți din jur".

Dar aricelul nu o credea și se străduia să pară și mai fioros, înfoindu-și tot mai sus ghimpișorii. El a încercat chiar să și mîrîie la ursoaică. Dar ursoaica, spre norocul lui, înțelegea perfect ce se petrecea în sufletul aricelului, așa că i-a spus liniștită:

" Ar fi cazul să afli din timp în cine poți avea încredere. N-o să primești nimic din ce dorești și n-o să te ajute nimeni, dacă îți îndrepți acele tale ascuțite spre cei care te-ar putea ajuta. Trebuie să-ți lași mai întîi țepii în jos, să ai încredere, iar în acest fel vei primi ceva de mîncare, după cum dorești."

Aricelul încă nu era foarte convins. Dacă ursoaica urmărea ca el să-și lase țepii în jos, iar apoi urma să-l atace? Numai că stomăcelul lui chiorăia așa de tare de foame, încît simțea că nu mai poate aștepta deloc. Încetișor și-a lăsat țepii în jos și a rămas așa, lipsit de apărare. Văzînd acest lucru, ursoaica l-a chemat înăuntru, împreună cu tulucii ei și i-a dat să bea lapte cît a vrut. Ce gust minunat avea acel lăptic! După ce a mîncat pe sătur ate, aricelul pur și simplu a adormit . Era așa de plăcut acolo. Totuși aricelul era îngrijorat puțin de această întîmplare. El o iubea pe mama lui aricioaica, dar știa deja din propria experiență de pînă atunci, că nu va primi lapte pe sătur ate dacă va rămîne cu ea pentru totdeauna.

Avînd în vedere acestea, aricelul s-a înțeles cu ursoaica să vină înapoi la ea de cîte ori voia, iar ea o să-i dea de mîncare sau orice va dori. În acest fel aricelul putea sta cu mama și cu frații lui un timp, iar altă perioadă de timp putea sta cu ursoaica. Ea îl înțelegea, se purta frumos, prietenos cu el, îl sprijinea cu dragostea de care avea nevoie ca să crească sănătos și să devină un arici în toată firea.

Aricelul nostru a învățat ceva foarte important de la ursoaică: țepii trebuie folosiți numai în caz serios de pericol, pentru a se apăra contra dușmanilor, a celor care ar fi putut să-i facă rău. Dar a sta cu țepii zburliți, gata de atac tot timpul, era o purtare cu care îi îndepărta tocmai pe cei de care avea nevoie. Aricelul a mai învățat că nu trebuia să se simtă atacat în orice moment de către oricine sau orice, așa că putea liniștit să-și lase în jos țepii cînd dorea să se apropie mai mult de cei de la care putea primi hrană și dragoste.

Toate aceste întîmplări din viața lui, l-au făcut pe aricel să crească mare și să învețe cum să-și folosească țepii, cum să obțină ceea ce dorea, cum să-i găsească și să-i recunoască pe cei care îl iubeau, dar mai ales cum să-și facă o mulțime de amici. Celelalte animale din vecini comentau adesea ce mult se deosebea aricelul de familia sa, mai ales atunci cînd putea fi auzit mormăind încetișor, ca un ursuleț.

*NOTĂ: Dacă spuneți povestea unei ***fetițe*** titlul ei va fi " ***Cum a învățat aricica să mormăie ca o ursoaică.***"

Prințul * de care a rîs un șoricel

(povestea nr. 38)

În vremurile de demult, într-o țară al cărei nume nu-l mai știe nimeni, împăratul și împărăteasa au avut un prunc. După ce s-a născut el, au venit vremuri întunecate asupra acelui ținut, peste care s-au abătut lupte și războaie între două tabere. Prințul era răpit ba de o tabără, ba de alta. De multe ori nici nu-și dădea seama de partea cui se

află. Pentru că luptele nu încetau, prințul a devenit atît de dezorientat, de trist, și de înfricoșat, încît n-a găsit ceva mai bun de făcut decît să se retragă în el însuși ca să poată rezista acelor vremuri grele.

De cîte ori trecea pe la împărătească, ea îi dădea ochelarii ei, spunînd că numai dacă îi va purta pe aceștia, se va simți mai bine. Îi așeza ochelarii pe nas, convinsă că ochii prințului trebuiau corectați cu acești ochelari și îi cerea să nu-i mai dea jos deloc. Totuși, cînd trecea pe la împărat, acesta arunca cît colo ochelarii pe care îi dăduse împărăteasa, și spunea foarte convins că ochelarii lui, nu cei ai împărătesei trebuiau purtați, pentru ca prințul să vadă mai bine și să scape de tristețea sa. Bietul prinț trebuia mereu să-și schimbe ochelarii ba pe cei ai împăratului cu cei ai împărătesei, ba invers, depinde lîngă cine se afla. Era o adevărată concurență cu privire la schimbatul ochelarilor, pînă acolo, încît prințul la drept vorbind , nu mai vedea bine nici cu unii, nici cu alții. De cîte ori purta oricare dintre ochelari, lumea îi apărea teribil de întunecată și de tristă. Uneori prințul trebuia să poarte deodată amîndouă perechile de ochelari, dar atunci felul cum vedea lumea prin ei îl înspăimînta și mai tare.

Din păcate, pentru că prințul pierdea așa de multă vreme tot schimbînd ochelarii, dar mai ales încercînd să-și amintească pe care dintre ei trebuia să-i poarte de fiecare dată, a început să aibă greutăți cu învățatul la școală. Parcă nici nu mai creștea la fel de repede ca înainte și nu mai avea prieteni. Prințul a devenit și mai închis în sine și mai singuratic, iar în fundul sufletului său simțea un dor pe care nu și-l putea explica. Într-o zi pe cînd se afla în grădina castelului , privind la pomi și la flori, avea pe nas ambele perechi de ochelari. Ca de obicei, nu putea să vadă clar pe unde pășea. Deodată a auzit un chicotit subțirel. A încercat să caute de unde venea, dar din cauza ochelarilor, bietul prinț nu deslușea mai nimic. Întretimp chicoteala se transformase în hohote de rîs. De fapt, exact lîngă piciorul său, era un șoricel care acum rîdea ținînduse de burtă văzîndu-l pe acel băiat ciudat care purta una peste alta două perechi de ochelari întunecați. Cu cît hohotea mai tare șoricelul, cu atîta se supăra mai tare prințul.

"Cine rîde de mine?" a strigat el înfuriat.

"Hi! Hi! Hi! Eu!" a răspuns un glăscior care se hlizea în continuare.

"Unde ești? Arată-mi-te imediat!" a poruncit prințul, încercînd să aibă o voce cît mai împărătească.

Păi sunt chiar aici în fața ta" a răspuns amuzat șoricelul. "Dacă o să-ți scoți ochelarii aceia de pe nas o să mă vezi imediat!"

"Dar nu pot să-i scot" a oftat prințul. "Trebuie să port măcar o pereche de ochelari tot timpul, iar uneori pe amîndouă! Așa mi-au spus să fac împăratul și împărăteasa."

"Ce vezi dacă te uiți prin ei?" s-a interesat șoricelul.

"Păi nu prea văd nimic deosebit" a răspuns prințul, "pentru că totul mi se pare urît, trist și întunecat."

"Ei! Să știi că lumea nu este tocmai așa." a mai zis șoricelul care deja nu mai rîdea. "Cred că a venit vremea să faci o alegere. Ori să mai porți în continuare ochelarii, ori să-i dai jos. Pentru ce nu încerci să-i scoți și să te uiți la lume ca s-o vezi la fel cum o văd și alții? Abea după aceea te vei putea hotărî dacă o să-i mai porți ori ba."

Prințului parcă îi era cam frică să-și scoată ochelarii. Își tot amintea că părinții lui îi ceruseră să-i poarte mereu. Însă în sinea lui prințul dorea să vadă clar unde se găsea, așa că totuși și-a dat jos ochelarii. După aceea, întorcînd capul dintr-o parte în alta a putut să vadă grădina aceea minunată, curcubeul ei de culori și s-a umplut de bucurie. Privind în jos l-a zărit foarte ușor pe șoricelul care îi zîmbea.

"Acuma poți alege" a zis șoricelul.Nu mai ai nevoie deloc de ochelari, nici de cei ai împăratului, nici de cei ai împărătesei. Ochii tăi sunt mai buni decît ai oricui altcuiva, așa că este o prostie să porți niște ochelari care te fac să vezi lumea altfel decît este ea."

Prințului nu-i mai vorbise nimeni în acest fel. Așa că a început să se gîndească la ce-i spusese șoricelul. ,i-a dat seama că *într-adevăr avea o sansă.* Din această cauză, de atunci încolo a privit lumea fără ochelari. Desigur că prințul și noul său prieten, șoricelul cel înțelept, au mai discutat multe împreună, despre viață, despre felul cum trebuie să vezi lucrurile, despre frumusețile din jur.

Impăratul și împărăteasa au aflat și s-au înfuriat că prințul nu mai purta ochelarii și i-au cerut să-i pună înapoi. Dar prințul a refuzat, pentru că acum vedea lumea altfel și era de părere că o vedea excelent. Prințul le-a spus părinților că acum era înstare să vadă războiul și dezorientarea din țară altfel decît pînă atunci și că nu mai era speriat. Le-a mai spus că se putea bucura acum de culorile și frumusețea naturii din jur. Șoricelul cel înțelept l-a ajutat mult pe prinț: să-și dea seama că lumea aceasta nu era plină doar de conflicte înfricoșătoare cum i se păruse lui înainte. L-a ajutat să-și facă noi prieteni, să învețe mai ușor la școală și să crească așa cum era de așteptat de la el. Cînd prințul a ajuns destul de mare pentru a domni el însuși, a avut grijă să conducă regatul cu totul altfel decît făcuseră părinții lui.

*NOTĂ: Dacă povestea va fi spusă ***unei fetițe***,
eroina va fi ***o prințesă***.

Ursul îmblînzit *

(povestea nr. 39)

La o grădină zoologică dintr-un oraș din altă țară își ducea zilele un urs foarte mare și arătos. Cușca lui era însă foarte mică, pentru că văzîndu-l cum arată, la toți îngrijitorii le era frică de el. Se temeau și pentru că ursul era aproape tot timpul foarte agitat și nervos. Răcnea, lovea cu labele și încerca mereu să atace, așa că lumea stătea tot mai departe de el. Chiar și pe cei mai prietenoși îngrijitori, care voiau să se apropie de el oferindu-i mîncare îi speria cu cîte un răget sau cu cîte o pocnitură de labă în gratiile cuștii. Foarte curînd, absolut nimeni nu se mai apropia de cușca ursului care era atît de mînios. Ca să-l hrănească îi aruncau mîncarea și plecau cît mai repede. Ursul era mînios și pentru că nu i se dădea mîncarea pe care și-ar fi dorit-o el, iar cușca fiind atît de mică, se tot învîrtea pe loc și făcea mare gălăgie. Dacă treceau pe acolo turiști vizitatori, se țineau departe de cușcă pentru că ursul dădea semne clare că dorește să fie lăsat în pace și să nu vină nimeni în apropierea lui.

Trebuie să știm totuși că ceea ce arăta ursul prin purtarea lui pe de o parte și pe de altă parte ceea ce simțea în sufletul său, erau două lucruri foarte diferite. De fapt bietul urs era cît se poate de trist. Nu-i plăcea cușca aceea strîmtă, nu-i plăcea că era departe de pădurea de brad și nu-i plăcea nici că nu mai erau și alți urși în jurul său. Se urîse de plictiseală și de singurătate. Faptul că lucrurile stăteau așa, l-a făcut pe urs să simtă un gol mare și întunecat în sufletul său. Însă decît să-i lase pe cei din jur să vadă cît de trist era, el se purta de parcă ar fi fost tot timpul mînios. Nu-și dădea de loc seama că procedînd așa, tocmai ceea ce l-ar fi făcut să se simtă mai bine, rămînea departe de el. Administratorul grădinii bineînțeles că l-ar fi pus cu plăcere într-un spațiu mai larg, cu brazi, unde trăiau și alte animale din pădurile de munte. Dar din cauza acceselor sale de furie, se temeau că ar fi periculos pentru viața celorlalte animale sau a vizitatorilor care erau destul de numeroși. Este de înțeles că astfel viața bietului urs era din ce în ce mai grea, iar el era în aparență din ce în ce mai mînios.

S-a întîmplat că îngrijitorul care trebuia să se ocupe de el, a avut niște probleme familiale și ca să fie sigur că ursul cel nervos nu va face rău nimănui pe perioada cît urma el să plece în concediu, a mutat cușca ursului într-un loc dosnic și părăsit, unde nimeni nu-l mai putea vizita. Ursul a ajuns astfel absolut singur.

Într-o zi, pentru că la grădina zoologică erau aduse din ce în ce mai

multe animale, administratorul șef a angajat și o îngrijitoare care era mare specialistă în înțelegerea animalelor. La început, timp de cîteva zile ea a vizitat toată grădina, ca să vadă toate animalele. Așa s-a întîmplat că a ajuns și la bietul urs. L-a privit cu mare atenție cum răgea și se repezea cu labele spre gratiile cuștii ca și cum ar fi vrut să o atace. Apoi l-a privit cum i-a întors spatele și s-a prefăcut că doarme, refuzînd să ia de la îngrijitoare mîncarea pe care i-o oferea. Se părea că această îngrijitoare nu era deloc la fel cu ceilalți, care cînd veneau la urs îi curățau cușca, îi aruncau ceva de mîncare și apoi plecau cît puteau de repede. Ea înțelegea altfel încercările de atac pe care le arăta ursul și știa ce se ascunde în spatele lor. Îngrijitoarea a început să-l viziteze regulat, să-i vorbească liniștit, arătîndu-i că își dădea seama de tristețea lui și de faptul că ar fi dorit să-l ajute. Pe de altă parte, ursul cel mare, deși dădea adevărate spectacole de furie răgînd și mușcînd gratiile, a înțeles că această îngrijitoare nouă l-ar putea totuși ajuta să scape de tristețea lui. Așa că rînd pe rînd a învățat chiar unele obiceiuri noi și a devenit mai ascultător și mai liniștit.

Timpul a trecut și a sosit ziua fericită cînd ursul a fost mutat în spațiul mult mai larg și plin de brazi, rezervat animalelor din pădurile de munte. Acolo putea să se plimbe printre trunchiuri de copaci împreună cu alți urși, să stea întins la soare iar păsările îi cîntau de parcă ar fi fost într-o pădure adevărată. La început a avut unele greutăți ,mai ales ca să-și facă prieteni, dar îngrijitoarea aceea pricepută, care știa că el învață ușor și repede, l-a ajutat pînă ce a fost primit printre ursii care erau acolo de mai multă vreme. Ceilalți îngrijitori de animale erau foarte uimiți de schimbările care se petrecuseră cu ursul cel fioros, și preziceau că în curînd ursul va redeveni cel dinainte, ființa aceea sălbatică și înfricoșătoare pe care o știau cu toții. Dar îngrijitoarea era sigură că acest lucru nu se putea întîmpla, pentru că plină de răbdare, ea îl ajutase pe urs să înțeleagă altfel viața și să-și exprime printr-o purtare mai potrivită și pe înțelesul tuturor sentimentele pe care le avea. Ursul a simțit într-o zi că golul acela întunecat din sufletul lui dispăruse.

De atunci, de cîte ori ursul o vedea trecînd pe îngrijitoarea cea înțeleaptă, făcea tot felul de ghidușii, mormăind vesel, spre bucuria turiștilor vizitatori.

*NOTĂ: Dacă povestea este spusă unei ***fetițe***, eroina principală va fi o ***ursoaică***

Fapta unui meșter priceput

(povestea nr. 40)

Undeva în nordul îndepărtat, se afla un cătun în care trăiau oameni foarte simpli și care duceau o viață la fel de simplă. Tot ce făceau era cît se putea de simplu și fără complicații, mai ales obiceiurile lor, cum era de exemplu acela de a trage un clopot și a-l face să sune în fiecare seară la apusul soarelui. La dangătul lui, toți locuitorii ieșeau din case, se întîlneau pe o culme de deal și se bucurau de viața lor simplă și liniștită, cîntînd și jucînd. Fiecare iubea sunetul clopotului pentru că era un semnal că a sosit vremea să se relaxeze, să cînte și să se distreze.

Dar timpul a trecut și lucrurile au început să se schimbe în cătun. Viața a început să se complice. Mai întîi micul cătun s-a transformat într-un sat mare, iar apoi într-un oraș cu mulți comercianți și mărfuri de tot felul. Oamenii erau foarte ocupați, fiecare cu treburile lor, asfel încît seara nu mai aveau timp să iasă din case și să se bucure de viața lor la semnalul pe care îl dădea clopotul. Rînd pe rînd n-au mai fost dansatori, apoi n-au mai fost cîntăreți, iar mai pe urmă nici clopotul n-a mai sunat. Nefolosită de atîta timp limba clopotului s-a desprins și a căzut, pierzîndu-se în pămînt.Un timp clopotul s-a mai legănat mut și fără rost în vîntul care împrăștia peste el tot mai mult praf și murdărie. Pînă la urmă a fost îngropat cu totul în pămînt. La fel a fost îngropată și veselia de pe fețele locuitorilor care erau apăsați acum de multe griji, de frica tîlharilor și hoțiilor, a crimelor și a altor rele.

Odată s-a întîmplat că primarul localității a angajat un meșter priceput ca să repare tot ce era stricat sau degradat dintre lucrurile vechi. Din întîmplare el a descoperit pe o alee locul unde zăcea clopotul. Văzînd că nu are limbă i-a rugat pe copiii care se jucau pe acolo să-i spună ce s-a întîmplat cu clopotul. Dar copiii nu puteau să-și amintească mare lucru despre timpurile vechi cînd oamenii din cătun trăiau fericiți. Ei erau mult prea tineri și nu apucaseră să audă vreodată clopotul. Așa că meșterul s-a apucat să facă săpături și să cerceteze pămîntul din zona respectivă. La un moment dat a atins ceva tare în pămînt. Și ce să vezi? Era chiar limba clopotului, acoperită de umezeală și rugină, dar din fericire absolut întreagă. Meșterul a curățit-o și a atîrnat-o din nou în interiorul clopotului. Apoi a lustruit suprafața lui și l-a ridicat iarăși în locul unde era mai demult. Ba chiar s-a apucat să-l tragă și să-l facă să sune.

Deîndată ce s-a auzit sunetul neobișnuit al clopotului răsunînd peste localitate, toată lumea s-a oprit din treabă ca să-l asculte. Cei bătrîni și-au amintit

bucuria vremurilor trecute, cînd oamenii se adunau și se bucurau laolaltă, așa că la fel ca atunci au ieșit din nou din casele lor și s-au adunat în centrul localității. Cei mai tineri erau și ei curioși, așa că i-au urmat. Și la fel au făcut și copiii. La auzul sunetului de clopot, cei care își mai aminteau vremurile trecute au început să zîmbească, să rîdă, să se bucure, pentru că clopotul le readucea în minte ceva foarte plăcut. Încetul cu încetul cei mai tineri au luat exemplu învățînd de la ei descoperind sau redescoperind bucuria vieții.

Meșterul avea pe buze un zîmbet șugubăț și înțelept în timp ce se uita la ei. El știa că făcuse mult mai mult decît să repare un clopot stricat, iar asta era foarte important.

Sculptorul * și războiul

(povestea nr. 41)

Într-o țară mare și frumoasă în care toți oamenii se îndeletniceau cu felurite meșteșuguri artistice, trăia un sculptor vestit numit Efis. Lui îi plăcea să lucreze mai ales în piatră, căreia parcă îi dădea viață, scoțînd la iveală statui nemaipomenit de frumoase. Veneau oameni de la mari depărtări ca să admire lucrările. Efis primea totdeauna multe laude de la toată lumea. Pentru că era foarte talentat și ambițios, Efis visa să sculpteze o statuie care să reprezinte Pacea. O asemenea lucrare nu era ușor de făcut. Dar fanii și admiratorii lui îl tot îndemnau și îl încurajau. Efis s-a apucat de treabă. I-a trebuit multă vreme pînă să o termine. Cînd în sfîrșit statuia a fost gata, Efis a dorit să o plaseze chiar în capitala țării, într-un loc potrivit, ca să fie văzută de cît mai multă lume. Din păcate însă, pe cînd se făceau aceste pregătiri, s-a zvonit că o armată dușmană va ataca țara. Efis era pur și simplu îngrozit la ideea că în timpul războiului dușmanii vor distruge sau vor fura statuia. De aceea și-a tot bătut capul cum s-o salveze cu orice preț.

Planul lui era foarte dibaci, dar și riscant. S-a gîndit să ia statuia și să o taie în fragmente mici. Era sigur că astfel fragmentată statuia cea mare putea fi pusă mult mai ușor într-un loc sigur, sau putea fi transportată peste hotare chiar pe sub nasul dușmanilor.Zis și făcut: Efis a lucrat din greu la tăierea statuii și cînd a terminat-o s-a deghizat în țăran precupeț, a ascuns cîte-

va bucăți din statuie într-o căruță, sub niște cartofi, iar apoi a plecat cu căruța trecînd neobservat de gărzile dușmane. Cu această șmecherie a reușit să-și scoată rînd pe rînd toată statuia din zona periculoasă și să o salveze. Dar nu a fost suficient atît. De frică să nu se strice bucățile statuii din cauza ascunzătoarei lor vremelnice, Efis a vorbit cu niște oameni de încredere, care plecau cu un vapor mare în altă țară.I-a rugat să ia printre bagajele lor fragmentele statuii pachetate în lădițe. Efis era sigur că astfel minunata lui statuie va fi cu siguranță salvată, pînă cînd el însuși va putea merge în acea țară ca să refacă statuia. Oamenii aceea, care țineau mult la Efis, au păstrat cu ei fragmentele. Din păcate însă, războiul s-a prelungit, Efis a trecut prin multe întîmplări care l-au întristat peste măsură și a pierdut nădejdea că își va putea reface vreodată statuia așa cum fusese. Prietenii lui îl așteptau. Efis le-a trimis doar o scrisoare, rugîndu-i să pună ei la loc bucățile statuii.Prietenilor lui le era teamă să se apuce de această treabă. Nu credeau că vor reuși, însă au hotărît să încerce. Efis le-a trimis niște instrucțiuni și respectîndu-le, pas cu pas, toate bucățile statuii au fost puse la locul potrivit, astfel că statuia parcă era acum și mai frumoasă. Efis a primit o fotografie de care a fost foarte încîntat. S-a bucurat așa de mult, încît a găsit putere să plece peste mare în țara unde se afla statuia lui.Toată lumea o admira și lăuda artistul,dar bineînțeles, puțini se gîndeau la munca grea prin care ea a fost refăcută din bucăți.

*NOTĂ: Dacă spunem povestea unei ***fetițe***, eroina ei va fi ***sculptorița Drina***.

O lume întoarsă cu josul în sus *

(povestea nr. 42)

O dată ca niciodată, a trăit într-o țară din nordul îndepărtat, un băiețel împreună cu familia lui. Locuiau într-o casă frumoasă ca îi plăcea foarte mult băiețelului. Toată ziua se juca și era foarte fericit împreună cu prietenii lui. Nu avea motive să se supere sau să-și facă griji de ceva, pentru că părinții lui îl ocroteau în toate privințele.

Aproape de necrezut, însă la un moment dat, totul în jur a fost

acoperit de un întuneric ciudat, care a făcut ca lumea în care trăia băieţelul să se întoarcă pe dos. De exemplu în locul tavanelor stăteau duşumelele, toate mobilele erau puse pe tavan în loc să stea pe duşumea. Păsările zburau invers, cerul era negru în timpul zilelor, maşinile circulau cu spatele înainte. Pînă şi zîmbetele oamenilor arătau ca nişte încruntări. Becurile lămpilor erau fixate în duşumea, iar cînd ceva cădea *jos*, cădea de fapt *în sus*.

Băieţelul a devenit foarte dezorientat. Nu-i venea deloc să spună *jos* în loc de *sus* şi invers, sau *dreapta* în loc de *stînga*. Dar se temea să le spună părinţilor cum i se părea lui lumea. Se gîndea că părinţii lui n-ar fi în stare să o întoarcă din nou cum fusese, pentru că nu aveau atîta putere în muşchii lor. Băieţelul nici nu credea că părinţii lui îşi dădeau seama că lumea este întoarsă cu susul în jos, dar pentru că ei nu discutau niciodată despre asta, el nu putea fi sigur de nimic. Cîteodată, părinţii îl mai întrebau ce s-a întîmplat cu el că noaptea visa urît şi plîngea, iar ziua nu voia deloc să rămînă singur fără ei. Băieţelului îi era însă tare frică să le spună.

Într-o zi, o femeie drăguţă şi înţeleaptă a venit să povestească împreună cu băieţelul despre lumea lui întoarsă cu susul în jos. Lui îi era cam frică să-i vorbească, dar a găsit totuşi în sufletul lui ceva putere ca să-i mărturisească adevărul despre tot ce se petrecuse în această lume întoarsă pe dos. Bietul băieţel, de atîta vreme se simţea înfricoşat, încît pe de o parte îi era frică, dar totodată se simţea foarte bine să vorbească despre asta cu femeia. Discuţia lor a durat multă vreme, pentru că băiatul dorea să fie foarte sigur că i-a spus absolut tot ce avea de spus, mai ales despre ceea ce-l speriase.

Cînd au terminat de povestit, femeia l-a mîngîiat pe creştet şi i-a promis că-l va ajuta. L-a lăudat că a făcut exact ceea ce trebuia povestindu-i secretele care-l înfricoşau. Apoi a spus că-l va ajuta aşa încît lumea lui să nu se mai întoarcă niciodată cu susul în jos. Mai întîi femeia a povestit cu părinţii băiatului şi i-a făcut să înţeleagă cum să-l ajute şi ei. Apoi a fixat o altă întîlnire cu băieţelul, apoi alta şi alta, pînă ce băieţelului nu i-a mai fost frică absolut deloc. Femeia aceea drăguţă l-a ajutat să fie mai încrezător în el însuşi, astfel încît în mod sigur nimeni, niciodată, să nu-i mai poată întoarce lumea cu susul în jos. Băieţelul a fost sigur că se vindecase, în ziua cînd la şcoală, învăţătoarea a întrebat cine ştia care este deosebirea între "sus" şi "jos", iar el ştia foarte bine acest lucru.

*NOTĂ: Dacă spunem povestea ***unei fetiţe,***
eroina va fi neapărat ***o fetiţă.***

Povestea patefonului

(povestea nr. 43)

Pe vremea cînd muzica mai era înregistrată pe plăci negre, speciale, din plastic, care aveau gravate pe ele mii de șănțulețe circulare și care puteau fi ascultate numai cu niște aparate numite patefoane, într-un orășel exista o întreprindere care fabrica asemenea aparate. Erau foarte frumoase. În afară, cutia lor era din lemn lustruit, aveau un mecanism rezistent, ace sensibile care treceau peste șănțulețele plăcilor reproducînd astfel muzica înregistrată pe ele. Din această cauză patefoanele erau foarte scumpe. Se pare că erau cele mai bune aparate de acest fel. Producția mergea foarte bine, așa că în fiecare zi pe banda rulantă erau pachetate și expediate zeci de patefoane, în toate părțile. Oamenii le cumpărau și se bucurau de ele pentru că puteau asculta plăci cu muzica cea mai frumoasă.

Într-o zi cu ghinion, din nebăgare de seamă, cineva a împins afară de pe banda de producție unul din aparatele care erau gata . Pentru că nimeni nu a observat, patefonul a rămas într-un colț, n-a mai fost verificat dacă funcționează și n-a mai fost expediat nicăieri deși era de bună calitate și lustruit frumos. Cu timpul s-a umplut de praf. A stat acolo foarte multă vreme. Întretimp patronul s-a răzgîndit și n-a mai continuat să producă patefoane. Fabrica a rămas părăsită. Nimeni nu și-a mai adus aminte vreodată de patefonul rămas într-un ungher, singur și abandonat.

Într-o zi, niște copii mai mari, fete și băieți, au descoperit clădirea unde era fabrica și au găsit că era numai bună să-și petreacă timpul și să se joace pe-acolo. Bineînțeles că au zărit patefonul uitat, s-au repezit la el și în loc să se poarte frumos cu un aparat așa de lustruit și bine făcut, s-au apucat să-l trîntească pe jos, să-l zgîrie și să-l lovească. De necrezut, dar băieții și fetele acelea aveau o singură placă de patefon, pe care au pus-o în aparat și pe care o ascultau iar și iar, fără încetare. Bietul aparat credea că n-o să mai știe cînta altceva niciodată. Patefonul nu era experimentat deloc, așa că habar n-avea ce plăci cu muzică deosebită existau și s-ar fi putut asculta cu ajutorul lui. Nu știa ce mult se bucură oamenii cînd au un aparat bun, cu care ascultă melodii pline de nuanțe variate.

Dar micul patefon era pus să cînte aceeași unică placă și nimic altceva.

Într-o zi, clădirea unde fusese fabrica, a fost vîndută. Cînd noii proprietari au făcut curățenie, au găsit micul patefon care era suprafolosit.

L-au luat acasă și l-au șters de mizerie. Însă bietul patefon, fusese singur atîta timp, și făcuse lucruri pe care patefoanele nu le fac de obicei: a țiuit, a gemut și a cîntat dat la maximum mereu același lucru. N-a ajuns să învețe și să cunoască valoarea unei muzici delicate, mereu alta și alta, de calitate bună, care îi bucură pe adulți. Placa aceea folosită atîta timp rămăsese prinsă în mecanismul lui sub capacul interior. Cînd noii lui proprietari au încercat să-l pună să cînte diferite plăci, a fost imposibil. Singura placă pe care micul patefon o știa, era cea pe care băieții și fetele care abuzaseră de el l-au tot pus iar și iar să o repete.

Pierzîndu-și răbdarea, noii proprietari s-au cam supărat. Au spus că ori învață să cînte și alte plăci, ori o să comande un patefon nou. Aveau foarte multe plăci, pentru că le plăcea foarte mult muzica bună și simțeau nevoia să se bucure de așa ceva. Erau tot mai nemulțumiți de micul patefon care știa o singură placă.

Micul patefon era și el nemulțumit, dar din păcate, habar nu avea cum să se poarte altfel. Nu știa decît una și aceeași placă pe care o tot repeta. Într-o zi, i-a vizitat un specialist care se pricepea la patefoane. Noii proprietari i-au spus despre problema pe care o aveau cu micul lor patefon care știa o singură placă și o zdăngănea la nesfîrșit. Ei bănuiau că micul patefon nu dorea nici el să facă asta, însă pe de altă parte, vedeau că nu era în stare să se oprească. Specialistul era foarte priceput, el însuși știind să cînte tot felul de melodii, așa că a spus: "Lăsați-mă singur acum cu patefonul cel mic. Cred că am să-l pot ajuta".

Mai întîi a scos din trusa lui un ulei foarte fin, cu care l-a lustruit pe dinafară pînă l-a făcut să strălucească și i-a spus blînd: "Tu ești de părere că îți este imposibil să încetezi cu muzica asta pe care o tot repeți. Însă trebuie să-ți dai seama că acea placă nu este o parte din tine însuți. Este cu totul separată de tine și nu are legătură cu tine absolut deloc." Zicînd acestea, a deschis capacul interior și a scos afară placa." Vezi ? Poate fi scoasă din mecanismul tău interior. Ai socotit că este fixată în tine, dar de fapt nu este absolut deloc." Micul patefon era de-a dreptul uimit. Specialistul a continuat: "Placa este complet separată de mecanismul tău și poate fi îndepărtată din tine.Ți-ar place să te scap de ea?"

Cînd a auzit acest lucru, patefonul cel mic a vrut imediat:" Da, da, chiar te rog! Am tot sperat să găsesc pe cineva să mă ajute". Muzicianul a adăugat: "Ca să fim siguri că nu vei mai repeta niciodată această placă, o înlătur cu totul". Zicînd acestea a luat placa și a aruncat-o în foc. Flăcările au înhățat-o imediat, au topit-o și au distrus pentru totdeauna melodia aceea nesuferită. Bietul patefon fusese suprafolosit cînd a ajuns să-l repare spe-

cialistul. Acesta a găsit însă cîteva plăci frumoase și variate pe care le-a așezat una după alta pe platoul rotitor al patefonului. Brațul cu un ac fin și sensibil a început să alerge prin șănțulețele care scoteau sunetele din fiecare placă. Acum muzica redată de patefon era cu adevărat frumoasă. Micul patefon a găsit în el însuși puterea de a se bucura de sunete mereu noi de tonalități și armonii variate. Chiar dorea să încerce cît mai multe feluri de muzică. Acele lui se săturaseră să fie purtate iar și iar peste placa cea veche . Pentru că pînă atunci nu reușise să capete o adevărată experiență cu feluri variate de muzică, micul patefon era foarte fericit descoperindu-și talentul de a reproduce tot felul de plăci muzicale.

Noii lui proprietari erau bucuroși de asemenea că micul patefon s-a însănătoșit și s-a reparat singur. Pentru a-l răsplăti că făcuse acest efort să se schimbe, au dat o adevărată petrecere, în timpul căreia micul patefon a putut reproduce pentru musafiri o mulțime de plăci cu muzică frumoasă de toate felurile, pe care acum îi era așa de ușor să o cînte.

Copilul * lipit

(povestea nr. 44)

Se spune că odată, s-a născut un copil foarte frumos și reușit, despre care se credea că va avea un viitor deosebit în viață, pentru că era deștept. Se credea chiar că atunci cînd va fi mare va fi cel mai deștept om din acea țară. Cu timpul însă, probabil că s-a întîmplat ceva copilului, pentru că dintr-o dată s-a lipit. Bineînțeles că era cît se poate de ciudat ca un copil să fie lipit. Unii siceau să fie pe podeaua casei unde locuia, o fi fost un fel de clei invizibil în care copilul călcase și se lipise. Din această cauză, el nu mai putea să crească și să se dezvolte, așa cum trebuia.

Pentru copil era foarte neplăcut să fie lipit. Nu putea face aproape nimic. Asta îl înfuria destul de tare. Așa de furios era, că din lipsă de ocupație, nu-i stătea capul decît la puști, explozii și uciderі - gînduri care îi treceau prin minte numai pentru că era lipit. Rudeniile, profesorii lui, prietenii toți l-au vizitat acolo unde se afla, au încercat de mai multe ori să stea de

vorbă cu el într-un fel cît mai apropiat. Însă era o treabă foarte grea să-i vorbești, din cauză că una-două se enerva devenea violent, agresiv pentru că era lipit cu acel clei invizibil.

Cu timpul copilul și-a dat oarecum seama că mînia lui violentă nu-l ducea la nimic bun, așa că ar fi fost mai bine să se gîndească la o posibilitate de a se dezlipi. De aceea, a luat legătura cu cei mai înțelepți oameni din acea țară, i-a strîns pe toți împreună și le-a promis că-l va răsplăti peste așteptări pe cel care îl va dezlipi.

Din mulțimea aceea de oameni înțelepți s-a auzit un glas care i-a spus încet:

" Nu este nevoie să plătești pe cineva ca să te dezlipească. Ai destulă minte ca s-o faci singur, pentru că ești cea mai inteligentă ființă din această țară."

Copilul s-a gîndit, s-a tot gîndit la ceea ce a auzit despre el, așa că în sfîrșit s-a hotărît să facă rost de niște substanțe chimice speciale cumpărate de la magazin. A picurat cu grijă peste lipici, observînd cu uimire că acesta se dizolvă văzînd cu ochii! În sfîrșit se simțea din nou liber, era dezlipit , putea să crească, să se dezvolte și să facă în viață ceea ce dorea.

După ce s-a dezlipit, copilul a încetat să mai fie mînios. Toate gîndurile lui războinice, despre puști, explozii sau omoruri au dispărut ca prin minune, pentru că acum avea foarte multe de făcut. De asemenea nu mai era deloc agresiv și violent. A crescut, s-a dezvoltat exact așa cum prevăzuseră ceilalți, devenind cel mai inteligent om din țară. După ce s-a dezlipit, se gîndea numai cum să se poarte mai amabil, mai respectuos față de cei din jur și cum să-și folosească inteligența spre binele tuturor. Cînd a crescut, a devenit președintele țării sale, iar oamenii îl numeau cu drag "Președintele cel înțelept".

* NOTĂ: Copilul din poveste va fi ***fată*** sau ***băiat***,
după cum cere situația.

Pisoiul * Pufi care a fugit de acasă

(povestea nr. 45)

CĂTĂLIN LUCA
psiholog

În coliba de vară a pădurarului trăia foarte comod o familie de pisici: pisica mamă, motanul tată și copiii lor pisoii. Coliba pădurarului se afla aproape de o pădure deasă. De cînd locuiau acolo, toți membrii familiei pisicești erau mai totdeauna fericiți, deși, se întîmpla cîteodată, așa ca în orice familie, să mai fie certuri și neînțelegeri. Odată după o asemenea ceartă, fiecare membru al familiei a simțit că ceilalți nu-l mai iubesc deloc. Însă o mică zînă aurie, care avea grijă de ei, a făcut o vrajă astfel încît supărarea a trecut, iar ei au primit secretul fericirii.

Într-o zi, pisoiașul Pufi era cam morocănos. El se gîndea:

"Nu cred că există o zînă aurie și nu cred nici că familia mea mă iubește cu adevărat. O să-i pun la încercare ca să văd care este realitatea. O să mă prefac că m-am pierdut în pădure".

Se știe că tuturor pisoilor le este frică de pericolele care i-ar putea pîndi în pădure.Dar Pufi voia cu încăpățînare să afle dacă familia lui îl iubește cu adevărat. Așa că pe înserate, pisoiul a luat un tricou de-al lui, pe care l-a pătat cu suc de roșii ca să pară sînge și l-a sfîșiat în bucăți. Apoi a plecat spre marginea pădurii, lăsînd după el fîșiile pătate ca un fel de urmă care ducea spre pădure.

Pisoiașul s-a pitit într-o ascunzătoare la marginea pădurii de unde urmărea ce se va petrece cînd familia va observa tricoul lui sfîșiat. A așteptat, a tot așteptat, pînă ce a obosit și a adormit. Cînd s-a trezit, nu-și dădea seama cît dormise - poate cîteva minute, sau poate cîteva zile - dar auzea în jurul său tot felul de zgomote ciudate și înspăimîntătoare. Pufi s-a întristat și așa speriat cum era, a început să plîngă încetișor și să se văicărească:

"Vai, vai! Oare eu pentru ce am crezut că familia mea nu mă iubește? De ce am zis că nu există nici o zînă mică și aurie care a dăruit familiei mele secretul fericirii? Dacă aveam mai multă încredere și mai multă minte, nu eram aici acum!"

Deodată, foarte aproape de el a început să clipească o luminiță aurie care a crescut, a tot crescut și nu era altceva decît zîna aurie. Ea a păsit lîngă Pufi zicîndu-i:

"Dacă ești gata, o să-ți luminez calea înapoi pînă acasă. A trecut multă vreme de cînd nu i-ai mai văzut pe ai tăi."

Pufi a urmărit lumina răspîndită de zîna aurie pe calea spre coliba pădurarului. Cînd era destul de aproape, Pufi s-a orit deodată strigînd:

"S-a întîmplat ceva ciudat! Iarba și florile din jurul colibei unde locuiam noi, s-a uscat! Uite! Chiar și zarzavaturile din grădină nu mai sunt! Ce s-o fi întîmplat?"

Mica zînă aurie a răspuns:

Familia ta a găsit tricoul tău sfîșiat și a crezut că te-a răpit și te-a mîncat vreo fiară sălbatică din pădure. Așa de mult au plîns, încît sarea din lacrimile lor a omorît toate plantele din jurul colibei .Altele nici nu au mai putut crește, pentru că familia ta a uitat secretul fericirii"...

"O, nu se poate! a strigat pisoiașul. Eu am vrut doar să-i pun la încercare, ca să văd dacă într-adevăr mă iubesc! N-am vrut să le fac rău și să-i întristez așa de tare! Acum ce pot eu să mai fac?"

" O să-ți dau eu secretul fericirii, ca să-l înapoiezi familiei tale." a spus cu blîndețe zîna cea mică și aurie. "Vei vedea că n-o să mai dorești să pui la încercare dragostea pe care o au față de tine".

Îndată ce a aflat secretul, pisoiașul a zbughit-o într-un suflet spre coliba pădurarului unde locuia familia sa. Avea la el secretul fericirii și convingerea că nu va mai fi nevoie niciodată să pună la încercare dacă cei din familia lui îl iubesc sau nu.

Și ce să vezi? Chiar în dimineața următoare, iarba, florile și toate verdețurile din jurul casei creșteau pline de prospețime și frumusețe. Chiar și pădurarul trecînd odată pe la coliba lui, a observat cît de frumos străluceau toate. Familia pisicilor era din nou o familie fericită. Pisoiul a devenit tot mai deștept pe zi ce trecea. Și-a dat pe deplin seama că dragostea nu era ceva de pus la încercare, pentru că era un sentiment adevărat.

* NOTĂ: Dacă povestea este spusă unei ***fetițe,*** titlul ei va fi :***"Pisicuța Pufi care a fugit de acasă"***, iar eroina va fi o ***pisicuță.***

Poveste neterminata, cu stelute fermecate
(povestea nr. 46)

A fost odată o planetă care nu era la fel cu celelalte, pentru că pe ea trăiau foarte multe femei.

Alt lucru cu totul deosebit pe acea planetă era că femeile nu năşteau copii, aşa cum nasc toate femeile, ci steluţe.

Unele femei doreau să păstreze steluţele ca să le îngrijească şi să se ocupe de ele. Steluţele creşteau uimitor de repede şi, nu se ştie cum aume, la o anumită vîrstă steluţele se transformau în fetiţe sau băieţi. Era o planetă cu totul şi cu totul deosebită pe care se petreceau asemenea minuni.

Uneori, însă, se întîmpla ca unele femei care năşteau steluţele să nu se poată ocupa de ele şi atunci, ca să nu le ţină degeaba pe lîngă casă, se hotărau să le lanseze spre cer, unde steluţele rămîneau agăţate şi se jucau şi străluceau în fiecare seară.

Adesea, cînd ploua, din păcate le acopereau norii şi steluţele nu mai aveau putere să licărească pentru că nu le mai puteau zări pe femeile care le născuseră şi nu mai aveau chef să se joace. Aşa că aşteptau foarte triste pînă cînd norii treceau, ca să poată străluci din nou. Steluţele de pe cer creşteau şi ele, ca şi cele de pe pămînt, dar nu atît de repede. Trecea destul de mult timp pînă să poată fi văzute clar de pe pămînt. În plus, nu ajungeau niciodată să se trensforme în fete sau femei, iar cînd creşteau mari începeau să se depărteze de planeta pe care se născuseră şi colindau prin univers, fără nici o ţintă.

Pe acea plenată trăia şi o Culegătoare de stele, care avea puteri deosebite. Ea ştia cum să aducă de pe cer steluţele şi cum să le transforme în copii adevăraţi. Avea o baghetă fermecată, se ducea într-un anumit loc de pe cîmp, noaptea, căuta spre bolta cerească şi după ce îşi alegea din ochi o steluţă, rostea o vrajă secretă şi reuşea s-o facă pe steluţă să-i cadă în poală şi să se transforme imediat în fetiţă sau băieţel.

Despre această Culegătoare de stele au aflat şi nişte părinţi, care doriseră foarte mult să aibă şi ei o fetiţă, dar n-au reuşit niciodată. Într-o zi, au căutat-o pe Culegătoare şi i-au spus dorinţa lor. Culegătoarea de stele a zîmbit cu blîndeţe şi înţelegere. S-au dus pe cîmp şi acolo, împreună cu Culegătoarea care a făcut vraja doar de ea ştiută, au ales de pe cer o steluţă care licărea singură şi tristă. Îndată ce a rostot vraja, steluţa hop!, s-a rostogolit în poala Culegătoarei şi s-a prefăcut într-o fetiţă minunată, cu ochi mari.

Bineînţeles că părinţii care o rugaseră pe Culegătoare să le-o aducă i-au devenit părinţi. Nu se poate exprima în cuvinte bucuria pe care o simţeau

văzînd fetiţa, pe care au început să o îngrijrască cu cea mai mare dragoste. Bineînţeles că i-au ales numele cel mai potrivit. O ţineau în braţe, o mîngîiau, o hrăneau, o îmbrăcau, o sărutau, îi spuneau poveşti, se jucau cu ea, adică se purtau cum nu se poate mai frumos, de parcă ar fi născut-o chiar ei.

Cînd fetiţa a crescut destul de mare au dus-o la şcoală. Toate ar fi fost bune şi frumoase, dacă la şcoală fetiţa nu ar fi simţit ceva tare neplăcut, şi anume că celelalte fetiţe o cam ocoleau, nu se jucau cu ea şi şuşoteau între ele tot felul de secrete. Ziceau că fetiţa nu era la fel cu celelate care fuseseră născute şi crescute de mămici. Povesteau că fetiţa a fost adusă pe această lume de Culegătoarea de stele şi că mămica ei care o iubea atît de mult nu era mama ei adevărată. Auzind aceste vorbe fetiţa s-a întristat pentru că nu ştia ce să mai creadă. Ea se simţea în siguranţă lîngă mama ei, care-i făcea fel de fel de bucurii şi surprize plăcute, aşa că nu o interesa despre ce vorbeau ceilalţi copii. Dar într-o zi s-a hotărît totuşi să o întrebe pe mama ei şi să afle adevărul. Zis şi făcut. Într-o zi cînd mămica ei tocmai făcea o prăjitură foarte gustoasă fetiţa s-a apropiat de ea şi a întrebat-o cum a venit ea pe lume. Mama a fost foarte mirată de o asemenea întrebare. A scos dintr-o cutie frumoasă un scutec mic şi foarte strălucitor, de parcă era din aur, şi a spus:

„Demult s-a întîmplat ca o femeie de pe planeta noastră să te nască, dar pentru că nu era cel mai potrivit moment din viaţa ei s-a hotărît ca, deşi erai o steluţă-bebeluş la fel ca toate celelalte, să te urce pe un norişor care să te ducă spre cer, astfel încît să rămîi acolo agăţată într-un loc cît mai potrivit şi îndepărtat. Într-o zi, eu am rugat-o pe vestita Culegătoare de stele să caute pentru mine o steluţă care să devină copilul meu, pentru că doream din toată inima să strîng în braţe şi eu un copilaş al meu. Te-a ales pe tine pentru că erai aşa drăguţă şi mititică încît meritai să fii cea aleasă. Iată scutecul aurit în care Culegătoarea de stele te-a adus la mine demult, acum.....atîţia ani. Este prima ta hăinuţă care îmi aminteşte de vremea cînd erai bebeluş şi ai venit prima oară la mine. Apoi ai crescut, te-ai făcut frumoasă şi pricepută. Eu şi tăticul tău suntem foarte mîndri de tine şi credem că nimeni în lume nu este mai fericit ca noi şi nu te iubeşte aşa de tare. Noi suntem împreună de atîta timp, am trecut prin tot felul de întîmplări şi nu ne-am despărţit niciodată, pentru că acum tu exişti pentru noi şi noi pentru tine."

Fetiţa a îmbrăţişat-o şi a strîns-o tare pe mama ei, simţind cum o pătrunde o căldură plăcută mîngîietoare venită din corpul ei. Căldura care o pătrundea îi dăde atîta încredere. Fetiţa şi-adat seama că ele două sunt cu adevărat mamă şi fiică, cu adevărat fericite şi i-a spus mamei: „Ştii ce eşti tu pentru mine? Eşti planeta mea. Iar povestea noastră nu se va termina niciodată".

NOTĂ: Dacă povestea este spusă unui băiat Steluţa va deveni Satelit şi se va numi: **Poveste neterminată cu sateliţi**, iar în text vom înlocui cuvîntul fetiţă cu băiat.

Anexa 1

Prezentăm situațiile, temele generale mai frecvente și basmele în care apar . Din ele se deduce ușor fiecare mesaj terapeutic.

A. Emotivitatea, timiditatea scad siguranța de sine și afectează randamentul școlar. Conștientizarea acestei stări crește capacitatea de autocontrol.(1)

B. Un eveniment traumatizant, pierderea unei persoane iubite sau a unei situații plăcute, stîrnește uneori sentimente de vinovăție, tendința la izolare, la inactivitate (2, 3, 4)

C. Fixarea exagerată, prelungită a relației de supraprotecție parentală determină la copil: modificarea imaginii de sine, nesiguranță, emotivitate, izolare, dificultăți în relațiile interpersonale, tristețe, nemulțumire, autoevaluare deficitară, frică. La părinte dorința de a domina și a controla copilul crește odată cu vîrsta lui. Părintele ramîne îngrijorat, nesigur de capacitățile copilului pe care nu le recunoaște, nu-i încurajează independența, îl depreciază, îl infantilizează limitîndu-i libertatea, îl constrînge, îi crează un disconfort și un conflict motivațional de apropiere-respingere. Apare o relație patologică a cărei întrerupere cît mai timpurie permite copilului o dezvoltare normală în continuare (5, 6, 7, 9, 12)

D. Relația cu părintele poate fi marcată de violență din partea acestuia. Severitatea, constrîngerile, subiectivitatea, inflexibilitatea părintelui conduc la un comportament descurajat, reținut, monoton la copil, care nu se poate apăra uneori decît abandonînd cu totul relația, sau preluînd modelul de agresivitate al părintelui .(8, 10, 21, 22, 36, 37)

E. Abuzul fizic sau sexual constituie un eveniment traumatizant mai puțin frecvent, dar care merită să fie prevenit. Copilul trebuie să învețe un model de reacție prin care să se protejeze în eventualitatea unei asemenea situații (11) să iasă din ea (26), să aibă curajul să comunice cu cei din jur(29).

F. Nu totdeauna cunoaștem direct evenimentele care îl traumatizează pe copil. Adesea trebuie să le atenuăm efectele în ciuda ignoranței noastre, fortificînd eul copilului traumatizat (13, 14, 15, 16, 17, 18, 22, 31, 32, 34). Basmele din această categorie sunt utile celor mai multi copii.

G. Dificultățile de acomodare, de stabilire a relațiilor interpersonale se datorează de cele mai multe ori incapacității, inabilității de exprimare și de comunicare cu cei din jur. Un copil dezamăgit de insuccesele sale, pierde dorința de a mai comunica, este hiperemotiv (33), devine trist și tinde să se subaprecieze (19, 22, 35), este neprietenos și agresiv (22, 23, 30, 39), întîrzie în dezvoltare (44), fuge de acasă (45), devine un perfecționist (32).

H. Dificultățile de adaptare sunt create uneori chiar de mediul familial, mai ales în cazul divorțului (21, 38), sau a incompetenței părinților în rolul lor de educatori (36).

I. Comportamentul sexual nepotrivit cu vîrsta poate să apară ca o consecință a influențelor sociale nefaste. Gînduri și manifestări comportamentale obsesive le pot însoți.(28, 31,43).

K. Copilul instabil cu un autocontrol slab este o problemă pentru educator, chiar dacă adevărata problemă este de fapt *ceea ce se petrece în sufletul său*: anxietatea, sentimentul permanent de nereușită, de a nu fi iubit de nimeni, autosubaprecierea și imposibilitatea de a se proiecta în viitor. (19, 23, 27, 30, 34, 39, 42, 45).

L. În situații de criză, de bulversare a echilibrului adaptativ sunt potrivte basmele 41 și 42.

M. Basme cu care se poate începe sau termina lista de povești istorisite într-o ședință sunt 25 și 40. Ele exprimă valori umane pozitive, general acceptabile

ANEXA BIBLIOGRAFICĂ

1.Al-Hamadhani, Al-Hariri, ȘEZĂTORI ARABE, Ed Univers, București, 1981

2.BASMELE POPOARELOR ASIEI, (traducere), Ed. Tineretului, 1963

3.Davis Nancy, THERAPEUTIC STORIES TO HEAL ABUSED CHILDREN, Mariland 1988

4.HALIMA SI ALTE CĂRȚI POPULARE, Ed. pentru literatură, București, 1963

5.1001 DE NOPȚI. BASME ARABE ISTORISITE DE EUSEBIU CAMILAR, Ed. Tineretului, 1961

6.Nossrat Paseschkian, THE MERCHANT AND THE PARROT. MIDEASTERN STORIES AS TOOLS IN PSYCHOTHERAPY, Vantage Press, N.Y. 1982

7.TREI NEADEVĂRURI CU CÎTE PATRUZECI DE MINCIUNI FIECARE. BASME TURCO-TĂTARE, Ed. Univers, București, 1970.

Cuprins

Cuvînt înainte 3
Cum trebuie înțeles basmul cu mesaj terapeutic 3
Cum se utilizează basmul cu mesaj terapeutic 4
Recomandări pentru părinții cae doresc să folosească
Basmul cu mesaj terapeutic 7
Basme 10
1. Gîndacii invizibili 12
2. Puiul de cerb şi anotimpurile 15
3. Poarta de fier 17
4. Brotăcelul şi cutremurul de pămînt 19
5. Maimuța care se credea copac 21
6. Gemenii siamezi 22
7. Prințul şi mama sa, regina 24
8. Cum se hrăneşte un rechin 27
9. Păpuşa Lorela 28
10. Pățania iepurelui Fliti cu leul cel fioros 30
11. Iepurica Richi învață să spună „NU" 32
12. Viţelul şi pietrele de rîu 33
13. Plăntuța cea perseverentă 34
14. Povestea unui băiat care era foarte urît 36
15. Brăduțul ars 38
16. Iepuraşul care avea bube 40
17. O lumină mai ciudată 42
18. Adevăratele bijuterii ale prințesei 44
19. Extraterestrul 46
20. Balaurul din întuneric 48
21. Băiatul înconjurat de un zid 50
22. Ieşirea la lumină 52
23. Soldățelul de jucărie 54
24. Fetița care nu putea să se vadă în oglindă 56
25. Lacul cel mic 59
26.Fluturele din plasa păianjenului 60
27. Fetița care a învățat să coloreze 62
28. Iepuraşul care îl imita pe tăticul lui 64
29. Tobi şi bandajul nevăzut 65
30. Băiatul şi furtuna vijelioasă 68
31. Balaurii din sertare 70

34. Vulcanul şi insula 76
35. Băiatul care avea o scoică 78
36. Fiul de boier care a rămas fără un cămin 80
37. Cum a învăţat aricelul să mormăie ca un ursuleţ 82
38. Prinţul de care a rîs un şoricel 84
39. Ursul îmblînzît 87
40. Fapta unui meşter priceput 89
41. Sculptorul şi războiul 90
42. O lume întoarsă cu josul în sus 91
43. Povestea patefonului 93
44. Copilul lipit 95
45. Pisoiul Pufi care a fugit de acasă 97
46. Poveste neterminată cu steluţe fermecate 99
Anexa 1 101
Anexa bibliografică 102